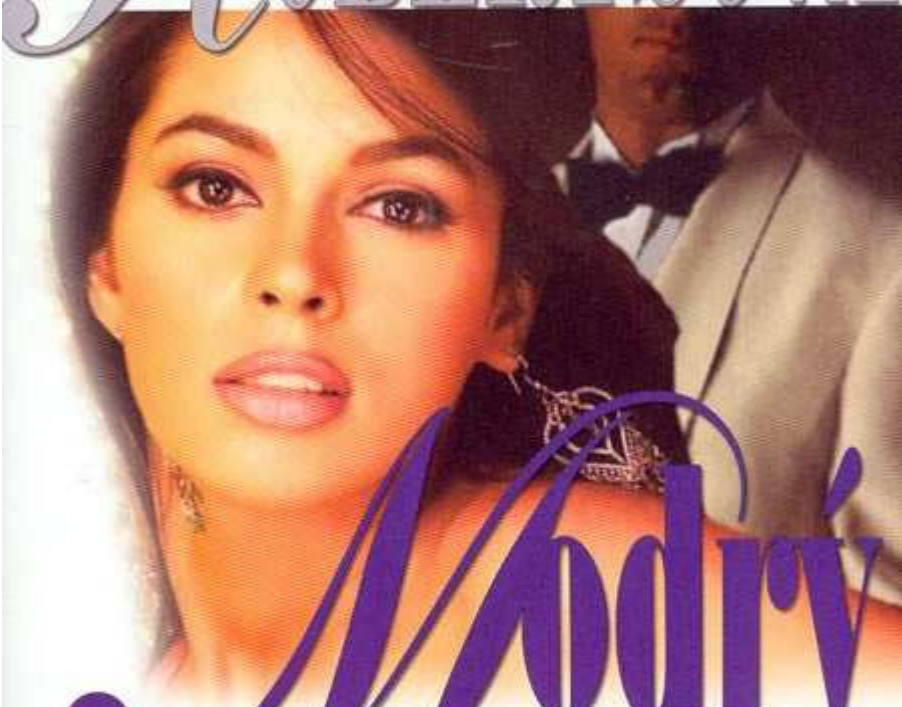


KIOKAN

NORA ROBERTSOVÁ

A close-up portrait of Nora Robertsová, a woman with dark hair and light-colored eyes, looking directly at the camera. She is wearing a dark, possibly black, dress with a large, ornate silver or chrome brooch at the neckline. The background is slightly blurred, showing a man in a light-colored suit and a dark bow tie.

Modrý
záliv

Vracel se domů.

Východní pobřeží Marylandu bylo světem mokřin a říčních nánosů, širokých polí s úrodou sešikovanou do řádků. Byly to delty řek s ostrými zátočinami a utajenými přílivovými potoky, kde hnízdily volavky.

Byli to krabi a záliv Chesapeake, živobytí rybářů.

Bez ohledu na to, kde strávil první smutné desetiletí svého života nebo posledních pár let, považoval teď před třicítkou za svůj domov jedině tohle pobřeží.

Jeho obraz nosil s sebou a měl na něj nespočet vzpomínek, z nichž každá zářila stejně jasně jako blýskavá hladina Chesapeaku.

Když přejížděl most, jeho oči umělce zatoužily zachytit onen okamžik – sytě modré moře, klouzavý pohyb lodí, rychlé bílé vlny a kroužení nenasytných racků. To, jak vodu lemoval břeh, který se pak rozléval dál v hnědých a zelených odstínech. Všechny ty husté koruny dubů a gumovníků s jasnějšími barevnými skvrnami květin, vystavených jarnímu slunci.

Chtěl si tuto chvíli vrýt do paměti stejně jako moment, kdy poprvé přejížděl záliv na východní pobřeží, tehdy ještě vzpurný, vystrašený chlapec vedle muže, jenž mu slíbil nový život. Stál tam a díval se, s opálenou klenutou tváří obrácenou k vodě.

Jeho rty, pevné a plné, se začaly protahovat do úsměvu. Tíha, kterou nevědomky nosil na srdci, se konečně vytrácela.

Šustot v blízkém lese ho přiměl rychle se otočit, snad kvůli nejistému chlapci v sobě, aby se mohl bránit. Z křoví se vyřítila černá koule.

„Troubo!“ Jeho hlas nesl rozhodnost autority i humornou lehkost. Takový tón donutil psa s poletujícími ušisky a vyplazeným jazykem zastavit a zadívat se na muže.

„Jen pojď, není to zas tak dávno.“ Seth si dřepł a natáhl ruku. „Pamatuješ si mě?“

Trouba nasadil nejapný škleb, kterým si vysloužil jméno, a hned nato se obrátil na záda a nastavil břicho k podrbaní.

„Tak vidíš. To je ono.“

K tomuto domu pes vždycky patřil. Loď u mola, houpačka na verandě a pes na dvoře.

„Hm, vzpomněl sis.“ Hladil ho a zároveň pohlédl na vzdálený konec dvora, kde Anna vysadila hortenzii na hrob jeho vlastního psa. Věrného, oblíbeného Blázna.

„Já jsem Seth,“ pronesl tiše. „Byl jsem moc dlouho pryč.“

Zaslechl zvuk motoru, pak frajerské kvílení pneumatik v zatáčce projeté o něco vyšší rychlostí, než dovoluje zákon. Když se postavil, pes se už hnal zpátky před dům.

Aby si užil tu chvíli, následoval ho co nejpomaleji. Poslouchal, jak bouchly dveře auta a jak se její hlas melodicky zvedá, když mírní psa.

A pak ji uviděl, Annu Spinelliovou-Quinnovou, s hřívou hustých tmavých kudrlin, rozvířených jízdou, s náručí plnou sáček z obchodu.

Usmál se o něco víc, protože se marně snažila odradit psa od projevů lásky.

„Kolikrát ti mám opakovat tuhle jednoduchou věc?“ ptala se. „Na lidi se neskáče a na mě už vůbec ne. Zvláště když mám na sobě kostým.“

„Skvělej kostým,“ zavolal Seth. „A ještě lepší nohy.“

Trhla hlavou, její temné oči se rozšířily a jediným pohledem vyjádřily šok, radost a přivítání.

„Ach bože!“ Bez ohledu na obsah hodila sáčky oknem zpět do auta a dala se do běhu.

Zachytil ji, zvedl dvacet centimetrů nad zem a zatočil s ní. Pak ji postavil, ale nepouštěl z náručí. Místo toho jí jednoduše zabořil tvář do vlasů.

„Ahoj.“

„Sethe. Sethe.“ Držela ho pevně a nedbala na psa, který skákal, ňafal a všemožně se snažil strčit hlavu mezi ně. „Nemůžu uvěřit, že jsi tady.“

„Neplač.“

„Jen trochu. Musím si tě prohlédnout.“ Vzala jeho tvář do dlaní a mírně se odtáhla. Jak je hezký, pomyslela si. A dospělý. „No, podívejme se,“ zašeptala a přejela mu rukou po vlasech.

„Chtěl jsem si to nechat trochu zastříhnout.“

„Líbí se mi to.“ Usmívala se, ale stále měla slzy na tvářích.

„Bohémský vzhled. Vypadáš báječně. Prostě báječně.“

„A ty jsi ta nejkrásnější ženská na světě.“

„Ach ne.“ Popotáhla a zavrtěla hlavou. „Takhle brečet nepřestanu.“ Otfela si slzy. „Kdy jsi dorazil? Myslela jsem, že jsi v Římě.“

„Byl jsem, ale chtěl jsem být tady.“

„Kdybys zavolal, přijela bych ti naproti.“

„Chtěl jsem tě překvapit.“ Vrátil se k autu, aby jí odnesl tašky.

„Cam je v loděnici?“

„Měl by být. Ukaž, vezmu to. Ty si musíš odnosit svoje věci.“

„To má čas. A kde jsou Kevin s Jakem?“ Vydali se k domu. Anna při zmínce o synech pohlédla na hodinky. „Co je za den? Pořád se mi točí hlava.“

„Čtvrtek.“

„Hm, Kevin má zkoušku se školním divadlem a Jake je na softballu. Kevin si udělal řidičák, takže s boží pomocí Jakea cestou domů vyzvedne.“ Odemkla vstupní dveře. „Měli by tu být asi za hodinu a pak sbohem klidné odpoledne.“

Tenkrát seděl na sedadle spolujezdce a staršího muže za volantem sotva znal. Měl s sebou jen nějaké oblečení a pár osobních věcí v papírovém pytli.

Žaludek se mu chvěl nervozitou, přesto nasadil co nejznuděnější výraz a vyhlížel oknem ven.

Dokud byl s tímhle starým chlápkem, nemusel být s ní. To mu docela stačilo.

Navíc, tenhle děda byl docela fajn.

Nepáchl kořalkou ani mentolovými bonbóny, kterými se pitomci, co si Gloria vodila do jejich pelechu, snažili chlast zamaskovat. A vždycky když za ním tenhle starý Ray přišel, donesl hamburger nebo pizzu.

A dokonce s ním mluvil.

Měl zkušenost, že dospělí s dětmi nemluví. Možná na ně, o nich, vedle nich, ale nikdy s nimi.

Ray povídal. A taky poslouchal. A pak se ho přímo zeptal,

1 když byl ještě dítě, jestli by s ním chtěl žít, a on neucítil žádný záchvat strachu nebo paniky. Napadlo ho jen, že možná, možná by si mohl konečně vydechnout.

Daleko od ní. To se mu zamlouvalo. Čím dál od ní odjeli, tím líp.

A kdyby se mělo dít něco nechutného, utekl by. Ten chlápek byl hodně starý. Veliký, zatraceně veliký, ale starý. Měl hodně bílých vlasů a široký obličej samou vrásku.

Vrhl na něho postranní pohled a v duchu si tu tvář začal kreslit.

Měl docela modré oči, což bylo divné, protože v tom se jeden druhému podobali.

A k tomu silný hlas. Ale když mluvil, nikdy nekřičel. Byl dost klidný, možná trochu unavený.

Ted' vypadal unavený dost.

„Jsme skoro doma,“ řekl Ray, když se blížili k mostu. „Máš hlad?“

„Nevím. Asi jo.“

„Co si pamatuju, kluci mají hlad pořád. Vychoval jsem tři bezedné žrouty.“

Silný hlas vesele zahlaholil, ale taky nucené. I když je vám sotva deset, falešný smích poznáte.

Už jsou strašně daleko, když musel utíkat. Zkusí se zeptat přímo, třeba děda vyloží karty hned.

„Proč si mě vlastně berete domů?“

„Protože domov potřebuješ.“

„Ale jděte. Lidi takovýhle kraviny nedělaj.“

„Někteří ano. Já a Stella, moje žena, jsme takové kraviny dělali.“

„Řekl jste jí, že mě přivezete?“

Ray se usmál, ale přitom posmutněl. „Svým způsobem. Před časem umřela. Ale líbil by ses jí. Jen by tě uviděla, hned by do toho šla.“

Nevěděl, co na to říct. „A co mám dělat, až tam přijedeme?“

„Žít,“ odpověděl Ray. „Být kluk. Chodit do školy, dělat potíže. Naučím tě plachtit.“

„Na lodi?“

Ted' se Ray rozesmál. Jeho hlasitý smích naplnil auto a z neznámých důvodů uvolnil chlapcův stažený žaludek. „Jo, na lodi. A

mám takové pitomé štěně – vždycky dostanu pitomé – které se snažím vycvičit. Můžeš mi s ním pomoci. Čekaj tě taky domácí práce, ale to se domluvíme. Nastavíme pravidla a ta pak budeš dodržovat. Nemysli, že když jsem starý, jsem taky padavka.“

„Dal jste jí peníze.“

Ray na moment spustil oči ze silnice a zadíval se do očí modrých jako ty jeho. „Přesně tak. Protože tomu ona rozumí, aspoň myslím. Tobě nikdy nerozuměla, vid', chlapče?“

Něco v něm začalo narůstat, bouře, v níž ještě nepoznal naději. „Když se na mě naštve, přestanu vás bavit nebo si to prostě rozmyslíte, pošlete mě k ní zpátky. Ale já se tam nevrátím.“

Už byli za mostem, a tak Ray zastavil na krajnici a natočil se v sedadle, aby chlapci viděl do tváře. „Určitě se na tebe někdy naštvu a v mém věku budu občas unavený, ale něco ti tady a teď slíbím, dám ti svoje slovo – zpátky tě nepošlu.“

„A co když ona...“

„Nedovolím jí, aby tě odvezla,“ předvídal Ray otázku. „Za žádnou cenu. Už jsi můj. Jsi moje rodina a můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít. A když Quinn něco slíbí,“ dodal a nabídl mu ruku, „tak slovo drží.“

Seth se na ruku zadíval a jeho vlastní se orosila. „Nemám rád, když se mě někdo dotýká.“

Ray kývl. „To nic. Moje slovo ale platí.“ Znovu vyrazil na silnici a na chlapce se naposled podíval. „Už budeme doma,“ /opakoval.

Za pár měsíců Ray Quinn zemřel, ale slovo dodržel. Přenesl ho na tři muže, z nichž se stali jeho synové. Ti tři dali drobnému, podezřívavému a poznamenanému chlapci nový život.

Poskytli mu domov a pomohli mu vyrůst v muže.

Cameron, nedůtklivý, temperamentní cikán; Ethan, trpělivý, klidný rybář; Phillip, elegantní, chytrý manažer. Postavili se za něho, bojovali za něho a zachránili ho.

Jeho bratři.

Zlatavé paprsky pozdního odpoledne ozařovaly trávu mokřadů, písčiny na řece a lány obilí. Staženými okénky k němu zavoněla mořská voda, když objížděl malé městečko St. Christopher.

Napadlo ho zajet nejdřív tam a stavit se ve staré cihlové loděnici. Firma Quinnovy lodě, stále ty poctivé zakázkové plachetnice, co si během osmnácti let od založení podniku – jen díky snu, chytrosti a dřině – vysloužila reputaci kvalitní řemeslnické dílny.

A určitě by je tam našel, i dnes. Cam asi kleje při dokončování nějakého stylového zařízení kajuty. Ethan mlčky pracuje na trupu lodi a Phil nahoře v kanceláři vymýšlí chytrou reklamní taktiku.

Mohl by se stavit u Crawforda a koupit pár plechovek piva. Třeba by se s ním rádi napili, anebo by mu Cam rovnou hodil kladivo, ať jde chvíli makat s nimi.

Udělal by to rád, ale nejdřív ho to táhlo jinam. Proto sjížděl po úzké venkovské silnici kolem stinných mokřin a pokroucených kmenů, obalených lesklým májovým listím.

Ze všech míst, která zatím viděl – včetně domů Florencie, barvitě Paříže a zelených irských pahorků – ho nic tolik nechytlo za srdce a nestáhlo mu hrdlo jako starý bílý dům s jemně modrými, omšelými okny, který čekal uprostřed zvlněné travnaté plochy, svažující se k tiché zátocce.

Zastavil na příjezdové cestě, hned za starou bílou korvetou, co kdysi patřila Rayovi a Stelle. Vůz pořád vypadal dokonale, jako by právě sjel z rampy. Camova práce, uvědomil si. Cam by řekl, že jde o výraz úcty vynikající mašině. Ale tady šlo hlavně o Raye a Stellu, o rodinu. O lásku.

Šeřík na předním dvorku byl obsypaný květy. I ten měl co dělat s láskou, vzpomněl si. Přinesl keř Anně jako dárek na Den matek, když mu bylo dvanáct.

Rozplakalo ji to. Její velké hnědé oči se zalily slzami, ale smála se a utírala je, zatímco pro ni keř s Cameronem sázeli.

Anna byla Camova žena, a tak se stala Sethovou sestrou. Ale hluboko uvnitř, kde vězelo to podstatné, cítil, že mu byla i matkou.

Quinnovi věděli o všem, co měli skryté uvnitř.

Vystoupil z auta do nádherného klidu. Už nebyl drobný kluk s příliš velkýma nohama a podezřívavým pohledem.

Dorostl ke svým nohám. Měl sto pět a osmdesát centimetrů vysoké šlachovité tělo, se sklonem k hubenosti, když ho zanedbával. Vlasy mu ztmavly do bronzového odstínu, na rozdíl od pískové

zbarvené kštiny v dětství. I ty měl tendenci zanedbávat, a když si je teď prohrábl, uvědomil si, že se před odjezdem z Říma zapomněl nechat ostříhat.

Kluci si ho budou dobírat kvůli kratšímu culíku, takže si ho bude muset už z principu ještě chvíli nechat.

Trhl rameny, strčil ruce do kapes onošených džin a začal se procházet kolem domu. Anniny květinové záhony, houpačky na přední verandě, les, dosahující až k jedné straně domu, kde se jako dítě proháněl.

Staré molo, pohupující se na hladině, a k němu přivázaná bílá šalupa.

Stál tam a díval se, s opálenou klenutou tváří obrácenou k vodě

Jeho rty, pevné a plné, se začaly protahovat do úsměvu. Tíha, kterou nevědomky nosil na srdci, se konečně vytrácela.

Šustot v blízkém lese ho přiměl rychle se otočit, snad kvůli nejistému chlapci v sobě, aby se mohl bránit. Z křoví se vyřítila černá koule.

„Troubo!“ Jeho hlas nesl rozhodnost autority i humornou lehkost. Takový tón donutil psa s poletujícími ušisky a vyplazeným jazykem zastavit a zadívat se na muže.

„Jen pojď, není to zas tak dávno.“ Seth si dřep a natáhl ruku. „Pamatuješ si mě?“

Trouba nasadil nejapný škleb, kterým si vysloužil jméno, a hned nato se obrátil na záda a nastavil břicho k podrbání.

„Tak vidíš. To je ono.“

K tomuto domu pes vždycky patřil. Loď u mola, houpačka na verandě a pes na dvoře.

„Hm, vzpomněl sis.“ Hladil ho a zároveň pohlédl na vzdálený konec dvora, kde Anna vysadila hortenzii na hrob jeho vlastního psa. Věrného, oblíbeného Blázna.

„Já jsem Seth,“ pronesl tiše. „Byl jsem moc dlouho pryč.“

Zaslechl zvuk motoru, pak frajerské kvílení pneumatik v zatáčce projeté o něco vyšší rychlostí, než dovoluje zákon. Když se postavil, pes se už hnal zpátky před dům.

Aby si užil tu chvíli, následoval ho co nejpomaleji. Poslouchal, jak bouchly dveře auta a jak se její hlas melodicky zvedá, když mírní psa.

A pak ji uviděl, Annu Spinelliovou-Quinnovou, s hřívou hustých tmavých kudrlin, rozvířených jízdou, s náručí plnou sáček z obchodu.

Usmál se o něco víc, protože se marně snažila odradit psa od projevů lásky.

„Kolikrát ti mám opakovat tuhle jednoduchou věc?“ ptala „Na lidi se neskáče a na mě už vůbec ne. Zvlášť když mám na sobě kostým.“

„Skvělejší kostým,“ zavolal Seth. „A ještě lepší nohy.“

Trhla hlavou, její temné oči se rozšířily a jediným pohledem vyjádřily šok, radost a přivítání.

„Ach bože!“ Bez ohledu na obsah hodila sáčky oknem zpět do auta a dala se do běhu.

Zachytil ji, zvedl dvacet centimetrů nad zem a zatočil s ní. Pak ji postavil, ale nepouštěl z náručí. Místo toho jí jednoduše zabořil tvář do vlasů.

„Ahoj.“

„Sethe. Sethe.“ Držela ho pevně a nedbala na psa, který skákal, ňafal a všemožně se snažil strčit hlavu mezi ně. „Nemůžu uvěřit, že jsi tady.“

„Neplač.“

„Jen trošku. Musím si tě prohlédnout.“ Vzala jeho tvář do dlaní a mírně se odtáhla. Jak je hezký, pomyslela si. A dospělý. „No, podívejme se,“ zašeptala a přejela mu rukou po vlasech.

„Chtěl jsem si to nechat trochu zastříhnout.“

„Líbí se mi to.“ Usmívala se, ale stále měla slzy na tvářích.

„Bohémský vzhled. Vypadáš báječně. Prostě báječně.“

„A ty jsi ta nejkrásnější ženská na světě.“

„Ach ne.“ Popotáhla a zavrtěla hlavou. „Takhle brečet nepřestanu.“ Otrhla si slzy. „Kdy jsi dorazil? Myslela jsem, že jsi v Římě.“

„Byl jsem, ale chtěl jsem být tady.“

„Kdybys zavolal, přijela bych ti naproti.“

„Chtěl jsem tě překvapit.“ Vrátil se k autu, aby jí odnesl tašky.
„Cam je v loděnici?“

„Měl by být. Ukaž, vezmu to. Ty si musíš odnést svoje věci.“

„To má čas. A kde jsou Kevin s Jakem?“ Vydali se k domu. Anna při zmínce o synech pohlédla na hodinky. „Co je za den? Pořád se mi točí hlava.“

„Čtvrtek.“

„Hm, Kevin má zkoušku se školním divadlem a Jake je na softballu. Kevin si udělal řidičák, takže s boží pomocí Jakea cestou domů vyzvedne.“ Odemkla vstupní dveře. „Měli by tu být asi za hodinu a pak sbohem klidné odpoledne.“

Všechno bylo jako dřív, napadlo Seta. Nezáleželo na tom, jakou barvou jsou vymalované stěny nebo že starou pohovku nahradila nová a na stole se objevila jiná lampa. Bylo to stejné, protože to *působilo* stejně.

Pes se jim prosmýkl kolem nohou a vyrazil do kuchyně.

„Posaď se.“ Kývla ke kuchyňskému stolu, pod nímž už rozvalený Trouba šťastně okusoval uzel na provaze. „A všechno mi vyprávěj. Dáš si trochu vína?“

„Jistě, ale až ti pomůžu uklidit nákup.“ Když povytáhla obočí, ustrnul s krabicí mléka v ruce. „Copak?“

„Jen jsem si vzpomněla, jak jste vždycky všichni, včetně tebe, zmizeli, když se měl uklidit nákup.“

„Protože ses vždycky zlobila, že dáváme věci na špatné místo.“

„Taky že jo, a schválně, abych vás nakonec vyhodila z kuchyně.“

„Prokouklas to, co?“

„Já prokouknu všechno, když jde o moje chlapy. Nic mi neunikne, zlato. Stalo se něco v Římě?“

„Ne.“ Pokračoval ve vybalování potravin. Věděl přesně kam co v Annině kuchyni patří. „Nejsem v maléru, neboj.“

Ale máš starosti, pomyslela si, jen to prozatím nechala tak.
„Otevřu výborné italské bílé. Dáme si skleničku a ty mi povíš o všech těch úžasných věcech, cos dělal. Zdá se to jako věčnost, co jsem si s tebou naposled povídala.“

Zavřel lednici a otočil se. „Nezlob se, že jsem nepřišel na Vánoce.“

„Ale zlato, to nic. Vždyť jsi měl v lednu výstavu. Jsme na tebe tak pyšní, Sethe. Cam si koupil snad stovku časopisů *Smithsonian*, když tam o tobě vyšel článek. „Mladý americký umělec, který okouznil Evropu.““

Trhl rameny, což bylo bytostně quinnovské gesto, že se musela zasmát. „Tak už si sedni,“ nařídila.

„Sednu, ale musíš mi říct, co je tady nového. Jak se kruciš všichni mají? Co dělají? Ty první.“

„Dobře.“ Anna otevřela láhev a vyndala dvě sklenice. „Mám teď mnohem víc papírování než práce s lidmi. Na sociálce se toho hodně dělá z kanceláře, i když to není tak uspokojující. Kromě toho a dvou teenagerů v domě už nemám čas se nudit. A stavba lodí jen kvete.“

Posadila se a podala Sethovi skleničku. „Pracuje tam i Aubrey.“

„To snad ne?“ Představil si ji, dívku, která mu byla víc sestrou než kdokoli z pokrevních příbuzných, a usmál se. „Jak se má?“

„Skvěle. Je krásná, chytrá, tvrdohlavá a podle Cama jí to jde geniálně se dřevem. Myslím, že Grace trochu zklamalo, že se nechtěla věnovat tanci, ale je těžké protestovat, když vidíš dítě tak šťastné. Navíc Ethanová a Gracina Emily spíš zdělila matčiny vlohy.“

„Ještě platí, že v srpnu odjíždí do New Yorku?“

„Šance tančit u Americké baletní společnosti nepřichází každý den. Chopila se jí a přísahá, že se do dvaceti stane jejich hlavní hvězdou. Deke je celý táta – tichý, rozumný a nejspokojenější na moři. Zlato, nechceš něco k jídlu?“

„Ne.“ Natáhl se a dotkl se její ruky. „Pokračuj.“

„Tak fajn. Phillip zůstal marketinkovým a reklamním guruem. Nikoho z nás, včetně Phila, by nenapadlo, že opravdu odejde z té propagační firmy v Baltimoru, vzdá se života ve městě a zahrabe se tady v Saint Chrisu. Ale už je to, kolik, čtrnáct let, takže to asi nebude rozmar. Ale samozřejmě si se Sybill podrželi byt v New Yorku. Ona teď pracuje na nové knize.“

„Hm, mluvil jsem s ní.“ Nohou podrbl psa po hlavě. „Něco o vývoji společnosti v kybernetickém světě. Je fakt dobrá. A co děcka?“

„Šílej jako všichni správní pubertáci. Bram byl ještě minulý týden bláznivě zamilovaný do nějaké Cloe, ale už ho to asi přešlo. Fiona se zajímá hlavně o kluky a nákupy, ale to je ve čtrnácti asi přirozené.“

„Čtrnáct. Ježíši. Ještě jí nebylo deset, když jsem odjížděl do Evropy. Ani za těch pár návštěv mezitím mi nedošlo, jak... Tak Kevin už má řidičák a Aub pomáhá stavět lodě. Bram honí holky. Vzpomínám si...“ Zarazil se a zavrtěl hlavou.

„Na co?“

„Jak Grace čekala Emily. Byl jsem poprvé u toho, když se někomu narodilo mimino – teda někomu, kdo ho chtěl. Jako by to bylo včera, a Emily už odjíždí do New Yorku. Jak mohlo uběhnout osmnáct let, Anno, a tys přitom vůbec nezestárla?“

„Ach, jak jsi mi chyběl.“ Zasmála se a vzala ho za ruku.

„Ty mně taky. Všichni jste mi chyběli.“

„Napravíme to. V neděli všechny sezveme na pěkně hlučnej uvítací mejdan. Jak ti to zní?“

„Stejně super, jako to bude.“

Psisko šteklo, vyškrabalo se zpod stolu a hnalo se ke dveřím.

„Cameron,“ řekla Anna. „Běž ho taky pozdravit.“

Prošel tedy domem jako tolikrát předtím. Otevřel síťové dveře a zadíval se na muže, který se na předním dvorku tahal se psem o jeho lano.

Byl stále stejně vysoký a rostlý jako sprinter. Ve vlasech mu přibýlo pár stříbrných nitek. Rukávy pracovní košile měl vyhrnuté k loktům a džíny na namáhaných místech doběla odřené. Image doplňovaly sluneční brýle a silně ošlapané boty Nike.

I v padesáti vypadal Cameron jako rebel.

Místo pozdravu nechal Seth bouchnout síťové dveře. Cameron zvedl hlavu a známkou překvapení bylo jen to, že upustil provaz.

Ti dva si mlčky vyměnili tisíce slov. Milion pocitů a nespočet vzpomínek. Seth sešel ze schodů, zatímco Cam přecházel trávník. Na chvíli stanuli tváří v tvář.

„Doufám, že ta popelnice na příjezdové cestě je jen pronajatá,“ začal Cam.

„No jo. Nic lepšího narychlo neměli. Myslel jsem, že to zítra vrátím a budu chvíli jezdit korvetou.“

Cameron se jízlivě usmál. „Leda ve snu, hochu. A v hodně divokým.“

„Nemá cenu, aby tady jen tak bez užitku stála.“

„Větší, než aby ji řídil nákej nedomrlej malíř, co si myslí, jaký udělal terno.“

„Hele, tys mě přece učil řídit.“

„Snažil jsem se. Devadesátiletá babka se zlomenou rukou by zvládla ruční řazení líp než ty.“ Trhl hlavou směrem k půjčenému autu. „Ta trapná plechovka na mojí příjezdový cestě mě nepřesvědčí, že ses zlepšil.“

Seth se s potměšilým úsměvem zhoupl na patách. „Před časem jsem zkušebně zajížděl maserati.“

Cam vytáhl obočí. „Nekecej.“

„Vytáhl jsem to skoro na dvě stě za hodinu. Málem jsem si nadělal do kalhot.“

Cam se rozesmál a radostně ho žd'uchl do ramene. Pak si vzdychl. „Ty mizero, ty mizero jeden,“ opakoval, když pak Setha prudce objal. „Proč jsi nám kruci nedal vědět, že přijedeš domů?“

„Bylo to takový okamžitý rozhodnutí,“ řekl Seth. „Chtěl jsem zpátky. Potřeboval jsem se vrátit.“

„Prima. Anna už určitě žhaví linky, aby všechny sezvala na slavnostní uvítání.“

„Asi. Prej to bude neděle.“

„To je dobrý. Už ses zabydlel?“

„Ne. Ještě mám věci v autě.“

„Neříkej tý hnusný věci auto. Jdem pro bagáž.“

„Came.“ Seth vztáhl ruku a dotkl se jeho ramene. „Chtěl jsem se vrátit domů. Nejen na pár dní nebo týdnů. Chtěl bych zůstat. Můžu?“

Cam si stáhl brýle a jeho kouřově šedé oči se zadívaly do Sethových. „Co to s tebou kruci je, že věříš, že se musíš ptát? Snažíš se mě naštvat?“

„To ani nemusím jde to samo. V každém případě vám pomůžu.“

„Vždycky jsi pomáhal. A po tom tvým škaredým obličejí se nám už docela stejskalo.“

Právě tohle, pomyslel si Seth cestou k autu, bylo přesně to přivítání, které od Camerona Quinna potřeboval.

Jeho pokoj nechali, jak byl. Změnila se barva malby a koberec, ale stála tu stále ta postel, ve které spával, snil a probouzel se. Stejná postel, do které si jako kluk tajně vodil Blázna.

Tatáž, do níž propašoval i Alici Albertovou, když uvěřil, že už je chlap.

Tušil, že Cameron o Bláznovi věděl, a uvažoval, jestli i o Alici.

Seth nedbale pohodil kufr na postel a odřenou krabici s malířskými potřebami – tu, kterou dostal od Sybill k jedenáctým narozeninám – postavil na psací stůl od Ethana.

Bude si muset najít ateliér, uvažoval. Později. Dokud počasí vydrží, může pracovat venku. Stejně to měl nejraději. Ale pak musí někde uskladnit svoje plátna a vybavení. Možná by se nějaké místo našlo ve staré stodole v loděnici, jenže to nebude vhodné nastálo.

A on tu chce přece zůstat.

Už měl dost cestování a života mezi cizími lidmi.

Kdysi potřeboval odejít, postavit se na vlastní nohy. Potřeboval se učit a hlavně malovat.

A tak studoval ve Florencii a pracoval v Paříži. Toulal se po kopcích v Irsku a Skotsku a rozhlédl se z útesů v Cornwallu.

Většinu času žil v chudobě a odříkání. Když si měl vybrat, zda dá peníze na jídlo nebo na barvy, často radši hladověl.

Ale to už znal z minulosti. Asi mu prospělo pamatovat si, jaké je, když se nikdo nestará, jestli jste naježení, v teple a bezpečí.

To se v něm projevil Quinn, pomyslel si, že chtěl jít za každou cenu svou cestou.

Položil na stůl skicák, křídly a tužky. Na nějaký čas se vrátí k základním technikám, než zase vezme štětec do ruky.

Na stěnách v pokoji visely některé z jeho prvních výkresů. Cam ho tehdy v loděnici naučil vyrábět na ně rámečky. Seth jeden obrázek sundal a prohlížel si ho. V těch hrubých, nedisciplinovaných tazích byl určitě příslib, uvědomil si.

Ale i mnohem víc, naděje na nový život.

Zachytil je docela slušně, zhodnotil svůj pokus. Cama ve vyzývavém postoji s palci zaháknutými za kapsy kalhot. Phillipa,

uhlazeného tak, že by téměř zamaskoval někdejšího kluka z ulice. Ethana v pracovních šatech, trpělivého a nehybného jako starý strom.

Nakreslil s nimi i sebe. Asi desetiletého Setha, odhadoval. Hubeného, s úzkými rameny a velkýma nohama a taky vystrčenou bradou, čímž zakrýval něco bolestnějšího než strach. Maskoval naději.

Moment z jejich života zachycený křídou na papíře. Když je tehdy kreslil, začal někde v hloubi duše věřit, že je jedním z nich. Jedním z Quinnů.

„Začni si s jedním Quinnem,“ zamumlal a vrátil obrázek na stěnu, „začal sis se všemi.“

Obrátil se a při pohledu na kufr uvažoval, jestli by nepřemluvil Annu, aby za něj vybalila.

To sotva.

„Čau.“

Seth se rozzářil při pohledu na Kevina. Jestli musí rovnat oblečení, aspoň bude mít společnost. „Nazdar, Keve.“

„Takže tentokrát zůstaneš nadobro?“

„Vypadá to tak.“

„Super.“ Kevin se přiloudal do pokoje, padl na postel a položil si nohy na Sethův kufr. „Máma je z toho celá říčná. A když je máma v pohodě, je tady každej v pohodě. Možná mi ze samý radosti o víkendu půjčí auto.“

„Jsem rád, že ti můžu prospět.“ Shodil Kevinovy nohy z kufru a rozeplnul ho.

Kluk byl dost podobný matce, napadlo Setha. Tmavé vlnité vlasy, velké italské oči. Seth si dovedl představit, jak se holky kolem něho rojí.

„Jak vám jde divadlo?“

„Je to praštěný. Totálně praštěný. *West Side Story*. Hraju Tonyho, a to jsem úplně jinej.“

„A zůstaneš jinej.“ Seth hodil košile bez rozmyslu do jedné zásuvky. „Takže tě nakonec zabijou, vid’?“

„No.“ Kevin se chytil za srdce, zachvěl se jako v agónii a pak se zhroutil. „To je dobrý, ale než zhebnu, je tam super bojová scéna. Představení máme příští tejden. Dorazíš, ne?“

„Doprostřed první řady, kámo.“

„Tak si prohlídni Lisu Maxdonovou, co hraje Mariu. Absolutní kočka. Máme spolu pár milostnej scén. Dost jsme to trénovali,“ dodal a mrkl na Setha.

„Pro umění cokoli.“

„Jasně.“ Kevin se trochu nadzvedl. „Tak a teď povídej co všechny ty evrokočky. Jsou žhavý, co?“

„Že se i spálíš. Jednu takovou jsem poznal v Římě. Anna-Theresa.“

„Holka se dvěma jménama.“ Kevin zatřepal rukama, jako by si právě popálil prsty. „To je děsně rajcovní.“

„To mi povídej. Pracovala v tratorii. Způsob, jak servírovala pastu al pomodoro, byl prostě jedinečnej.“

„No a? Dostals ji?“

Seth se na Kevina pohrdavě zadíval. „Zapomínáš, s kým mluvíš.“ Hodil džíny do další zásuvky. „Měla vlasy až dolů pod zadek, a že to byl super zadek. Oči jako roztavenou čokoládu a rty, na který nezapomeneš.“

„Malovals ji nahou?“

„Udělal jsem pár studií postavy. Byla přirozený talent. Absolutně uvolněná, beze špetky studu.“

„Chlape, ty mě zabiješ.“

„A měla ty nejúžasnější...“ Seth zvedl ruce k hrudníku, aby přednosti názorně naznačil. „Názory,“ dodal rychle a ruce spustil. „Ahoj, Anno.“

„Debatujete o umění?“ ucedila suše. „Je hezké, že se s Kevinem děláš o některé své kulturní zážitky.“

„Hm. Jo.“ Vražedný úsměv, který na něho vrhla, Setha připravil o řeč. Raději se tedy nevinně usmál.

„Ale dnešní beseda o umění a kultuře skončila, Kevine, protože máš určitě nějaký úkol.“

„Jasně. Jdu na to.“ Chytil se dějepisné eseje jako záminky k úniku a rychle vypadl.

Anna vešla do pokoje. „Myslíš, že by ta mladá žena, o které byla řeč, ocenila, že ji redukuješ jen na pěkná prsa?“

„No... taky jsem zmínil její oči. Byly skoro tak úžasné jako ty tvoje.“

Anna vytáhla košili z otevřené zásuvky a pečlivěji složila. „Věříš, že to na mě zabere, jo?“

„Ne. Radši hned zkusím prosit o milost: Neubližuj mi, sotva jsem se vrátil domů.“

Vzala další košili a lépe ji složila. „Kevinovi je šestnáct a jsem si dobře vědoma, že v tomhle věku jsou jeho hlavním zájmem nahá prsa a touha osahat jich co nejvíc.“

Seth sebou trhl. „Ježíš, Anno.“

„A taky chápu,“ pokračovala bez odmlky, „že tato dominantní záliba – časem snad poněkud umírněnější a kontrolovaná – ovládá psychiku mužského jedince po celý jeho život.“

„Hele, nechtěla by sis prohlídnout krajinky z Toskánska?“

„Je vás kolem mě hodně.“ S mírným povzdechem vzala do ruky další košili. „Jste v převaze od chvíle, co jsem vstoupila do tohoto domu. Ale to neznamená, že vás nemůžu jednoho za druhým klepnout do těch pitomých kebulí. Jasný?“

„Ano, madam.“

„Prima. A teď mi ukaž ty krajinky.“

Později, když dům ztichl a měsíc plul nad hladinou, si našla Cama na zadní verandě. Vyšla ven a opřela se o něho.

Objal ji a začal jí pro zahřátí třít ramena. „Všechny jsi srovnala?“

„To přesně dělám. Dnes je dost chladno.“ Zadívala se vzhůru k ledovým hrotům hvězd. „Doufám, že se do neděle nezatáhne.“ Pak náhle opřela tvář o jeho hrud’ „Ach Came.“

„Já vím.“ Pohládl ji po vlasech a otřel si o ně obličej.

„Vidím ho sedět za kuchyňským stolem. Sleduju, jak zápasí s Jakem a tím hloupým psem. Slyším, jak si s Kevinem povídá o nahých holkách...“

„Jakých nahých holkách?“

Se smíchem zatřepala hlavou a podívala se mu do očí. „O žádných, co znáš. Je fajn mít ho zase doma.“

„Říkal jsem, že se vrátí. Quinnové se vždycky vracejí do hnízda.“

„Snad máš pravdu.“ Políbila ho. Byl to dlouhý, horký dotek rtů. „Nepůjdem nahoru?“ Sklouzla rukou dolů a výmluvně mu zmáčkla zadek. „Taky tě srovnám.“

II

„Vstávat, kamaráde, slunce vyšlo. Tohle není žádná noclehárna.“ Hlas s trochou škodolibého sadismu přiměl Setha zasténat. Převrátil se na břicho a zakryl si hlavu polštářem. „Běž pryč. A hodně, hodně daleko.“

„Jestli myslíš, že tady budeš vyspávat do oběda, šeredně se pleteš.“ Cam mu s potěšením polštář vytrhl. „Hybaj.“

Seth otevřel jedno oko a zakoulel jím, až našel ciferník budíku. Ještě nebylo ani sedm. Zabořil hlavu zpět do matrace a zahuhlal hrubý návrh v italštině.

„Jestli věříš, že žiju celý ty roky se Spinelliovou a nevím, že to znamená ‚polib mi prdel‘, seš nejen línej, ale i hloupej.“

Cam vyřešil problém tím, že Sethovi sebral pokrývku, chytil ho za kotníky a stáhl na podlahu.

„Sakra. Sakra!“ Nahý Seth, kterého brněla ruka, jak se uhodil o stolek, zíral na svého trýznitele. „Co to s tebou kruci je? Tohle je můj pokoj, moje postel a já se tady snažím spát.“

„Něco na sebe hod'. Mám pro tebe vzadu nějakou práci.“

„Do hajzlu, nemůžeš mě nechat aspoň den vydechnout, než mě začneš pérovat?“

„Kámo, začal jsem tě pérovat už v deseti, ale ještě jsem zdaleka neskončil. Máme práci, tak sebou hod'.“

„Came.“ Anna stanula na prahu s rukama v bok. „Říkala jsem, že ho máš vzbudit, a ne srazit na zem.“

„Ježíši.“ Seth vyděšeně vytrhl deku z Camových rukou a přitiskl si ji na klín. „Ježíši, Anno, vždyť jsem nahej.“

„Tak se oblíkni,“ navrhla mu a odešla.

„Takže venku,“ řekl Cam na odchodu, „za pět minut.“

„Jo, jo, jo.“

Některé věci se nikdy nezmění, napadlo Setha, když se soukal do kalhot. I kdyby mu bylo šedesát, Cam by ho honil z postele jako pubertáka.

Popadl, co zbylo z trika s logem marylandské univerzity, natáhl si ho přes hlavu a klopýtal z pokoje ven.

Jestli dole nenajde čerstvou horkou kávu, někdo to šeredně odnese.

„Mami! Nemůžu najít boty!“

Seth se cestou dolů zadíval k Jakeovu pokoji.

„Jsou tady,“ volala Anna nazpátek. „Uprostřed mojí kuchyně, kde nemají co dělat.“

„Ježiš, ty boty nemyslím, myslím ty druhý.“

„Koukni se dozadu na svou prdel,“ ozvalo se z Kevinova pokoje, „zapomněl sis tam nejspíš hlavu.“

„To dřív najdu tvoji prdel,“ zasyčel bratr v odpověď. „Máš ji totiž přímo na krku.“

Známa rodinná konverzace by přiměla Setha k úsměvu, kdyby nebylo sedm ráno. A kdyby ho ještě teď nebrněl loket. A kdyby dostal aspoň hlt kofeinu.

„Ani jeden z vás nenajde vlastní zadek,“ zavrčel a scházel po schodech.

„Co to ten Cam vyvádí?“ zeptal se Anny, když se došoural do kuchyně. „Je tady náký kafe? A proč všichni hned po ránu ječíte?“

„Máš za Camem přijít ven. A jo, půl hrnku tam zbylo a všichni ráno ječíme, protože jsme tak zvyklí vítat den.“ Nalila mu kávu do bílého šálku. „Snídani si připrav sám. Mám za chvíli schůzku. A nemrač se. Přinesu vám zmrzlinu.“

Den už vypadal o něco lépe. „Rocky Road?“

„Rocky Road. Jakeu! Odnes si ty boty z kuchyně, nebo je dám sežrat psovi. Běž ven, Sethe, nebo Camovi zkazíš náladu.“

„Jasně, byl radostí bez sebe, když mě shazoval z postele.“ Seth, stále našťavaný, vyšel zadními dveřmi ven.

Stáli tam skoro stejně, jak je tehdy před lety namaloval. Cam s palci zaháknutými za kapsy, Phillip v elegantním obleku a Ethan s vybledlou čepicí na rozčuchaných vlasech.

Seth spolkl lok kávy a ucítil srdce v krku. „Kvůli tomu jste mě vytáhli z postele?“

„Držkuje jako vždycky.“ Phil ho vtáhl do náruče. Pak očima temně zlatýma jako jeho vlasy přelétl Sethovo potrhané triko a džíny. „Kristepane, to jsem tě nic nenaučil?“ Zavrtěl hlavou, když v prstech promnul šedý rukáv trika. „Pobyt v Itálii byl taky ztráta času.“

„Je to jen oblečení, Phile. Nosíme ho, aby nám nebyla zima a aby nás nezavřeli.“

Phil s bolestným výrazem ustoupil. „Kde jsem jen udělal chybu?“

„Mně se to zdá dobrý. Jen je pořád dost hubený. Aco je tohle?“ Ethan zatahal Seta za vlasy. „Má to dlouhý jak holka.“

„Včera měl dokonce culík,“ řekl mu Cam. „Fakt slad’oušek.“

„Až po tobě,“ odpověděl Seth se smíchem.

„Seženem ti hezkou růžovou mašli,“ dodal Ethan a prudce Seta objal.

Phillip mu vzal z ruky hrnek s kávou a napil se. „Napadlo nás, že se stavíme ještě před tou nedělí.“

„Rád vás vidím. Fakt.“ Seth mrkl na Cama. „Mohls říct, že tady čekáte, místo abys mě shodil z postele.“

„Takhle je to větší sranda. Takže...“ Cam se zhloupl na patách.

„Takže,“ přikývl Phil a postavil hrnek na zábradlí. „Tak jo.“ Ethan ještě jednou zatáhl Seta za vlasy a pak ho mocně popadl za paži.

„Co?“

Cam se jen zubil a chytil ho za drahou ruku. Seth už nepotřeboval vidět záblesk v jejich očích, aby pochopil. „Ale ne. To přece nemyslíte vážně?“

„Musí to být.“ Než se Seth mohl začít bránit, Phil ho popadl za nohy. „Aspoň se nemusíš bát, že si ten skvělej ohoz namočíš.“

„Dejte pokoj.“ Seth sebou škubal a snažil se kopat, když ho odnášeli z verandy. „Myslím to vážně. Voda je děsně ledová.“

„Nejspíš půjde ke dnu jako kámen,“ poznamenal Ethan, když ho vlekli k molu. „Život v Evropě z něj asi udělal bačkoru.“

„Prej bačkoru,“ Seth se bránil a snažil se nesmát. „Musíte na mě bejt tři. Parta roztřesených starců,“ ucedil. Ale s ocelovým stiskem, dodal v duchu.

Phillip jen povytáhl obočí. „Jak daleko ho asi dohodíme?“ „To se uvidí. Jedna,“ začal Cam odpočítávat, když ho na molu rozhoupávali.

„Já vás zabiju.“ Seth sebou s klením a smíchem mrskal jako ryba. „Dva,“ pokračoval Phil s úsměvem. „Radši šetři dechem, hochu.“ „Tři. Vítej doma, Sethe,“ řekl Ethan, když ho vyhodili do vzduchu.

Nemýlil se. Voda byla jako led. Vzala mu dech, který zapomněl zadržet, a zamrazila ho až do kostí. Když se vynořil, prskal a shrnoval si vlasy z tváře. Bratři se pobaveně chechtali. Viděl je stát v hloučku na molu ozářené ranním sluncem se starým bílým domem v pozadí.

Jsem Seth Quinn, napadlo ho. Jsem zase doma.

Časná ranní koupel mu zabránila dospat časový posun. Když už byl vzhůru, rozhodl se rovnou zařídit pár věcí. Zajel zpět do Baltimoru, vrátil půjčené auto a po chvíli smlouvání s dealerem se vracel na pobřeží jako pyšný majitel chlapského, otevřeného jaguára ve stříbrné metalíze.

Věděl, že vůz si přímo říká o pokutu za rychlou jízdu, ale nemohl odolat.

Prodávání obrazů mělo dvě stránky. Seta bolelo srdce pokazilo, když se s nějakým loučil, ale protože jeho práce šla na odbyt, mohl si za to užívat výhod.

Bráchové zblednou závistí, pomyslel si škodolibě, až uvidí tohle nové fáro.

Než vjel do St. Chrisu, trochu zpomalil. Pobřežní městečko s rušnými doky a tichými uličkami viděl jako další obraz, takový, co v duchu stvořil tisíckrát a na tisíc způsobů.

Market Street plná obchodů a restaurací se vinula souběžně s doky, kde prodejci krabů o víkendech stavěli své stolky a pořádali představení pro turisty. Rybáři jako Ethan tam prodávali denní úlovek.

Dál se táhly uličky se starými viktoriánskými vilami i typickými přímořskými domky se sedlovou střechou, ukrytými ve stínech listnáčů uprostřed zarovnaných trávníků. Malebnost, zvláštnost a historie sem přitahovaly turisty, kteří pak brouzdali po obchodech,

jedli v restauracích a bydleli v útulných hotýlcích, pokud chtěli strávit pohodový víkend u moře.

Místní se s nimi naučili žít stejně, jako uměli žít s bouřemi od Atlantiku nebo se suchem, které ničilo jejich úrodu sóji. Stejně jako s nevypočitatelným zálivem a jeho kolísavou přízní.

Prošel kolem krámků Crawfordových a pomyslel na silné sendviče zvané ponorka, kornouty zmrzliny a místní klepy.

V těchto ulicích se proháněl na kole společně s Dannym a Willem McLeanovými. A později ve starém chevroletu, který s Camem opravili v létě, když mu bylo šestnáct.

A taky mnohokrát jako kluk i dospělý seděl pod jedním ze slunečníků, zatímco kolem šumělo město, a snažil se pochopit, co mu na tomhle jediném místě na planetě připadá tak zářivé. Nebyl si jistý, zda to někdy dokázal nebo dokáže. Zaparkoval, aby se mohl projít kolem doků. Chtěl chvíli studovat zdejší světlo, stíny, barvy a tvary, a už litoval, že si zapomněl vzít skicák.

Nepřestávalo ho udivovat, kolik krásy svět nabízí. Jak se mění a pohybuje přímo před očima. Nebo jak se slunce v jedné jediné chvíli dotkne hladiny a rozlije se nebo tiše zmizí za mrakem.

Nebo támhle, ta křivka tváře malé holčičky, co zvedla hlavu a pozoruje racka. Způsob, jak jí smích tvaruje rty nebo jak má prsty propletené s matčinými v gestu absolutní důvěry.

Cítil v tom sílu.

Zastavil se a sledoval bílou loď, která nabrala vítr do plachty a zaryla se do vln.

Zatoužil být zase na vodě, součástí toho všeho. Možná by mohl na pár hodin unést Aubrey. Ještě vyřídí několik věcí a pak se staví v loděnici, jestli by si nedala říct.

Rozhlédl se po ulici a vydal se zpět k autu. Jeho pozornost přitáhl nápis na jednom z obchodů. *Poupě a květ*, četl. Obchod s květinami. Ten je nový. Přiloudal se blíž a všiml si veselých květináčů, zavěšených po obou stranách výlohy.

Ta byla zaplněna květinami a různými drobnostmi. Ale chytrými drobnostmi, uvědomil si Seth, protože ho rozesmála černobílá kráva s nákladem sedmikrásek na hřbetě.

V pravém dolním rohu skleněné tabule bylo zdobným písmem napsáno: *Drusilla Whitcombová-Banksová, majitelka*.

To jméno neznal, a protože tam také stálo, že obchod existuje od září minulého roku, představil si pilnou postarší vdovu s bílými vlasy, v naškrobených šatech s květinovým potiskem, v pohodlných botách a s brýlemi na zlatém řetízku.

Pravděpodobně jezdila do St. Chrisu s manželem na dlouhé víkendy, a když zemřel, nevěděla co s časem a penězi. A tak se přestěhovala a otevřela tenhle krámk v místě, kde jim bylo kdysi dobře, aby mohla dělat to, po čem léta tajně toužila.

Díky téhle představě se mu paní Whitcombová-Banksová zalíbila i se svou panovačnou kočkou – ona přece musí mít nějakou kočku, která by se mohla jmenovat Ernestine.

Rozhodl se udělat té dámě a všem ženám svého života radost. Koupí květiny, řekl si a otevřel za zvuku melodických zvonků.

Majitelka má umělecké vlohy, napadlo ho uvnitř. Tady nešlo jen o květiny, byly to v podstatě takové barvy. Ale ona je uměla používat velmi dobře. Proudý barev, směs tvarů a kontrastní materiály pokrývaly malířské plátno jejího obchodu. Působil upraveně, jak očekával, ale zase ne příliš formálně.

Po letech života s Annou věděl o květinách dost, aby rozeznal, jak chytře spojila sytě růžové gerbery s modrými ostrožkami nebo sněhobílé lilie s elegancí rudých růží. Mezi barvami květů vynikaly vějíře, špice a jazyky zelených listů.

A zase plno dekorací, všiml si okouzleně. Kovová prasátka, /abky s flétnou, šklebící se chrlice na vodu.

Uviděl vázy, květníky, stuhy a krajky, mělké mísy s bylinkami a pokojovými květinami. Všechno dělalo dojem šikovně plánované zahrádky na omezeném prostoru.

Nad tím visely pohádkové vzkazy z „Faunova odpoledne“.

To se povedlo, paní Whitcombová-Banksová, usoudil, připravený štědře utrácet.

Žena, která vyšla ze dveří za dlouhou přepážkou, se nehodila do Sethovy představy o talentované vdově, ale do té stylové zahrady rozhodně ano.

Dával vdově body k dobru, že najala pomocnici, která u mužů vzbuzuje dojem víly nebo očarované princezny.

„Mohu poradit?“

„No ano.“ Seth přistoupil k pultu a jenom se díval.

Dlouhá, štíhlá a upravená jako růže, pomyslel si. Měla docela černé vlasy nakrátko sestříhané, aby vynikl jemný tvar její hlavy a elegantní krk. Takový vzhled, uvědomil si, od ženy vyžadoval značnou sebedůvěru a odvahu.

Její tvář zůstávala docela odkrytá, že její jemná, bělostná plet působila jako dokonale oválné plátno. Bohové museli být v dobré náladě, když stvořili tuhle ženu a její široké, mechově zelené oči a přidali jantarově žlutý obláček kolem zornic.

Nos měla malý a rovný, ústa široká, aby šla k očím, a velmi plná. Nalíčila si je svědnou růžovou rtěnkou.

V bradě zahlédl jemnou prohlubeň, jako by se tam Stvořitel naposled spokojeně dotkl prstem.

Tuhle tvář musí namalovat, o tom není pochyb. A zbytek taky. Představil si ji na lůžku pokrytém plátky růží, jak ospale přivírá ty vílí oči a mírně se usmívá, protože se právě probudila z erotického snu.

Nepřestala se usmívat, zatímco si ji prohlížel, jen trochu povytáhla výrazné obočí. „A v čem konkrétně můžu poradit?“

Hezký hlas, řekl si. Silný a příjemný. Není místní.

„Začněme květinami,“ promluvil. „Máte to tu hezké.“

„Díky. Jaké květiny přesně myslíte?“

„K tomu se dostaneme.“ Opřel se o přepážku. V St. Chrisu je vždycky čas na konverzaci. „Pracujete tu dlouho?“

„Od začátku. Jestli chcete s předstihem něco na Den matek, mám tady krásné...“

„Ne, to mám vyřešené. Vy nejste zdejší. Ten přízvuk,“ vysvětloval, když znovu povytáhla obočí, „není místní. Spíš odněkud ze severu.“

„Správně. Jsem z D. C.“

„Aha, a to jméno obchodu? Poupě a květ. Není to z Whistlera?“

Na tváři se jí usadil výraz překvapení a zvědavosti. „Vlastně ano. Jste první, kdo to uhodl.“

„Jeden z mých bratrů je znalec. Nevzpomenu si ale, jak to tam přesně bylo. Něco o dokonalosti poupěte i květu.“

„Mistrovské dílo se malíři zjeví jako květina – dokonalá v poupěti i plném květu.““

„Ano, to je ono. Došlo mi to asi proto, že přesně to dělám. Maluju.“

„Vážně?“ Rozhodla se, že bude trpělivá a uvolněná. K životu na malém městě přece patří rozvláčná konverzace s cizími lidmi. Už si ho stihla prohlédnout. Jeho tvář jí byla mírně povědomá, výrazně modré oči ji sledovaly přímo a s bezprostředním zájmem. Neuchýlí se k flirtu, kvůli obchodu rozhodně ne, ale může se k němu chovat přátelsky.

S tím přece do St. Chrisu přišla.

Napadlo ji, že je nejspíš malíř pokojů, a v duchu uvažovala, jaká kytice by odpovídala jeho možnostem. „Pracujete tady?“

„Teď už ano. Byl jsem dlouho pryč. Vy jste tu sama?“ Rozhlédl se a spočítal si, kolik práce musí taková zahrádka stát. „Chodí sem i majitelka?“

„Pracuju zatím sama. Majitelka jsem já.“

Znovu na ni pohlédl a rozesmál se. „Teda, to jsem moc neodhadl. Těší mě, Drusillo Whitcombová-Banksová.“ Podal jí ruku. „Jmenuju se Seth Quinn.“

Seth Quinn. Automaticky mu potřásla rukou a v duchu opravila svůj odhad. Tu tvář tedy neviděla tady ve městě, ale v nějakém časopise. Žádný malíř pokojů, i navzdory těm starým džínům a triku, je to umělec. Místní kluk, co se proslavil v Evropě.

„Obdivuju vaši práci,“ řekla mu.

„Dík, já zas vaši. A nejspíš vás od ní zdržuju. Zkusím to napravit. Chtěl bych zapůsobit na několik dam. Určitě mi s tím pomůžete.“

„Dam? Jejich víc?“

„Ano. Tři, ne čtyři,“ opravil se, když si vzpomněl na Aubrey.

„Je zázrak, že ještě stihnete malovat, pane Quinne.“

„Sethe. Zvládám to.“

„To věřím.“ Některé typy zvládnou cokoli. „Řezané květiny, vazby nebo hrnkové?“

„Hm... řezané a v hezké krabici. To je romantičtější, ne? Moment...“ Uvažoval, kudy a v kolik vyrazí, a rozhodl se navštívit nejdřív Sybill. „Číslo jedna je vzdělaná, praktická šik dáma se srdcem ze zlata. Tak asi růže, ne?“

„Jen pokud chcete být předvídatelný.“

Zadíval se na Dru. „Tak něco nepředvídatelného.“

„Tak moment, vzadu mám něco, co by se vám mohlo líbit.“

Mně se líbí něco tady, pomyslel si, když zmizela v zadních dveřích. Plácl si dlaní na srdce.

Phillip by jistě ocenil klasický střih broskvového kostýmu, co měla na sobě, napadlo ho, když se procházel po krámku. Ethan, ten by určitě přemýšlel, jak jí pomoci, protože tady musela mít spoustu práce. A Cam... hm, Cam by se na ni podíval a začal by se zubit.

Seth si uvědomil, že v sobě má z každého z nich něco.

Vrátila se s náručí exotických květín geometrických tvarů a voskových fialových květů.

„Kaly,“ vysvětlovala, „elegantní, jednoduché, stylové a v téhle barvě nepřekonatelné.“

„Vy jste ji vystihla.“

Zasunula je do kuželovité vázy. „Další?“

„Milá a staromódní dáma v tom nejlepším smyslu slova.“ Už jen vzpomínka na Grace ho přiměla se usmát. „Prostá, sladká, ale ne protivně, a k tomu se železnou páteří.“

„Tulipány,“ řekla Dru a zašla k prosklené chladicí skříni. „A nejlíp tyhle jemně růžové. Nenápadná květina, mnohem odolnější než se zdá,“ dodala a přinesla je Sethovi ukázat.

„Bingo. Jste dobrá.“

„To jsem.“ Začalo ji to bavit, nejen kvůli obchodování, ale hlavně tahle hra. Proto si přece otvírala krámek. „Číslo tři?“

Aubrey, uvažoval Seth. Jak popsat Aubrey? „Mladá, svěží, zábavná. Drsná a přirozeně loajální.“

„Počkat.“ Dru s jistou představou v mysli zaběhla opět dozadu. Vynořila se s trsem slunečnic s květy širokými jako dezertní talíře.

„Teda, ty jsou perfektní. Vybrala jste si správný byznys, Drusillo.“

To pro ni byl nejhezčí kompliment. „Nesprávný by neměl smysl. A protože se chystáte utratit zatím rekordní sumu za jednu návštěvu, říkejte mi Dru.“

„Hezké.“

„A čtvrtá šťastná žena?“

„Statečná, krásná, chytrá a sexy. Se srdcem...“ Annino srdce, pomyslel si, „co se nedá popsat. Nejúžasnější ženská, co znám.“

„A to jich zřejmě znáte dost. Tak vydržte.“ Zase zašla do skladu. Ještě se nestačil vynadívat na slunečnice a už byla zpět s asijskými liliemi triumfálně šarlatové barvy.

„Ach ne, to je přesně Anna.“ Vztáhl ruku a dotkl se jednoho zářivě rudého plátku. „Dokonalá Anna. Právě jste ze mě udělala hrdinu.“

„Ráda posloužím. Zabalím je do krabic a ovážu barevně sladěnými stuhami. Zvládnete je odnést ve svislé poloze?“

„To by se dalo zařídit.“

„Kartičky jsou v ceně. Vyberte si nějaké z poličky na pultě.“

„Kartičky nepotřebuju.“ Sledoval, jak na stonky připevňuje náprstky s vodou. Žádný snubní prsten, všiml si. Namaloval by ji i tak, ale kdyby byla vdaná, jeho další plány by to zhatilo.

„Jaká květina jste vy?“

Mrkla na něho, zatímco ukládala květiny do bílých krabic vyložených ozdobným papírem. „Z těchhle všechny. Mám ráda rozmanitost.“ První krabici ovázala tmavě rudou mašlí. „Stejně jako vy.“

„Nerad bořím představu, že mám nějaký harém, ale jsou to moje sestry,“ ukázal na květiny. „Jen ty slunečnice patří neteri, sestřenici a sestře. Přesněji se to říct nedá.“

„Aha.“

„Ostatní jsou manželky mých bratrů,“ vysvětloval dál. „A ta jedna je nejstarší dcera jednoho z nich. Došlo mi, že bych to měl uvést na pravou míru, protože vás hodlám namalovat.“

„Vážně?“ Druhou krabici převázala růžovou stuhou lemovanou krajkami.

Vytáhl kreditní kartu a položil ji na pult, zatímco se zabývala slunečnicemi. „Uvažujete, jestli vás jen nechci svléknout, i když proti tomu bych taky nic neměl.“

Odmotala ze špulky kus zlaté stuhy. „Proč taky, že?“

„Právě. Ale co začít u vaší tváře? Je to dobrá tvář. Líbí se mi tvar vaší hlavy.“

Její prsty poprvé trochu znejistěly. Usmála se, pustila stuhu a teď se na něho pořádně zadívala. „Tvar mojí hlavy?“

„Jasně. A vám se líbí taky, jinak byste nenosila tenhle účes. Působí silným dojmem a dá minimum práce.“

Dokončila uzel na stuze. „Dokážete popsat ženy několika větami.“

„Mám ženy rád.“

„To mi došlo.“ Když ovazovala rudé lilie, vešlo do krámku několik zákazníků a začali se rozhlížet.

Přivítala to, bylo na čase poslat umělce Quinna o dům dál.

„Lichotí mi, že se vám zalíbila moje hlava.“ Vzala si jeho kartu a protáhla ji skenerem. „I že by mě někdo s vaším talentem a pověstí chtěl malovat. Ale mám hodně práce s obchodem a málo volného času. A s tím, co přece zbyde, zacházím dost sobecky.“

Řekla mu konečnou sumu a podala papírek k podpisu.

„Zavíráte v šest a v neděli tu nejste.“

Mohlo ji to otrávit, ale místo toho cítila zájem. „Vám skoro nic neujde, co?“

„Na detailech přece záleží.“ Podepsal účet, vzal si z pultu jednu dárkovou kartičku a otočil ji prázdnou zadní stranou nahoru.

Rychle načrtl její tvář v podobě květu na dlouhém stonku, připsal telefonní číslo domů a podepsal se. „Pro případ, že byste si to rozmyslela,“ řekl a podal jí lístek.

S úsměvem si obrázek prohlédla. „Za tohle bych na internetu mohla dostat slušnou sumičku.“

„Na to jste velká klasa.“ Seth se chopil krabic. „Díky za květiny.“

„Těšilo mě.“ Obešla pult, aby mu otevřela. „Doufám, že vaše... sestry budou mít radost.“

„Budou.“ Naposled na ni pohlédl přes rameno. „Já se vrátím.“

„Budu tady.“ Zasunula si jeho lístek do kapsy a zavřela dveře.

Bylo báječné vidět Sybill po tak dlouhé době a strávit s ní hodinku o samotě. A dívat se, s jakou radostí aranžuje květiny do vysoké, průhledné vázy.

Dokonale se k ní hodily, stejně jako solidní viktoriánský dům, který s Phillipem koupili a zařídili do posledního promyšleného detailu.

Během času měnila Sybill účesy, ale teď se vrátila k tomu, který na ní měl nejraději – k hladkému sestřihu téměř nad ramena, na němž vynikal jejich zářivý lesk drahé kožešiny.

Dnes měla práci doma, nenalíčila si proto rty a na sobě měla nažehlenou bílou halenku a černé kalhoty, což nejspíš považovala za obyčejné oblečení.

Byla matkou dvou čínorodých dětí, k tomu studovaná socioložka a úspěšná autorka. Podle Setha stále vypadala naprosto nadpozemsky.

Přitom dobře věděl, že je to vzhled tvrdě zasloužený.

Vyrostla totiž ve stejné domácnosti jako jeho matka. Byly nevlastní sestry a působily jako dvě strany jedné mince.

Třebaže se mu při vzpomínce na Glorii DeLauterovou stáhl žaludek, snažil se teď soustředit na Sybill.

„Když jste s Philem a dětmi přijeli před pár měsíci do Říma, nenapadlo by mě, že se příště setkáme tady.“

„Doufala jsem, že se vrátíš.“ Nalila jim po sklenici chlazeného čaje. „Je to asi sobecké, ale přála jsem si to. Často jsem se zničehonic zarazila a uvažovala: Něco tady chybí. Co to je? No jasně, Seth, Seth tady chybí. Hloupé, co?“

„Milé.“ Stiskl jí ruku a pak se chopil své sklenice. „Díky.“

„A teď mi všechno pověz,“ požádala ho.

Rozmlouvali o jeho i její práci, o dětech, o tom, co se změnilo a co zůstalo stejné.

Když se zvedl k odchodu, objala ho a držela ho tak o něco déle. „Díky za květiny. Jsou nádherné.“

„Na Market Street je hezký nový obchod. A majitelka má dobrý vkus.“ Vydal se se Sybill ruku v ruce ke dveřím. „Už jsi tam byla?“

„Jednou dvakrát.“ Protože ho velmi dobře znala, usmála se. „Je moc pěkná, co?“

„Kdo jako?“ Ale Sybill jen naklonila hlavu ke straně a zubila se. „Dostalas mě. Jo, krásná tvář. Co o ní víš?“

„Vlastně nic. Přistěhovala se loni koncem léta, nebo tak nějak, a na podzim otevřela květinářství. Myslím, že je odněkud z D. C. Moji rodiče se tam znali s nějakými Whitcombovými a Banksovy. Možná to jsou její příbuzní.“ Sybill škubla rameny. „Nevím to jistě a s rodiči... se teď často nevidám.“

Dotkl se její tváře. „To je mi líto.“

„Nemusí. Mají dvě krásná vnoučata, která skoro ignorují.“ Stejně jako kdysi tebe, pomyslela si. „Jejich škoda.“

„Matka ti nikdy neodpustila, že ses o mě začala starat.“

„Její škoda.“ Sybill to vyslovila co nejzřetelněji a vzala jeho tvář do dlaní. „A moje výhra. A nebyla jsem na to sama. V téhle rodině není nikdo sám.“

V tom měla pravdu, uvažoval Seth cestou k loděnici. Žádný Quinn nezůstává sám.

Jen si nebyl jistý, jestli by měl rodinu zatahovat do maléru, který si ho nejspíš najde i tady doma.

3

Když Dru na kase vytřukala další nákup a znovu v krámku osaměla, vytáhla z kapsy kartičku. Seth Quinn. Tak Seth Quinn by ji chtěl malovat. Fascinující. A zajímavé, stejně jako pan malíř osobně. Žena může být zaujatá, i když nemá úplně zájem. A to ona nemá.

Netouží nikde pózovat, být zkoumána a zvěčňována. Ani tak talentovanýma rukama. Ale zajímalo ji to, celý ten proces i Seth Quinn sám.

Článek, který o něm četla, říkal i něco o jeho osobním životě. Věděla, že na východní pobřeží přišel jako dítě. Osvojil si ho Ray Quinn, a ten se pak zabil při autonehodě. Některé části toho příběhu ale nebyly jasné. Nezmiňovali se tam Sethovi rodiče a Seth se k nim v rozhovoru taky nevyjádřil. Jen fakt, že Ray byl Sethův dědeček a po jeho smrti Seta vychovávali jeho tři adoptovaní synové spolu se ženami, které se postupně objevily.

Sestry, říkal, když kupoval květiny. Možná opravdu byly pro ženy, které považoval za svoje sestry.

Na tom jí ale příliš nezáleželo.

Zaujalo ji spíš to, co se v článku psalo o jeho práci a o tom, jak rodina od počátku jeho talent podporovala. Jak povzbuzovala jeho touhu studovat v Evropě. Šťastné dítě, řekla si Dru, které rodina milovala natolik, že ho nechala jít – objevovat svět, zažít úspěchy a pády na vlastní kůži. A nejspíš ho pak stejně nesobecky přivítala zpátky.

I tak si neuměla představit, že se muž, kterého Italové nazvali *il maestro giovane* – mladý mistr – usadí v St. Christopheru a začne malovat mořské scenérie.

Stejně jako by většina jejích známých nepochopila, že Drusilla Whitcombová-Banksová, slečna z lepší společnosti, spokojeně prodává květiny v malém krámku na nábreží.

Nestarala se ale, co si lidé myslí nebo říkají – stejně jako to asi nezajímalo Setha Quinna. Přišla sem, aby unikla od požadavků, očekávání a lepkavých chapadel rodiny a nervů z toho, že je předmětem věčných hádek svých rodičů.

Hledala v St. Chrisu klid a mír, po němž celý život marně toužila. A nacházela ho.

I když by její matce nejspíš udělalo radost – anebo naschvál právě proto – že její drahá dceruška zaujala umělce Quinna, neměla Dru chuť to nějak podporovat. Ani jeho umělecký zájem, ani ten základní a čistě sexuální instinkt, který zahlédla v jeho očích, když si ji prohlížel.

A když má být upřímná, svůj sexuální zájem o něj taky ne.

Quinnové byli podle všeho velká, složitá a nerozdělitelná rodina. Bůh ví, že si rodinných vztahů užila dost.

Smůla, připustila a klepla kartičkou o dlaň, než ji vhodila do zásuvky. Mladý mistr byl atraktivní, zábavný a přitažlivý. A každý chlap, který si dá práci kupovat kytice sestrám a chce, aby každá dostala takovou, co odpovídá jejímu stylu, by si zasloužil body navíc.

„Škoda pro nás oba,“ zašeptala a definitivně zásuvku zaklapla.

Premýšlel o Dru stejně jako ona o něm. Uvažoval, jaké tóny a úhly pohledu pro její portrét zvolit. Líbila se mu představa její tváře z poloprofilu, s hlavou natočenou doleva a pohledem obráceným ven z plátna.

To by odpovídalo kontrastu jejího odměřeného postoje a sex-appealu.

Ani na chvíli nezapochyboval, že by se nenechala malovat. Měl celý arzenál zbraní, jak překonat váhavost modelky. Stačilo se jen rozhodnout, která by na Drusillu nejlíp zapůsobila.

Ťukal si na volant do rytmu rebelských Aerosmith, co vyhrávali na stereu, a nemohl Dru pustit z hlavy.

Neměla rozhodně nouzi o peníze. Seth dokázal rozeznat kvalitní látku a střih oblečení, i když ho víc zajímaly tvary pod ním. Pak tu byl ten její přízvuk. Prozrazoval vzdělání na soukromých školách.

Jméno pro obchod vybrala z citátu Jamese McNeilla Whistlera. To znamenalo velmi dobré vzdělání nebo práci někoho, kdo do ní hustil znalosti literatury a poezie jako kdysi Phil do něho.

Nejspíš obojí.

Byla spokojená se svým vzhledem a nečervenala se, když jí muž složil kompliment.

Nebyla vdaná a instinkt mu napovídal, že ani zadaná. Dívka jako Dru se nestěhuje proto, aby sháněla přítele nebo milence. Odjela z Washingtonu a začala samostatně podnikat proto, že to tak chtěla.

Pak si vzpomněl, jak zásadně se spletl, když si představoval vdovu Whitcombovou-Banksovou, rozhodl se svoje domněnky podepřít menším průzkumem, než se s Dru znovu setká.

Zaparkoval před starou cihlovou stodolou, kterou Quinnovi koupili od Nancy Claremontové, když její skoupý manžel zemřel na srdeční záchvat po tom, co se u Crawforda dohadoval o ceně sendviče s karbanátkem.

Nejdřív si jen pronajali tuhle velkou budovu, která sloužila jako sklad tabáku po roce 1700, jako balírna po roce 1800 a sklad po celé dvacáté století.

Nakonec ji bratři Quinnové přeměnili a vybavili jako loděnici a posledních osm let jim i patřila.

Seth vystoupil a zvedl oči ke střeše. Kdysi ji pomáhal opravit a málem si přitom zlomil vaz.

Taky se učil roztírat lepidlo na spoje fošen a často si páčil prsty. Stavěl trupy lodí za Ethanový bezedné trpělivosti. Hodně potu ho

stály opravy doků s Camem a hodně výmluv musel vymyslet, když se ho Phil pokoušel zasvětit do účetnictví.

Přešel ke vchodu a s rukama v bok se zastavil před oprýskaným nápisem QU1NNOVY LODĚ. Všiml si, že k původním čtyřem jménům přibýlo ještě jedno.

Aubrey Quinnová.

Sotva se usmál, už vyběhla ze vrat.

Kolem těla měla pás s náradím a na hlavě čepici týmu Orioles, staženou do očí. Delší vlasy barvy páleného medu si prostrčila zadním otvorem.

Poničené pracovní boty vypadaly jako na panenku.

Tak malé nohy měla.

Ale zato silný hlas, napadlo ho, když vesele zahoulala a vrhla se na něho.

Vyskočila, chytila se jeho ramen a zahákla se mu stehny kolem pasu. Kšiltem čepice ho ťukla do čela a dlouze, mlaskavě ho políbila na rty.

„Můj Seth.“ S divokým smíchem ho objala kolem krku. „Už nikam nejede. Už se neopovažuj někam jezdit.“

„Nemůžu. Děje se tady toho tolik, když jsem pryč. Ukaž se,“ nařídil a odtáhl ji od sebe, aby si mohl prohlédnout její tvář.

Ve dvou letech mu připadala jako drobná princezna. Ve dvaceti se z ní stala atletická, žádoucí kočka. „Páni, z tebe je kus,“ řekl.

„Jo? Z tebe taky.“

„Proč nejsi na škole?“

„Nezačíněj.“ Zakoulela jasnýma zelenýma očima a seskočila. „Vydržela jsem tam dva roky a byla bych šťastnější jako trestanec s koulí na noze. Já chci dělat tohle.“ Ukázala palcem na nápis. „Moje jméno to potvrzuje.“

„Tys vždycky uměla Ethana zpracovat.“

„Možná. Nebo jsem ani nemusela. Táta to chápe a nakonec to pochopila i mamka. Nikdy jsem nebyla studentka jako ty a ty zase neumíš stavět lodě jako já.“

„Herdek, nechám tě pár let o samotě a ty už jsi takhle namyšlená. Jestli mě budeš urážet, nedostaneš dárek.“

„Kde je? Co je to?“ Začala ho šťouchat prstem do žeber, protože věděla, že je na to citlivý. „Sem s ním.“

„Přestaň. Dobře, dobře. Ty ses nezměnila.“

„Nemůžu být dokonalá. Vydej zboží a budeš ušetřen.“

„Mám to v autě.“ Ukázal na parkoviště a s uspokojením sledoval, jak otevřela pusu.

„Jaguár? No teda.“ Přeběhla nerovný trávník a už omámeně hladila stříbrnou kapotu. „Cam se položí, až ho uvidí. Rozbrečí se jako děcko. Půjč mi klíčky, ať ho otestuju.“

„Až naprší a uschne.“

„Nebud' takovej. Můžeš jet se mnou. Pofrčíme ke Crawfordovi a dáme si tam...“ Zmlkla, když z kufru vytáhl podlouhlou krabici. Překvapeně zamrkala a pak ještě jednou, protože se jí orosily oči.

„Tys mi koupil kytky. Holčičí dárek. Páni, ukaž! Jaké?“ Našla na opasku nůž, rozřízla stuhu a zvedla víko. „Slunečnice. Ty jsou roztomilé.“

„Připomněly mi tebe.“

„Já tě vážně miluju.“ Její oči náhle znehybněly. „Byla jsem děsně našťavaná, žes odjel.“ Když se jí zlomil hlas, plácl ji rozpačitě do ramene. „Nebudu brečet,“ zamumlala a sykla. „Jsem snad měkká?“

„Ty nikdy.“

„Fajn, tak jo, hlavně že jsi zpátky.“ Znovu ho objala. „Ty kytky jsou fakt krásný.“

„Prima.“ Plácl ji po ruce, kterou mu strkala do kapsy. „Klíčky nedostaneš. Musím jet. Mám kytici i pro Grace. Chci se u ní cestou domů stavit.“

„Není tam. Dneska nakupuje, pak vyzvedne Deka ze školy, veze ho na klavír a tak dále. Nevím, jak to všechno zvládne. Kytku jí vezmu,“ dodala Aubrey. „Aspoň nebude smutná, že tě zmeškala.“

„Tak řekni, že se stavím zítra, nebo se uvidíme v neděli.“ Odnosl druhou krabici k malému modrému pickupu.

Aubrey tam obě uložila. „Takže máš ještě trochu času. Zajdem za Camem a můžeš mu ukázat auto. Uvidíš, že se sesype a rozfňuká.“

„Ty jsi ale zlomyslná, Aub.“ Znovu ji objal kolem ramen. „Ale i to se mi na tobě líbí. A teď mi pověz něco o té nové květinářce Drusille.“

„Á,“ Aubrey se na něj cestou k loděnici uculila, „tak odsud vítr fouká.“

„Možná.“

„Víš co? Přijď za mnou večer k Shineymu. Asi v osm. Když mi koupíš pití, všechno vyklopím.“

„Ty ještě nemůžeš pít.“

„Jasně, jako bych nikdy nepila pivo,“ bránila se. „Tak nealko, tat'ko. Ale nezapomeň, že budu plnoletá už za šest měsíců.“

„Do té doby ti koupím jedině kolu.“ Srazil jí kšilt do očí a pak otevřel vrata stodoly do rámusu elektrického náradí.

Cam se sice nerozplakal, uvažoval Seth později, když zaparkoval před hospodou, ale rozhodně valil oči a málem nábožně padl na kolena. Jenže byl silnější a zlomyslnější než Aubrey, a tak mu vzápětí ukradl klíčky a v autě se projel.

Pak samozřejmě strávili příjemnou hodinku obdivováním motoru.

Seth se podíval na pickup parkující vedle. Jedna věc se Aub nedala upřít, byla dochvilná.

Když pak otevřel dveře k Shineymu, pocítil podruhé, že se vrací domů. Další pevný bod St. Chrisu, pomyslel si. Shineyho bar pořád vypadal, že potřebuje vystříkat hadicí, stále tu obsluhovaly nohaté servírky a hrála ta nejnemožnější kapela v celém Marylandu.

Zatímco zpěvák ničil hit Barenaked Ladies, Seth hledal u baru a u stolků drobnou blondýnku v baseballové čepici.

Nejdřív ji přehlédl, pak prudce trhl hlavou zpět.

Opravdu seděla u baru, samá ladná křivka a celá v černém, jen zlatavé lokny jí splývaly po zádech, zatímco o něčem vzrušeně diskutovala s klukem, co vypadal jako Joe College.

Seth sevřel rty a s vyzývavým výrazem k nim zamířil. Ještě se ukáže, jestli si chlapec bude dovolovat na jeho ségru.

„A teď cejtíš, že na to máš.“ Aubrey vykřikla a Seth se zamračil ještě víc. „Dáš do toho všechno. Solidní obrátka, polař slušně chytá a je to tam. Do hlavní soutěže Birdové uhrají víc než pět set bodů.“

„To nedokážou ani za celou sezónu,“ namítl oponent. „V konečném pořadí spíš ještě o přičku spadnou.“

„Tak se vsaď.“ Aubrey vytáhla z kapsy dvacetidolarovku a plácla s ní na barpult.

Seth si povzdechl. Aubrey sice vypadala jako šťavnaté sousto, ale nikdo ji neoždíboval.

„Sethe.“ Když ho zahlédla, popadla ho za ruku a přitáhla k baru. „Sam Jacoby,“ kývla na muže sedícího vedle. „Myslí, když hraje trochu softball, že rozumí i velký hře.“

„Hodně jsem o vás slyšel.“ Sam vztáhl ruku k Sethovi. „Tady od té naivky, co věří, že Orioles maj letos šanci prodrat se do středu tabulky.“

Seth si s ním potřásl rukou. „Jestli chcete spáchat sebevraždu, Same, radši si kupte pistoli. Bude to rychlejší, než se nechat touhle ženskou stáhnout z kůže.“

„Rád žiju nebezpečně,“ odpověděl a sklouzl ze stoličky. „Sedněte si, držel jsem vám místo. Musím jít. Ahoj, Aub.“

„V červenci si přijdu pro těch dvacet babek,“ zavolala za ním a pak obrátila pozornost k Sethovi. „Sam je prima kluk až na jistou charakterovou vadu, která z něj dělá fanouška Mariners.“

„A já myslel, že to na tebe zkouší.“

„Sam?“ Aubrey hodila okem zpět ke stolkům a byl to tak potměšilý ženský pohled, až se Seth ošil. „Jasně, že zkoušel. Držím si ho do rezervy. Teď se tak trochu vídám s Willem McLeanem.“

„S Willem?“ Sethovi málem zaskočilo. „Will McLean?“ Představa, že Aubrey a jeho kamarád z dětství se spolu „vídají“, ho přiměla mávnout na barmana. „Potřebuju pivo.“

Rolling Rock.“

„Ale nevídáme se zas tak často.“ Aubrey věděla, že Setha zasáhla, a vesele pokračovala. „Pracuje v nemocnici Saint Chris General. Směnný provoz, hrůza. Ale když si na sebe najdem čas, stojí to za to.“

„Radši mlč. Je pro tebe starý.“

„Já vždycky byla na starší.“ Štípla ho do tváře. „Cukroušku. A navíc, je jen o pět let starší. Ale jestli si chceš povídat o mém milostném životě...“

„Nechci.“ Seth se natáhl pro láhev, kterou před něj barman postavil, a zhluboka se napil. „To vážně nechci.“

„Fajn, takže dost o mně, zaměříme se na tebe. Kolik jazyků ses stačil naučit, když jsi bral útokem Evropu?“

„Jako bych slyšel Kevina.“ Ale probírat tohle téma s Aubrey mu nepřišlo tak příjemné. „To nebyl žádný sexuální maratón. Pracoval jsem tam.“

„Holky ale často jedou po umělcích. Třeba k nim patří i ta tvoje květinářka a vyjde ti to.“

„Vidím, že trávíš s bráchama až moc času. Mluvíš už jako chlap. Tak pověz, co o ní vlastně víš.“

„No dobře.“ Popadla misku s preclíky a začala je chroupat. „Takže, poprvé se objevila zhruba před rokem. To tady strávila asi týden. Hledala něco k pronajmutí,“ dodala Aub. „Mám to od Douga Mottse. Vzpomínáš na Dougieho – malýho tloušťka? Chodil o pár tříd níž než ty.“

„Matně.“

„No, ty přebytný kila shodil a teď pracuje v realitce Shore Realtors. Doug říkal, že přesně věděla, co hledá, a chtěla, aby se jí ozvali do D. C, až se něco uvolní. No a Doug...“ Ukázala na svou prázdnou sklenici, když kolem přešel barman. „Tehdy v té realitce začínal a byl rozhodnutý tuhle zákaznici ulovit. Takže se trochu poptal a snažil se o ní něco zjistit. Sama mu řekla, že tady párkrát byla jako dítě, a tak se měl od čeho odpíchnout.“

„Mamka Crawfordová,“ pochopil Seth a rozesmál se.

„No jasně. Co neví ona, neví už nikdo na světě. Navíc má paměť jako celé stádo slonů. Vzpomněla si na Whitcombovy-Banksovy. Na takový jméno se taky těžko zapomíná. Ale tyhle lidi si pamatovala dobře, protože madam WB sem prej taky jezdila už jako holka se svou sakramentsky zazobanou rodinkou. Whitcomb Technologies. Obří firma. Velký peníze. Senátor James P. Whitcomb z Marylandu.“

„A, *tihle* Whitcombovi.“

„Přesně. A senátor, což bude asi květinářčin dědeček, si východní pobřeží zamiloval. Jeho dcera, paní WB, se provdala za Proctora Bankse – Co je to vůbec za jméno Proctor? – z Banks a Shelby Communications. Řeč je o multimilionářské famílii. Prostě takový to rodinný impérium.“

„A tahle extrémně bohatá dcera na vdávání si pronajme obchod na nábřeží v Saint Chrisu a prodává kytky?“

„Si koupí dům v Saint Chrisu,“ opravila ho Aubrey. „Ona si tady koupila nemovitost na dobrém místě. Pár měsíců potom, co měl Doug to štěstí, že seděl za přepážkou v Shore Realtors a ona tam zašla, byl ten dům na prodej. Bývalí majitelé bydleli v Pensylvánii a pronajímali ho různým lidem, kteří tam všelijak podnikali. Pamatuješ, jak tam byl ten New Age obchod – kameny, křišťály, rituální svíčky a meditační hudba?“

„Jo. Chlápek, co tam prodával, měl na ruce vytetovaného draka.“

„Taky tam vydržel mnohem dýl, než si všichni mysleli. Ale když mělo loni dojít na prodloužení smlouvy o nájmu, vzdal to. Doug vycítil možnou provizi a zavolał mladé WB, že se na Market Street naskytla příležitost k pronájmu. A ona ho ještě navnadila, když se zeptala, jestli majitelé neuvažují o prodeji domu. A oni byli pro, všichni si plácli a Doug zpíval aleluja. Pak z něj slečna udělala nejšťastnějšího člověka v Saint Chrisu, protože chtěla, aby jí sehnal ještě dům na bydlení. Zajela sem, prohlédla si tři a zalíbil se jí ten polorozpadlej viktoriánskej dům na Oyster Inlet. Zase jeden z nejdražších,“ dodala Aubrey. „Naše květinářka netroškaří.“

„Ten starý modrý dům?“ zeptal se Seth. „Vypadal jako napůl snědená perníková chaloupka. Ten že koupila?“

„Od sklepa po půdu,“ přikývla Aubrey a dál chroupala preclíky. „Člověk, co ho koupil před ní, ho trochu vylepšil.“

„Vždyť tam není nic než mokřiny a lesy.“ Ale taky výhled na říční zátoku, vzpomněl si. Na tu tabákově zbarvenou hladinu, která se třpytí jako jantar, když na ni skrz stromy zasvítí slunce.

„Tvoje vyvolená má asi ráda soukromí,“ řekla Aubrey. „Žije si sama pro sebe. K zákazníkům se chová přívětivě, zdvořile a někdy i přátelsky, ale je opatrná. Trochu chladná.“

„Je tady nová.“ Kdo by líp než on věděl, co je to ocitnout se v místě, které se vám líbí, ale plný obav, jestli zapadnete.

„Není odsud.“ Aubrey trhla ramenem jako typický Quinn. „Ta bude nová ještě příštích dvacet let.“

„Třeba potřebuje přítele.“

„Ty hledáš nové kamarády, Sethe? Takový, co by ses s nimi nesměle muchloval?“

Objednal si další pivo a pak se naklonil k Aubrey, až se jí dotkl nosem. „Možná. Tohle ty děláš s Willem ve volném čase?“

„Jen vynecháme nesmělost a přejdem rovnou k muchlování. Ale tebe svezu na lodi, jestli máš chuť. Budu kapitán a ty se postaráš o plachtu. Vsadím se, že nás převrátíš.“

„To jistě. Tak klidně zítra.“

„Rande je dohodnutý. Ale když jsme u toho randění, tvoje nová kamarádka právě přišla.“

„Kdo?“ Ale pochopil dřív, než se otočil a než ji mezi lidmi zahlédl.

Mezi rybáři s ošlehanými tvářemi a drsnýma rukama a studenty v trendy botách a pytlovitých kalhotách působila jako z jiného světa.

Její kostým pořád vypadal dokonale nažehlený a její tvář zářila v přítomnosti jako alabastrový ovál.

Musela vědět, že se lidé otáčejí, když vešla. To ženy vždycky vycítí. Ale procházela mezi špinavými stolky a rozviklanými židlemi cílevědomě a s grácií.

„Klasa,“ ocenila ji Aubrey jedním slovem.

„To jo.“ Seth našel peníze na drinky a pohodil je na bar. „Asi tě pustím k vodě, kotě.“

Aubrey jakoby v šoku vytřeštila oči. „To je ale překvapení.“

„Tak zítra,“ řekl ještě, líbnul ji na rozloučenou a vydal se za Dru.

Zastavila se u jednoho ze stolků a začala se bavit s číšnicí. Seth se tolik soustředil na Dru, že druhou ženu hned nepoznal.

Terri Hardgrová, uvědomil si. Trucovitá, dobře stavěná blondýna. Na střední škole spolu několik nezapomenutelných měsíců chodili. Ale neskončilo to nejlíp, vzpomněl si a měl chuť vyhnout se tomu setkání.

Místo toho se pokusil o pohodový úsměv a šel dál, až zaslechl část rozhovoru.

„Přece jen si to nepronajmu,“ říkala Terri, zatímco si opírala ták do klenutého boku. „Já a J. J. jsme to nějak urovnali.“

„J. J.“ Dru naklonila hlavu ke straně. „To je ten prolhaný primitiv, kterého nechcete vidět, ani kdyby ležel na smrtelné posteli?“

„No...“ Terri šoupla nohama a zatřepala řasami. „Urovnali jsme to až potom, co jsem tohle řekla. Myslela jsem, však víte, že ho pošlu do háje, najdu si vlastní bydlení a bude to. Byla jsem na něj děsně našťavaná, když jsem viděla tu vaši ceduli o pronájmu. Ale urovnali jsme to.“

„Tak to gratuluji. Škoda že jste se odpoledne nestavila, jak jsme se domluvily, a neřekla mi to.“

„Fakt se omlouvám, ale to jsme...“

„To právě urovnávali, já vím,“ dokončila větu Dru.

„Ahoj, Terri.“

Terri zapištěla. Seth si okamžitě vzpomněl, že to dělávala vždycky. Očividně z toho nevyrostla. „Seth! Seth Quinn! No, koukněte na něj.“

„Jak se vede?“

„Dobře. Slyšela jsem, že ses vrátil, ale ty jsi vážně tady! V životní velikosti, jen dvakrát tak hezkej a k tomu slavněj. To už je doba, co jsme chodili na střední, vid’?“

„To jo,“ souhlasil a pohlédl na Dru.

„Vy dva se znáte?“ zeptala se Terri.

„Už jsme se potkali,“ odpověděla Dru. „Nechám vás vzpomínat na staré časy. Doufám, že budete s J. J. šťastná.“

„Ty a J. J. Wyatt?“

Terry se zapýřila. „Přesně tak. Jsme skoro zasnoubený.“

„Zavzpomínáme později. Musíš mi všechno vyprávět.“ Rychle odešel a nechal tam našťavanou Terri stát, aby dohonil Dru.

„J. J. Wyatt,“ řekl, když ji dostihl. „Křídelní útočník středoškolského mužstva. A na místní univerzitě pak kdekomu rozbil hlavu. Ale ani výkony ve fotbale ho nezachránily před vyloučením.“

„Díky za fascinující přednášku z místní historie.“

„Jste našťavaná. Co když vás pozvu na drink, abyste se mi mohla povídat?“

„Nechci žádný drink, díky, a musím rychle odejít, než mi ta neuvěřitelně špatná kapela, co kazí písničku Jack a Diane, natrvalo zničí ušní bubínky.“

Seth jí dal body k dobru, že ten song vůbec rozeznala, a přidržel jí dveře.

„Květiny měly úspěch.“

„To ráda slyším.“ Vytáhla klíčky z elegantní béžové kabelky. Chtěl navrhnout, aby zašli někam jinam, ale podle mrzuté vrásky mezi obočím poznal, že nemá šanci. „Takže vy pronajímáte pokoj?“

„Už to tak bude.“ Nedbale přešla k černému mercedesu. Seth vzal za kliku dřív než ona, ale pak se o auto pohodově opřel. „Kde?“

„Nad obchodem.“

„A chcete ho pronajmout?“

„Je to tam prázdné. Plýtvala bych místem. Nemůžu odjet, když mě nepustíte do auta,“ podotkla.

„Nad obchodem,“ opakoval a znovu si dům představil. Dvě podlaží, určitě. „Tři okna vpředu i vzadu,“ řekl nahlas. „Tam by mělo být dost světla. Jak je to velké?“

„Osmdesát metrů čtverečních, včetně kuchyňského koutu.“

„Dost velké. Jedem se podívat.“

„Prosím?“

„Ukažte mi to. Třeba budu mít zájem.“

Netrpělivě cinkla klíčky od vozu. „Chcete ten byt vidět teď?“

„Nechcete plýtvat místem, neplýtvejte časem.“ Otevřel jí dveře auta. „Pojeďte za vámi. A nezdržím vás dlouho,“ dodal s mírným úsměvem. „Umím se rozhodovat rychle.“

Taky se umím rozhodnout rychle, řekla si Dru, když vycouvala z parkoviště před hospodou. Setha Quinna už měla přečteného.

Sebevědomý muž a navíc talentovaný. Jedno nejspíš souviselo s druhým. Fakt, že jeho drsné rysy měly zjemnělý nádech, ji zaujal, což určitě dobře věděl.

A taky využíval.

Byl atraktivní. Štíhlý, dobře stavěný, takže vypadal, jako by si ty odrané džíny nechával šít na míru. Jeho ožehnuté blond vlasy, rovné jako hřebíky, jen působily, jako by je nikdy nestříhal. Pak ty mírně propadlé tváře a živé modré oči. Živé ne barvou, napadlo ji, ale intenzitou pohledu. Když se na vás díval, jako by viděl víc než ostatní. Něco víc než vy sám.

Působilo to lichotivě, překvapivě, ale i děsivě.

Člověk pak o něm musel přemýšlet. A když o někom přemýšlíte, máte ho prostě v hlavě.

Ženy pro něho byly jako barvy na paletě, uvažovala. Mohl využít, kterou ho napadlo. Jak se tulil k blondýnce u baru, když vešla do hospody – ta jejich okatá hra – to by 1 přesně takový případ.

A jak se pak usmál na servírku, tu nekonečně hloupou Terri. Srdečně, přátelsky, a přece tak trochu intimně. Opravdu působivý úsměv, pomyslela si, jenže na ni neplatil. Muže, kteří střídali ženy jen proto, že směli, považovala na svůj vkus za příliš ordinární.

A přece s ním teď jela zpátky na nábřeží, aby mu ukázala byt v patře, připustila si, i když by byla radši dávno ve svém krásném tichém domě.

Dělala rozumnou věc, to jistě, nemělo smysl nechávat ten prostor nevyužitý. Ale děsilo ji, že předpokládal, že si na něj udělá čas, kdy ho napadne.

Nebyl problém najít místo k parkování. Chladný jarní večer o deváté nábřeží téměř vyprázdnil. Jen pár lodí se pohupovalo v proudu a několik skupinek turistů se procházelo pod srpkem měsíce.

Bože, jak milovala tohle nábřeží. Málem radostí zajásala, když sehnala dům právě tady. Věděla, že bude moci kdykoli vyjít před obchod a pozorovat moře, prodavače krabů a lidi na výletě. Cítit vlhký vítr na tváři.

A k tomu být součástí toho všeho díky vlastnímu přičinění a podle svých představ.

Bylo by sice rozumnější zřídit si bydlení právě v pokojích nad obchodem. Ale záměrně se rozhodla nebydlet tam, kde pracuje. Což byla asi výmluva, napadlo ji, když odbočila z Market Street k zadní části domu, aby našla něco mimo rušné centrum a přesto zase u vody. Rozkošný prostor jen pro ni samotnou.

V domě v Georgetownu se sama nikdy necítila.

Zhasla světla, vypnula motor a chopila se kabelky. Seth jí stihl otevřít dřív, než vztáhla ruku ke dveřím.

„Už je dost tma. Dejte pozor.“ Vzal ji za paži a nasměroval k dřevěnému schodišti do prvního patra.

„Vidím docela dobře, díky.“ Odtáhla se a hledala v kabelce klíče. „Je tu parkoviště a samostatný vchod, jak vidíte,“ začala.

„Hm i já vidím dobře. Poslouchejte.“ Vpůli cesty po schodech jí položil ruku na rameno. „Jen poslouchejte,“ opakoval a rozhlédl se po domech lemujících ulici za ním. „To je super, co?“

Musela se usmát. Ihned mu rozuměla. To ticho bylo vážně super,

„Za pár týdnů tady takový klid nebude.“ Díval se do tmy, na domy a zahrádky. A zase viděl to, co ostatní ne, uvědomila si. „Na Den obětí se sem začnou sjíždět turisté a letní hosté. Noci budou delší, teplejší a lidi se pak dýl procházejí. I to je fajn, všechen ten shon. Zvuky, co slyšíte, když si dáte kornout zmrzliny a můžete zapomenout na čas.“

Otočil se a zaměřil ten silný modrý pohled na ni. Přísahala by, že ji zasáhl přímo fyzicky.

„Máte ráda zmrzlinu v kornoutu?“

„Asi bych jinak nemohla být v pořádku.“ Rychle vystoupila po zbytku schodů.

„Vy jste celá v pořádku,“ zamumlal Seth a čekal s palci v kapsách, než odemkne.

Nahmátla vypínač, rozsvítila, a když vstoupil, nechala schválně dveře otevřené.

Ale pak pochopila, že se strachovala zbytečně. Už jí nevěnoval pozornost.

Přešel pokoj nejdřív k oknům do ulice a zaujal ten frajerský postoj, který působil uvolněně i pozorně. A taky sexy, uvědomila si.

V těch odrbaných džínách měl větší šarm než většina mužů v obleku za pět tisíc dolarů. Na jeho botách uviděla skvrny od barev. Zamrkala, aby se vrátila do reality, protože něco šeptal. „Prosím?“

„Co? Hm, jen jsem uvažoval o světle, různých úhlech a tak.“ Došel k zadním oknům. Zase tam postál a zase něco šeptal.

Mluví si pro sebe, všimla si Dru. No, to není zas tak zlé. Ona přece taky vede dlouhé rozhovory sama se sebou.

„Kuchyňka...,“ ozvala se.

„To je vedlejší.“ Zamračeně pohlédl ke stropu a zatvářil se tak zaujatě, že rovněž zvedla hlavu.

Po několika vteřinách tichého zírání do stropu se cítila trapně. „Je nějaký problém se stropem? Říkali mi, že střecha je v pořádku, a zatím sem nezatéká.“

„Hm hm. Měla byste něco proti střešním oknům? Na můj účet samozřejmě.“

„Já... no, nevím. Snad ani...“

„To by pomohlo.“

Znovu se prošel po místnosti, v duchu tam rozmísťoval plátna, stojany, barvy, pracovní stůl, police na zásoby a nářadí. Musel by si koupit pohovku nebo postel, uvažoval. Radši postel, kdyby pracoval do noci a pak se chtěl prostě svalit a přespat tam.

„Je to dobrý prostor,“ řekl po delší době. „S těmi střešními okny to půjde. Já to беру.“

Uvědomila si, že s okny ještě nesouhlasila. Ale vlastně nemohla přijít na nic, co by mohla namítnout. „To bylo vážně rychlé. Nechcete vidět ještě kuchyň a koupelnu?“

„A je tam všechno, co v kuchyni a koupelně bývá?“

„Ano. Jen vana ne, pouze sprchový kout.“

„Nechystám se brát moc bublinkových koupelí.“ Znovu došel k oknům v průčelí. „Super výhled.“

„Ano, to je pravda. Já vím, že mi do toho nic není, ale určitě je hodně míst, kde byste mohl bydlet, když jste tady. Proč potřebujete tenhle byt?“

„Nechci tady bydlet, ale pracovat.“ Obrátil se k ní. „Bydlím u Cama a Anny a vyhovuje mi to. Později si najdu něco svého, ale to až budu vědět přesně, co chci. Protože já tady nejsem na návštěvě, ale natrvalo.“

„Aha. Takže ateliér. To vysvětluje ty světlíky.“

„A budu lepší nájemník než Terri,“ dodal, když vycítil, že váhá. „Žádné hlučné večírky nebo hádky, kterými je pověstná. A jsem celkem šikovný.“

„Ano?“

„Nošení, zvedání, základní údržba. Rozhodně za vámi nepoběžím pokaždé, když začne kapat kohoutek.“

„Body pro vás,“ zašeptala.

„A kolik jich potřebuju celkem? Vážně bych to bral. Musím zase začít pracovat. Co byste řekla na půlroční smlouvu?“

„Půl roku? Myslela jsem nejlíp vždycky na rok.“

„Šest měsíců je dobrá výpovědní doba pro oba, když bude třeba.“

Zamyšleně našpulila rty. „To ano.“

„Kolik byste za to chtěla?“

Sdělila mu promyšlenou sumu. „Při podpisu smlouvy chci nájemné za první a poslední měsíc a ještě za jeden jako bezpečnostní zálohu.“

„Jau. Jste přísná.“

Ted' se Dru usmála. „Terri mě naštvála. Někdo to musí odnést.“

„To není poprvé, co za ni něco slíznu. Do zítřka to pro vás budu mít. V neděli máme rodinnou sešlost a taky musím objednat ta okna, ale rád bych se nastěhoval co nejdřív.“

„Tak fajn.“ Líbila se jí představa, že nad jejím krámkem začne pracovat malíř a dům bude účelně naplněný. „Tak gratuluju,“ nabídla mu ruku. „Máte svůj ateliér.“

„Díky.“ Chopil se ruky a chvíli ji držel. Žádný prsten, pomyslel si. Dlouhé, křehké prsty, nenalakované nehty. „Nerozmyslela jste si to pózování?“

„Ne.“

Její úsečná odpověď ho přiměla k úsměvu. „Přemluvím vás.“

„To nepůjde tak snadno. Jednu věc si ujasníme, než začne náš uspokojivý obchodní vztah.“

„Tak dobře. Máte krásnou a výraznou tvář. Jako umělce, i jako muže, mě krása a síla přitahují. Umělec je chce přetvořit a muž se jimi potěšit. Takže bych vás chtěl malovat a strávit s vámi víc času.“

I přesto že otevřenými dveřmi dovnitř proudil chladný vzduch, cítila se s ním až příliš o samotě. A zahnaná do kouta tím, jak ji držel za ruku a zíral na ni.

„Vy máte jistě mnoho jiných žen, které byste si přetvářel a užíval. Třeba tu kyprou blondýnu v černém, se kterou jste si šuškal u baru.“

„Koho...?“

Na tváři se mu usadil veselý výraz. Jako by stínem pronikl paprsek světla, napadlo Dru.

„Kyprá blondýna v černém,“ opakoval, jako by četl titulek. „Krucí, to by se jí líbilo. Tak s tou se oženit nemůžu. To byla naše Aubrey. Aubrey Quinnová. Nejstarší dcera bráchy Ethana.“

„Aha.“ A rázem si připadala jako idiot. „Nevypadalo to jako strýčkovský vztah.“

„Taky se necítím jako její strejda, ale spíš starší brácha. Byly jí dva roky, když jsem přišel do Saint Chrisu. Hned jsme se do sebe zamilovali. Byla první, koho jsem si tak rychle zamiloval. Ona je taky silná a krásná, což jsem si stihl přetvořit i užít. Ale ne tak, jak bych to chtěl dělat s vámi.“

„Pak vás musím zklamat. I kdybych měla zájem, neměla bych čas. A taky nepotřebuju, aby si mě někdo užíval. Jste velmi atraktivní, Sethe, a kdybych byla povrchní...“

„Jo.“ Znovu se tak oslnivě usmál. „Buďme povrchní.“

„Bohužel,“ přesto ji přiměl k úsměvu, „to nepůjde. Ale kdybych byla, možná bych si užila já vás. Jenže je to jinak, takže se chovejme prakticky.“

„Tím se dá začít. Ale když jste se ptala vy, můžu taky otázku?“

„Dobře, o co jde?“

Podle toho, jak se zachmuřila, poznal, že čeká něco osobního, na co by nerada odpovídala, a změnil taktiku. „Máte ráda vařené kraby?“

Zírala na něho dobrých deset sekund a on potěšené sledoval, jak se zase uvolnila. „Ano, mám je ráda.“

„Prima. Dáme si je na první schůzce. Ráno se stavím podepsat nájemní smlouvu,“ dodal a vyšel otevřenými dveřmi ven.

„To se mi hodí.“

Zadíval se na ni, když se s klíčem sklonila k zámku. Měla elegantní, dlouhý krk. Kontrast mezi ním a ostře zastřiženými tmavými vlasy působil dramaticky. Bezmyšlenkovitě přejel prstem po jeho linii, jako by chtěl cítit strukturu pleti.

Dru ztuhla, takže na chvíli vytvořili portrét. Žena v sytě zbarveném kostýmu, mírně sehnutá u dveří, a muž v obnošených šatech s prstem na její šíji.

Pak se prudce napřímila a Seth ruku spustil. „Promiňte, takový otravný zvyk.“

„Máte jich hodně?“

„Bohužel ano. Nebylo to nic osobního. Máte tam vzadu takovou krásnou linku.“ Nacpal si ruce do kapes, aby nebyl ještě osobnější. Zatím.

„To bych uměla říct líp. Na to jsem zase expert já.“ Proběhla kolem něho a po schodech dolů. Spěchal za ní. „I já mám v zásobě lepší věty.“

„To věřím.“

„Ale nechám to na jindy. Teď bych se spíš zeptal...“ otevřel jí dveře auta, „na úložný prostor.“

„Komora. Táhle.“ Ukázala ke dveřím pod schody. „Je tam i kotel, bojler a tak podobně.“

„A mohl bych tam pár věcí uskladnit, než si to nahoře zařídím? Posílají mi něco z Říma. Asi v pondělí.“

„To mi nevadí. Klíč je v obchodě. Připomeňte mi to, zítra vám ho dám.“

„Díky.“ Zabouchl za ní, když nastoupila, a pak zatůkal na okénko. „Víte,“ začal, když ho stáhla, „rád bych strávil trochu času s inteligentní a sebevědomou ženou, která ví, co chce a umí si za tím jít. Jako když jste koupila tenhle dům. Taková rozhodnost a cílevědomost jsou totiž sexy.“

Počkal chvíli. „To jsem řekl hezky.“

Dívala se mu do očí a přitom mezi ně opět vysunula skleněnou tabulku.

Uculila se teprve, když byla z dohledu.

V neděli měla Dru nejraději pomalé probouzení. Setrvávání v polospánku, zatímco slunce pronikalo mezi stromy a oknem, aby pak tančilo na jejích víčkách.

Neděle znamenaly, že se vůbec nic nemusí a spousta věcí může.

V kuchyňce si mohla uvařit kávu a opéct toust, v malé jídelně posnídat a přitom listovat profesními katalogy.

Pak půjde pracovat na zahradu, kterou vlastníma rukama založila, a poslechne si třeba hudbu.

Nečekal ji žádný charitativní oběd, společenská akce, povinná rodinná večeře nebo tenisový zápas v klubu.

Nehrozila ani hádka rodičů, pocity ublíženosti a vyčítavé pohledy, když měli oba dojem, že se staví na stranu toho druhého.

Čekala ji pouze volná neděle a radostné lenošení.

Ani po těch měsících, co tu žila, nebrala tyhle chvíle jako samozřejmost. Užívala si každou minutu radosti, kdy mohla klidně stát a vyhlížet ven z oken vlastního domu.

Přesně to udělala i teď, otevřela okno chladnému ránu. Odsud mohla obdivovat svoje soukromé rameno řeky. Žádné domy nestály ve výhledu a nemusela tedy myslet na jiné lidi, když chtěla pouze být.

Viděla strakaté listy jaterníku, který vysadila do stínu dubů, s jeho veselými růžovými poupaty. Zvonky konvalinky se už pohupovaly ve větru. Dál se táhly pruhy divoké trávy, prorostlé zlatými kosatci, kterým svědčila mokrá půda.

Bylo slyšet ptáky, šumění větru a občasné šplouchnutí ryby nebo žáby.

Dru zapomněla na snídani, prošla domem, otevřela přední dveře a stanula na verandě, aby se mohla jen tak dívat. Měla na sobě šortky a tričko, ve kterých spala, a nebyl tu nikdo, kdo by hodnotil nevhodné oblečení senátorovy vnučky. Žádný reportér ani fotograf, který by hledal senzaci pro společenský magazín.

Všude jen úžasný, báječný klid.

Chopila se konvičky na zalévání, vzala ji dovnitř a zároveň postavila na kávu.

Seth Quinn měl v jednom přece pravdu, napadlo ji. Ona vážně věděla, co chce a jak to získat. Možná jí trvalo trochu déle, než na to přišla, ale věděla přesně jak na to.

Rozhodla se zřídit si vlastní podnik, kde by mohla tvořit a být šťastná. A podle svého i úspěšná. Pohrávala si s myšlenkou na malý skleník a zahradnické služby.

Ale v tomhle ještě necítila takovou sebejistotu. Její zahradnické zkušenosti se zatím omezovaly jen na pěstování různých rostlin na dvorku v Georgetownu. I přesto že byla na své úspěchy hrdá, nepovažovala se za odborníci.

Ale květinám rozuměla.

Toužila po malém městě, s poklidným tempem a malými nároky. A také po vodě. Vždycky ji to táhlo k vodě.

Milovala pohled na St. Christopher, jeho veselou úhlednost a měnivé nálady a tóny zálivu. Měla ráda cinkání lodních řetězů a zvuk mlžných sirén za špatného počasí.

Pomalů si zvykala a smířovala se i se samozřejmou družností místních lidí. A dobrosrdečností, která loni v zimě po bouři přiměla Ethana Quinna, aby se přišel podívat, jestli je s ní vše v pořádku.

Ne, do velkoměsta už se nevrátí.

Její rodiče se budou muset smířit se vzdáleností, kterou se od nich oddělila. Tou skutečnou i emocionální. Nakonec to bude dobré pro všechny, to věděla jistě.

Ale teď, i když to mohlo být sobecké, se soustředila hlavně na to, co je nejlepší pro ni.

Zavřela vodu, ochutnala kávu a nesla si obojí ven, aby se postarala o květiny.

Později si opravdu pořídí skleník, aby mohla zkusmo pěstovat vlastní květiny na prodej. Ale až bude přesvědčená, že nová stavba nenaruší pohled na její pěkný dům.

Líbily se jí jeho ostré krovy a pohádkově vyřezávané rámy oken. Mnozí by jeho zdobnost a tmavě modrou barvu tady na blatech považovali za marnivost. Pro ni znamenal určitou výpověď.

Domov může být přesně tam, kde chcete, a takový, jaký chcete, pokud o to dost stojíte.

Postavila hrnek s kávou na stůl a zalila truhlík se sporýšem a otočným.

Zaslechla šramot a vzhlédla. Nad vysokou trávou a hnědavou hladinou majestátně vzlétala volavka. „Jsem šťastná,“ řekla Dru nahlas. „Šťastnější než předtím.“ Rozhodla se ignorovat toust i katalogy a raději se převlékla do zahradnických šatů.

Celou hodinu pak pracovala na sluneční straně domu, kde hodlala vysázet keře spolu s květinami. Jako krev rudé květy rododendronu, který zasadila před týdnem, budou výrazně kontrastovat s modří domu. Každý zimní večer trávila plánováním květinové zahrady. Chtěla ji co nejjednodušší a trochu divokou, jako zběsilou lesní zahradu, kde se budou mísit stračky s orlíčky a popínavým chejrem.

Jsou různé druhy umění, usmála se, když zapichovala křehké sazenice. Napadlo ji, že by Seth odsouhlasil její výběr barevných tónů a tvarů.

Ale na tom samozřejmě nezáleželo. Zahrada měla potěšit hlavně ji. Jen ji uspokojilo pomyšlení, že by její úsilí mohl umělec považovat za tvůrčí.

Vzpomněla si, že toho předešlý den moc nenamluvil. Ukázal se hned, jak otevřela, předal jí dojednanou sumu, podepsal smlouvu, vzal si klíče od bytu a zmizel.

Zádně flirtování ani úsměvy.

Což bylo jen dobře, připomněla si. Nestála o flirt ani dobývání.

I tak ale bylo hezké, jistým způsobem, nechat si tuhle možnost v rezervě.

Nejspíš měl dohodnuté sobotní rande s jednou z těch, co si toužebně přály, aby se sem vrátil. Vypadal jako ten typ. Ty rozčuchané vlasy a štíhlé tělo.

A ruce. Jak by si jich člověk nevšiml? Široké dlaně, dlouhé prsty. Drsně elegantní, což ženy – některé ženy, opravila se – nutilo snít, jak se jich dotýkají.

Dru s povzdechem dosedla na paty, protože tohle ji nenapadlo poprvé. Asi jen proto, že to byl první muž, který ji po tak dlouhé době přitahoval. Bože, jak dlouho už to je?

Neměla rande skoro celý rok.

Její volba, připomněla si. Přece nezmění názor a neskončí se Sethem Quinnem u vařených krabů.

Bude žít dál jako dřív, vytvoří si domov, povede obchod, a on také – bude malovat v patře nad ní každý den.

Ona si na to určitě zvykne a brzy si ho ani nebude všímat. A až skončí půlroční lhůta, uvidí se, jestli...

„Kruci. Klíč od spodní komory.“

Zapomněla mu ho dát. Nebo si o něj zapomněl říct.

To není její problém, řekla si v duchu a vytrhla plevel ze záhonku. On měl zájem o úložný prostor, a kdyby tolik nespěchal, připomněla by mu to.

Zasadila ještě kakosty a stračky. Pak s klením vstala.

Kazilo by jí to celý den. Jako brouk v hlavě, připustila si cestou kolem domu. Přemýšlela by a strachovala se, co že mu to další den dovezou z Říma. Mnohem snazší bude vzít duplikát klíče, který má doma, zajet k Anně Quinnové a odevzdat ho.

Zabere jí to sotva dvacet minut a ještě se může stavit pro nové sazenice.

Zahradnické rukavice nechala spolu s nářadím v kbelíku na verandě.

Seth popadl lano, co mu Ethan hodil, a připoutal dřevěnou loď k molu. Děcka vyskočila na břeh první. Emily se svým dlouhým tělem tanečnice a zlatými vlasy, Deke klátivě jako každý čtrnáctiletý puberták.

Seth mu zahákl loket pod krkem a zadíval se na Emily. „Neměli jste takhle vyrůst, zatímco jsem byl pryč.“

„Nějak si nemůžu pomoci.“ Přitiskla se k němu tváří a lehce se o něj otřela. „Vítej doma.“

„Kdy bude jídlo?“ chtěl vědět Deke.

„Ten kluk má tasemnici.“ Aubrey nedbale vyskočila na molo.

„Před pár minutama schlamstl půlku francouzského chleba.“

„Jsem ve vývinu,“ odpověděl se smíchem. „Zkusím zapůsobit na Annu svým kouzlem.“

„A ještě si myslí, že má nějaké kouzlo,“ zavrtěla Emily hlavou. „To nechápu.“

Chesapeacký retriever, kterému Ethan říkal Nigel, přistál se šťastným žbluňknutím ve vodě, pak se vyhrabal zpět na břeh a hnal se za Dekem.

„Pomoz mi s tím, Emily, když ten mizera utekl.“

Aubrey se chopila jedné strany chladicího boxu, který Ethan postavil na molo. „Mamka se nejspíš rozbřečí,“ pošeptala Sethovi. „Je hotová z toho, že tě zas uvidí.“

Seth vešel do lodi, natáhl ruku a vzal Grace pevně kolem pasu. Jestli Aubrey byla první, koho si zamiloval, pak Grace byla první žena, kterou miloval a ještě jí důvěřoval.

Také ho lehce objala, když vystoupila na molo, a přitiskla se k němu tváří se stejnou ženskou něhou jako Emily. „Tak,“ řekla tiše s

radostným povzdechem, „tak to má být. Teď je všechno na svém místě.“

Zaklonila se a usmála se na něho. „Děkuju za tulipány. Jsou krásné. Škoda že jsem nebyla doma.“

„To jo. Doufal jsem, že za ně dostanu ty tvoje domácí hranolky. Nejlepší jsou od tebe.“

„Přijď zítra na večeři. Udělám ti je.“

„I s obalovaným sýrem?“

Zasmála se a natáhla ruku k Ethanovi. „To se nezměnilo, co? I se sýrem. Deke bude nadšený.“

„A co čokoládový koláč?“

„Chce toho za pugét trochu moc, ne?“ ozval se Ethan.

„Aspoň jsem ho nenatrhla u Anny v zahradě a nesváděl to pak na nevinné srnky a králíčky.“

Ethan sebou škubl a obezřetně se podíval k domu, jestli je Anna nemůže slyšet. „Nezačínej s tím zas. Kruci, je to snad dvacet let a ona je pořád schopná mě za to skalpovat.“

„Slyšela jsem, žeš kytky koupil u té pěkné floristky z Market Street.“ Grace vzala Setha kolem pasu a vedla ho k domu. „A že sis pronajal pokoj nad jejím obchodem jako ateliér.“

„Fámy se šíří.“

„Rychle a daleko,“ souhlasila Grace. „Pověz mi o tom něco.“

„Ještě není co, ale pracuju na tom.“

Už měla zpoždění, a vlastní vinou. Nebyl přece důvod, aspoň žádný rozumný důvod, sprchovat se a převlékat z pracovních šatů. A už vůbec ne, pomyslela si našťavaná sama na sebe, trávit vzácný čas nedělního volna líčením. Mezitím odbilo poledne.

To nic, řekla si Dru. Je přece krásně na projíždku. Tak dvě minuty věnuje Sethu Quinnovi a klíči a pak stráví příjemné chvíle vybíráním sazenic ve školce.

Pak se zase bude muset převlékat. Ale co, zasadí nové rostliny, udělá si citronádu a bude mít radost z vykonané práce.

Ten vzduch! Čerstvě jarní a plný vláh. Pole po obou stranách silnice byla osetá a už se v řádcích zelenala. Dru ucítila čpavý odér hnojiva a pak sytější vůni země, kterou roznášelo jaro po kraji.

Odbočila, na chvíli ji oslnilo slunce odražené od blat, pak ho hlubokým stínem zakryl les.

Starý bílý dům se na tom místě dokonale vyjímal. Byl obkroužen lesem, z jedné strany vodou, vpředu úhledným trávníkem a květinovými záhony. Už dříve ho obdivovala, jak útulně a pohodlně působil s těmi houpačkami na přední verandě a zašlými modrými okenicemi.

Třebaže jí styl a soukromí jejího domu plně vyhovovaly, dokázala ocenit charakter Quinnovic domu. Budil dojem spořádanosti bez přísné disciplíny. Domova, kde si smíte opřít nohy o konferenční stolky.

Na matčina Ludvíka XIV. by se nikdo nohy položit neodvážil. Dokonce ani otec ne.

Množství parkujících aut u domu ji zarazilo. Bílá korveta – veterán, uvědomila si – silné SUV, které už mělo od pohledu hodně najeto. Rychlý malý kabriolet, omlácený hatchback, snad dvacet let starý, mužná dodávka a nablýskaný jaguár.

Zaváhala a v duchu zkusila auta přiřadit k majitelům. SUV byl rodinný vůz. Korveta nepochybně patřila bývalému závodníkovi Cameronovi a dodávku nejspíš používal do práce. Na Annu tak zbýval kabriolet a ta stará rachotina na nejstaršího syna, který už mohl mít řidičský průkaz.

Jaguár byl Sethův. Toho si s jistým obdivem všimla včera večer. A kdyby ne, slyšela by o novém vozu všechno od svých zákazníků. Zastavila přímo za ním.

Dvě minuty, připomněla si. Pak popadla kabelku a zároveň vypnula motor.

Okamžitě zaslechla hlasitou hudbu. Pubertáci, napadlo ji cestou k předním dveřím a nevědomky sladila krok s rytmem kapely Matchbox 20.

Musela obdivovat květináče a truhlíky na verandě. Už věděla, že Anna umí vybrat a sladit květiny. Ostře zaklepala, po chvíli si ale vzdychla.

Přes tu hudbu ji nikdo nemůže slyšet, i kdyby měla beranidlo.

Rezignovaně sešla z verandy a začala obcházet dům. Hudba sílila. Přidaly se výkřiky, pištění a něco, co se dalo popsat jako šílený smích.

Děcka asi mají mejdan. Prostě tam zajde, předá klíč některému z Anniných synů a zase zmizí.

Nejdřív se objevil pes jako černá dělová koule s vyplazeným jazykem. Jeho štěkot připomínal palbu z kulometu, a tak přestože měla psy ráda, na místě ztuhla.

„Nazdar. Hezký pejsek.“

Vzal to očividně jako výzvu, třikrát kolem ní divoce proběhl a pak jí strčil čumák do klína.

„Tak fajn.“ Vzala ho pevně pod bradou a zvedla mu hlavu. „To je snad až moc přátelské.“ Podrbala ho a odstrčila, pak stihla udělat sotva jeden krok a už se zpoza domu vyřítit kluk. Třebaže v ruce svíral velkou plastikovou zbraň, zběsile prchal.

Podařilo se mu Dru oběhnout. „Radši zdrhej,“ vyhrkl sekundu předtím, než koutkem oka zahlédla na rohu pohyb.

Hned na to dostala zásah do srdce proudem ledové vody.

Byl to takový šok, že jen otevřela pusu dokořán, ale nezmohla se na slovo. Kluk za jejími zády zahuhlal. „A jej.“

A pak vyklidil pole.

Seth, s vodní pistolí v ruce a vlasy mokkými od předešlého útoku, se na Dru podíval. „A kruci.“

Dru se bezmocně podívala na sebe. Červená halenka a modré kalhoty byly docela mokré. Sprška, co zasáhla její obličej, způsobila, že make-up byl ztrátou času.

Zvedla hlavu a její zaražený výraz přešel v rozhořčení, když viděla, že Seth bojuje se smíchem.

„Jste cvok?“

„Promiňte. Vážně.“ Ztěžka polkl, protože chápal, že když se rozesměje, bude synem smrti. „Omlouvám se,“ vypravil ze sebe a přišel blíž. „Honil jsem Jakea, protože mě předtím dostal. Schytala jste to za něj.“ Pokusil se o smířlivý úsměv a z kapsy kalhot vytáhl šátek. „Což dokazuje, že ve válce trpí nevinní.“

„Což spíš dokazuje,“ sykla mezi zuby, „že některým pitomým chlapům není možné dát do ruky dětskou hračku.“

„Hele, tohle je Super Soaker 5000.“ Zvedl za pažbu svoji zbraň, ale když se Dru zalesklo v očích, zase ji rychle svěsil. „Vážně mě to mrzí. Nedáte si pivo?“

„Strčte si svoje pivo a Super Soaker 5000 třeba...“

„Sethe!“ Anna se objevila na rohu a hlasitě vzdychla. „Ty pitomče.“

„To Jake,“ zamumlal a přísahal klukovi pomstu. „Víš, my jsme jen...“

„Ticho.“ Ukázala na něj prstem a vzala Dru kolem ramen. „Omlouvám se za svoje nemožný děti. Chuděrko, jdeme dovnitř pro suché oblečení.“

„Ne, to ne, já jen...“

„Trvám na tom,“ přerušila ji Anna a už ji vedla k vstupním dveřím. „To je ale uvítání. Ráda bych řekla, že to tady jindy bývá klidnější, ale lhala bych.“

Držela Dru pevně za paži – vždycky vycítila, když chce někdo vzít do zaječích – a nasměrovala ji do domu a po schodech do patra.

„Jen dneska je tu ještě větší blázinec, protože se sjela celá tlupa. Přivítání pro Setha. Chlapi se chystají vařit kraby. Musíte se k nám přidat.“

„Nechci obtěžovat.“ Její zlost se začala rozlévat v pocitu trapnosti. „Stavila jsem se jen, abych Sethovi dala klíč od komory. Měla bych...“

„Se převléci, dát si něco k jídlu a trochu vína,“ řekla Anna přívětivě. „Kevinovy džíny by mohly sedět.“ Z vlastní skříňky vytáhla modrou bavlněnou halenku. „Jdu se podívat, jestli v tom jeho binci nějaké najdu.“

„Je to jen trochu vody. Měla byste se věnovat rodině a já radši půjdu.“

„Zlato, jste celá mokrá a třesete se. Svlékněte si to. Dáme to do sušičky a zatím se najíte. Hned jsem tady.“

S tím vyběhla z pokoje a nechala Dru o samotě.

Při poslední návštěvě v jejím obchodě ta žena nevypadala tak... hrozivě, napadlo Dru. Uvažovala, jestli by v hádce s ní někdo mohl vyhrát.

Opravdu se ale začínala chvět zimou. S odevzdaným povzdechem si tedy svlékla mokrou halenku a pak stejně mokrou podprsenku. Právě se zapínala, když se Anna vrátila.

„Našla jsem.“ Podávala Dru levisky. „Halenka sedí?“

I kdyby mu byla nakloněná jako umělci, tu sprchu mu jen tak nedaruje.

„Díky. Je to jen trochu mokré. Halenka to schytala nejvíc.“

„Já jsem to schytl nejvíc.“ Seth kývl na Annu a pak přistoupil blíž. „Promiňte. Vážně. Nechápu, jak jsem si vás mohl splést s třináctiletým klukem.“

Pohledem, který mu věnovala, mohla měnit vodu na led.

„Řekněme, že jsem se vyskytla v nesprávný čas na nesprávném místě, a zapomeňme na to.“

„Ne, tohle je totiž správné místo.“ Vzal ji za ruku a donesl si ji ke rtům, což asi považoval za šarmantní gesto. Kruci, bylo to tak. „A správný čas je vždycky.“

„Br,“ ozval se Jake na prahu zadních dveří. „Krabi jdou do vody,“ řekl Sethovi. „Táta vzkazuje, že máte zvednout prdel z baráku.“

„Jakeu!“

Kluk se na matku nevinně podíval. „Já to jen opakuju. Mám děsnej hlad.“

„Na.“ Anna mu nacpala do pusy nakládané vejce. „A teď to odnes ven. Pak se vrať, netřískni dveřmi a omluv se Dru.“

Jake s plnou pusou něco zahuhlal a vyšel s tácem z domu.

„To vážně nebyla jeho chyba.“

„Jestli ne, může za něco jiného. Vždycky se něco najde. Dáte si trochu vína?“

„Ano, díky.“ Zřejmě opravdu jen tak neuteče. Ale na druhou stranu ji začala zajímat rodina, kterou mladý umělec tolikrát kreslil.

„No, můžu s něčím pomoci?“

„Popadněte cokoli tady a vemte to ven. Musíme nakrmit davu lidí.“

Anna povytáhla obočí, když se i Seth chopil tácu a přidržel dveře Dru, která nesla mísu zelného salátu. Pak tím obočím zahýbala na Grace. „Sluší jim to spolu.“

„Sluší,“ souhlasila Grace. „A ona se mi líbí.“ Šla za Annou nakouknout dveřmi ven. „Ze začátku působí chladně, ale pak roztaje, nebo se možná uvolní. Je hodně hezká, co? A taková... uhlazená.“

„Peníze ti vždycky dodaj na lesku. Je ještě trochu zaražená, ale jestli ji tahle banda neuvolní, pak už nikdo. Setha to k ní hodně táhne.“

„Všimla jsem si.“ Grace obrátila hlavu k Anně. „Myslím, že bysme se o ní měly víc dovědět.“

„Moje řeč.“ Anna zašla zpět do kuchyně pro víno.

Bratři Quinnové byli působivé příklady silných individualit. A společně, uvědomila si Dru, vyraželi dech. I když neměli stejnou krev, patřili k sobě – všichni vysocí, štíhlí, pohlední a hlavně mužní.

Čtveřice seskupená kolem kouřícího hrnce prostě byla cítit mužností jako jiní muži kolínskou. Ani na chvíli nepochybovala, že o tom dobře vědí.

Ať byli, jací byli, nápadně je to těšilo.

Jako ženu ji tohle vnitřní sebeuspokojení muselo přitahovat. Měla úctu k sebedůvěře a zdravému egu. Když se blížila k cihlovému koutku, kde vařili kraby, aby jim na Annino přání odevzdala vychlazené pivo, pochytila konec rozhovoru.

„Ten debil si myslí, že je nějaký Horatio Homblower.“ To byl Cam.

„Nebo spíš něco jako blbej kapitán Queed,“ zamumlal Ethan.

„Ať si hraje, na co chce, jen když solí,“ řekl Phillip a trhl ramenem. „Už jsme postavili loď jiným pitomcům.“

„Jeden magor nebo jinej,“ dodal Seth, než spatřil Dru.

„Pánové,“ ozvala se a ani brvou nehnula, „nesu studené pivo k horké práci.“

„Díky.“ Phillip si od ní vzal tác. „Slyšel jsem, že už jste se taky dneska zchladila.“

„Neočekávaně.“ Protože se zbavila nákladu, chopila se sklenky s vínem a usrkla. „Tohle je ale lepší cesta než Super Soaker 5000.“ Ignorovala Setha a pohlédla na Ethana. „Ty jste nachytal vy?“

„Já a Deke, jo.“ Zasmál se, když si Seth významně odkašlal. „Toho jsme pro srandu vzali taky,“ vysvětloval Dru. „Nadělal si puchýře na těch městských ručičkách.“

„Pár dní v loděnici mu snad zvedne kondičku,“ uvažoval Cam. „On byl ale vždycky měkota.“

„Urážíš mě, protože věříš, že ti pak pomůžu vařit lepidlo.“ Seth do sebe obrátil pivo. „Marná snaha.“

„Měkota,“ řekl Phillip, „ale chytřej. Vždycky mu to myslelo.“

„Napadlo mě, jestli bych se někdy nemohla podívat, jak to děláte.“

Cam zaklonil hlavu a podíval se na Dru. „Líbí se vám lodě, co?“

„Ano.“

„A co se někdy projet,“ navrhl Seth.

Věnovala mu mírně pohrdavý pohled. „Marná snaha,“ prohodila a odešla.

„Třída,“ znělo Philovo hodnocení.

„Je to hodná holka,“ řekl Ethan a zadíval se do hrnce.

„Sexy,“ dodal Cam. „Moc a moc sexy.“

„Chceš taky zchladit? Rád ti zapíchnu Soaker přímo do zadku,“ reagoval Seth.

„Brousíš si na ni zuby?“ Cam vrtěl hlavou, jako by Setha litoval.

„Mám dojem, že to je jiná liga, hochu.“

„Hm.“ Seth upil trochu piva. „Fandím meziligovým utkáním.“

Phillip se pak díval, jak Seth odchází, a uchechtl se. „Mám dojem, že náš chlapec teď bude hodně utrácet za kytky.“

„Ten kvíteček má taky krásně dlouhej stonek,“ poznamenal Cam.

„Má pozorný oči.“ Ethan po quinnovsku trhl ramenem, a když se Cam zamračil, dodal: „Sleduje všechno, i Setha, ale pořád se drží trochu zpátky. Ne že by byla plachá – to určitě ne. Spíš opatrná.“

„Pochází z bohatý rodiny, kde je to samej politik.“ Phil ochutnával pivo. „To tě donutí k opatrnosti.“

„Dost divný, že zakotvila v Saint Chrisu, co?“ Podle Camova názoru člověka formovala rodina, ať už se v ní narodil, nebo si ji vytvořil. Zajímalo ho, jak Dru ovlivnila ta její.

Zamýšlela zůstat asi hodinku. Zdvořilostní hodinku, než se šaty usuší. Ale byla vtažena do hovoru o New Yorku s Emily, o zahradě s Annou a se Sybill a Phillipem našli společné známé z D. C.

Jídlo bylo báječné. Když pochválila bramborový salát, Grace nabízela recept. Dru nevěděla, jak jim sdělit, že nevaří.

Došlo i na hádky – o baseballu, oblečení, videohrách. Jenže brzy pochopila, že je to jen jiný způsob sblížování.

Psi vyčkávali u stolu a byli posíláni pryč – až potom, co jim někdo podstrčil něco dobrého. Od moře vál chladný vánek, zatímco probíhalo třeba šest rozhovorů najednou.

Držela s nimi krok. Od dětství ji trénovali, aby uměla promluvit s každým a v každé situaci. Mohla konverzovat o lodích, baseballu, jídle, hudbě, umění i cestování, i kdyby slyšela jen části debaty.

Vypila druhou sklenici vína a zdržela se mnohem déle, než chtěla. A ne proto, že by se nedokázala zdvořile vymluvit. Líbilo se jí s nimi. Bavila se a mírně jim záviděla rodinnou intimitu. I přes jejich počet a zřejmé odlišnosti – mohly si být sestry méně podobné než drsná sportovkyně Aubrey a něžná balerína Emily? – byli ti lidé pevně propojeni.

Jako části velké, barevné skládky, napadlo Dru. Rodinné hádky ji vždycky fascinovaly. Její rodina pro ni rozhodně zůstávala záhadou.

I když na povrchu působili barvitě a radostně, Dru tušila, že i Quinnovic hádanka má své temné stránky a komplikace.

Jako každá rodina.

Jako všichni muži, pomyslela si a schválně oplatila Sethovi jeden z jeho upřených pohledů. Dobře věděla, že ji sleduje skoro nepřetržitě od okamžiku, co zasedli k jídlu. Ó, taky uměl dobře konverzovat, to mu musela nechat. Každou chvíli se plně soustředil na někoho jiného. Ale jeho pohled, ten přímý, živý, modrý pohled, se vždycky stočil zpět k ní.

Cítila ho jako horkost na kůži.

Odmítla se tím zabývat. Nebo dokonce nechat zaskočit. „Odpoledne je tady dobré světlo.“ S očima stále upřenýma na Dru si nabral velké sousto těstovinového salátu. „Mohli bychom pracovat venku. Nemáte něco s dlouhou širokou sukní? Bez rukávů nebo bez

ramínek, aby vynikla ramena. Máte výrazná ramena,“ dodal nad dalším soustem. „Hodí se k vaší tváři.“

„To je dobře, ne?“ Odbyla ho mírným máchnutím ruky a obrátila se k Sybill. „Líbila se mi vaše poslední publikace, studie a příklady spojených rodin. Asi jste při některých pozorováních vycházela z vlastní zkušenosti.“

„Tomu člověk neujde. Tuhle bandu bych mohla studovat dalších deset let a pořád budu mít dost materiálu.“

„Jsme mamčiny pokusný morčata,“ pronesla Fiona a zručně si sáhla pro dalšího kraba. „Radši dejte pozor. Jestli se tady párkrát ukážete, Seth vás namaluje nahou a mamka vás rozebere do knihy.“

„No to nevím,“ máchla Aubrey sklenicí. „Annie Crawfordová sem chodila několik měsíců a Seth ji nikdy nenamaloval, nahou, ani oblečenou. A myslím, že Sybill o ní taky nepsala, leda že bych propásla něco o společenském postavení slečen bez mozku.“

„Ona nebyla bez mozku,“ ozval se Seth.

„Říkala ti Sethie. Třeba: ‚Ach Sethie, ty jsi hotový Michael angelo.‘“

„Mám začít rozebírat kluky, se kterými jsi kdysi chodila ty? Třeba Matta Fishera?“

„Byla jsem mladá a hloupá.“

„Jo, a teď jsi stará a chytrá. Takže,“ znova se zaměřil na Dru, „máte něco se splývavou sukní a malým vrškem?“

„Ne.“

„Něco najdeme.“

Dru dopila víno a se zájmem naklonila hlavu ke straně. „A už vám někdo odmítl stát modelem?“

„Ne, vlastně ne.“

„Tak já budu první.“

„On to namaluje tak jako tak,“ řekl jí Cam. „Tehle kluk je děsně tvrdohlavý.“

„A to říká ten nejpřizpůsobivější, nejrozumnější a nejsnášenlivější muž na světě,“ prohlásila Anna a vstala. „Má ještě někdo místo na dezert?“

Našli se takoví, i když to Dru nechápala. Odmítala koláče, dortíky, ale nakonec také neodolala jedné sušence s polevou, kterou zhltna před tím, než se šla převléct do svých šatů.

Složila vypůjčené kalhoty a halenku, položila je na kraj postele, naposled se rozhlédla po útulné ložnici a vydala se dolů.

Zarazila se na prahu kuchyně, protože zahlédla Cama s Annou, jak se u dřezu objímají o dost vášnivěji, než by od rodičů teenagerů očekávala.

„Pojď, zamknem se nahoře,“ slyšela Cama a nevěděla kam s očima, když majetnický zmáčkl pozadí své ženy. „Nikdo si toho nevšimne.“

„Tos říkal i po večeři na Díkůvzdání.“ Anna objala manžela kolem krku a v jejím hlase zněly vřelost i smích. „A spletl ses.“

„Protože Phil žártil, že ho to nenapadlo taky.“

„Později, Quinne. Chovej se slušně a třeba tě nechám... Jé, Dru.“

Z jejich pohodových úsměvů pochopila, že nejtrapnější se z nich cítí ona. „Omlouvám se. Chtěla jsem poděkovat za vaši pohostinnost. Bylo to moc hezké odpoledne.“

„Prima. Tak přijďte zas. Came, řekni Sethovi, že Dru odchází.“ A klidně ho na oplátku taky štípla do zadku.

„To není třeba. Máte úžasnou rodinu a krásný dům. Díky, že jsem tu s vámi mohla být.“

„Jsem ráda, že jste se stavila,“ dala Camovi tichý signál, pak vzala Dru za rameno a vedla ji ke dveřím.

„Klíč.“ Dru zavrtěla hlavou a hmátla do kabelky. „Úplně bych zapoměla, proč jsem přijela. Dala byste ho Sethovi? Může si do té komory zatím dát, co chce. Detaily domluvíme později.“

Anna zaslechla klapnutí kuchyňských dveří. „Můžete mu ho předat sama. A přijďte zas,“ rychle Dru líbla na tvář.

„Mizíš?“ trochu zadýchaný Seth doběhl Dru na přední verandě. „Nechceš ještě zůstat? Aubrey připravuje turnaj v softballu.“

„Musím domů. Klíč.“ Držela mu ho před očima, ale on jen zíral. „Od komory. Skladiště.“

„Aha, jo.“ Vzal si ho a strčil do kapsy. „Hele, je sice brzo, ale jestli chceš vypadnout, můžeme někam vyrazit. Projet se nebo tak.“

„Mám ještě práci.“ Vydala se k autu.

„Na druhým rande by bylo fajn mít větší soukromí.“

Zarazila se a pohlédla na něj přes rameno. „Ještě jsme neměli ani první.“

„Ale ano. S vařenými kraby, přesně jak jsem předvídal. Příště je výběr menu a prostředí na tobě.“

Cinkla klíčky v ruce a obrátila se k němu čelem. „Stavila jsem se, abych ti předala klíč, dostala jsem zásah vodní pistolí a zažila krabí hostinu s tvojí početnou rodinou. To z toho ale nedělá rande.“

„Tohle ano.“

Pohyboval se hladce, tak hladce, že si toho sotva všimla. Možná by jinak stačila uhnout. A možná ne. Na to už ale bylo pozdě, protože jeho ruce svíraly její ramena a rty se pevně tiskl k jejím.

Mírně ji přitom nadzvedl a naklonil hlavu ke straně. Otřel o ni rty – svůdně a škádlivě – a rukama přešel po jejím těle, až ucítila nečekaný nával horkosti.

Chladný vzduch se jí opíral do tváře, slyšela hlasitý pory v hudby, jak někdo zase zesílil stereo naplno. A když se k ní přitiskl tvrdým tělem, uvědomila si, že ne on, ale ona udělala další krok.

Přesto že ji stah hluboko v břicho měl varovat, hmátla mu rukou do hustých, sluncem vyšisovaných vlasů a nechala tam prsty bloudit.

Ten polibek měl být jen návrh k probuzení úsměvu nebo zamračení na její tváři, kterými by se pak mohl kochat.

Chtěl jen tak letmo přejet po povrchu a možná naznačit, co by mohlo být. Ale když se o něho opřela a objala ho, potopil se.

Zeny mu připadaly jako oslnivá směs barev. Matka, sestra, milenka, přítelkyně. Ještě ale nepoznal dívku, která by ho tak citelně zasáhla. Zatoužil se ponořit do toho pocitu i do ní, až by je to oba prosáklo.

„Vezmi mě k sobě domů, Drusillo.“ Přejížděl jí rty po tváři, krku, zpět k malému zářezu v bradě a k ústům. „Pusť mě k sobě. Chci být s tebou. Chci se tě dotýkat.“

Zavrtěla hlavou. Neměla ráda spěch, připomněla si. Moudrá žena nikdy nezahne za roh, aniž by si neprohlédla mapu celé oblasti, a i pak postupuje velmi opatrně.

„Nejsem tak impulzivní, Sethe. Do ničeho se nehrnu.“ Položila mu ruce na ramena a jemně ho odstrčila. Dál se mu však dívala do očí. „Nedám se nikomu jen proto, že přeskočí jiskra.“

„Fajn.“ Líbnul ji na čelo a pak odstoupil. „Tak zůstaň. Zahrajem si softball, vyjedem si na lodi. Jen takhle jednoduše.“

Takový návrh by u některých mužů znamenal jen další záminku k přesvědčování. Ale u Setha neměla takový pocit. Myslel to vážně. „Možná se mi přece jen začneš líbit.“

„S tím počítám.“

„Ale nemůžu zůstat. Nechala jsem plno věcí rozdělaných, než jsem vyrazila sem. A nechtěla jsem se tolik zdržet.“

„Tys nikdy nebyla za školou?“

„Ne.“

Opřel se rukama o dveře auta, než mohla otevřít, a vypadal opravdu šokovaný. „Ani jednou?“

„Bohužel ne.“

„Vždycky podle pravidel,“ uzavřel, „to je moc sexy.“

Zasmála se. „Kdybych chodila za školu každý týden, řekl bys, že jsem rebelka a že to je taky sexy.“

„No jo, dostalas mě. A co jít zítra na večeři?“

„Ne.“ Odehnala ho ode dveří. „Musím si to promyslet. Nechci se o tebe zajímat.“

„To znamená, že zajímáš.“

Vklouzla za volant. „To znamená, že nechci. Dám ti vědět, kdybych změnila názor. Vrat' se ke své rodině. Jsi šťastný, že je máš,“ dodala a zabouchla za sebou.

Sledoval, jak couvá a odjíždí. Stále cítil teplo toho polibku a hlavu měl plnou Dru a nových možností, že si nemohl všimnout auta, které právě vyjelo od lesa na silnici a začalo ji sledovat.

Věděla, že se nastěhoval. Občas, když zašla do zadní místnosti obchodu, slyšela skrze ventilaci hudbu. Nepřekvapilo ji, jak nahlas si ji pouští anebo že mění styl od dunivého rocku přes mírné blues po vášnivou operu.

U Setha Quinna už ji nepřekvapovalo nic.

První týden v nájmu přicházel a odcházel nepravidelně a bez zjevného důvodu. Někdy se stavil u ní v obchodě, aby se zeptal, zda něco nepotřebuje, aby oznámil, že začal s instalací střešních oken, že něco uložil v komoře nebo nechal udělat kopii klíče.

Vždycky se choval přátelsky a klidně. Ani jednou se nepokusil navázat na ten nedělní polibek.

Což ji z mnoha důvodů dráždilo. Za prvé proto, že byla připravená všechny jeho pokusy odmítat, aspoň prozatím. Seth, ani jiný muž, si nesměl myslet, že je samozřejmě přístupná.

Už ze zásady.

Ale přirozeně očekávala, že se pokusí nějak navázat. Chlap přece nezve ženu do postele, aby se k ní další den choval jako ke kterékoli sousedce.

Takže ji přece jen něčím překvapil. Což ji šťvalo ještě víc.

Jedině dobře, pomyslela si a dál pracovala na stolním aranžmá, které si u ní objednala jedna lepší restaurace z nábřeží. Zabydlovala se v Saint Chrisu, v podnikání i v životě, který vždycky chtěla, aniž věděla, že ho chce. Vztah, aférka, romance nebo jen nevázaný sex by tu rovnováhu narušily. A ona si teď rovnováhy užívala.

Jediný člověk, který od ní v těchto dnech něco očekával, byla ona sama. To považovala za dar od boha.

Potěšená hezkou kombinací narcisů a sprekelíí zanesla výtvar do chladničky. Na půl úvazku zaměstnaný poslíček jej později vyzvedne spolu s kosatci, tulipány a slavnostními bílými liliemi pro několik místních hotýlků.

Vtom zaslechla Sethův vůz, bouchnutí dveří, kroky na šterku a vzhůru po schodech.

Za moment shora zazněla hudba. Dneska zase rock, pohlédla směrem k ventilaci. Což asi znamená, že brzy vyleze na střechu a začne instalovat okna.

Zamířila do zadní místnosti, našla označenou květinu, vyšla ven a nahoru po schodech. Zdvořilé klepání by přes hudbu neslyšel, a tak zabouchala pěsti.

„Jo, jo, je otevřeno. Odkdy, chlapi, klepáte?“

Když otevřela, otočil se a ještě si dopíнал pás s náradím. „Ahoj.“ Usmál se rychle a mile. „Myslel jsem, že je to jeden z bráchů, ale ty vypadáš mnohem líp.“

„Slyšela jsem tě přijít.“ Přece nebude tak obyčejná, napomenula se. Přece ji nenapadnou všelijaké věci, když narazí na vysokého, štíhlého muže s opaskem na náradí. „Myslela jsem, že by se ti mohlo líbit tohle.“

„Cože? Moment.“ Pobavený sám sebou zašel do kuchyně a ztišil stereo. „Promiň.“

Na boku se mu pohupovalo kladivo. Měl na sobě džíný sestávající ze stejného množství látky jako dř. Staré tričko s cákancem barvy a snad i motorového oleje. Tvář neoholenou.

To ne, neupravený, špinavý chlap ji absolutně nemohl přitahovat. Až doteď.

„Přinesla jsem ti kytku.“ Její tón byl ostřejší a netrpělivější, než zamýšlela. Samotnou ji to zaskočilo. Ne, ona se přece o Setha Quinna nechce zajímat.

„Jo?“ I přes její výraz vypadal potěšené, když přišel blíž a vzal si květináč. „Díky,“ řekl a prohlížel si zelené trojlístky s bílými květy.

„Jetelíček,“ prohodila. „Quinn – irské jméno, tak se snad hodí.“

„Asi jo.“ Pak se ty modré oči zadívaly do jejích. „Moc děkuju.“

„Nenech ho uschnout.“ Zvedla hlavu. Dva světlíky už byly na místě. Měl pravdu, usmála se, byl to rozdíl. „Máš práci.“

„Hm. Za práci v loděnici práce tady. Cam mi přijde pomoci to dokončit.“

„Tak to ano.“ Rozhlédla se kolem. Vždyť to byl přece její dům, připomněla si. Mohla se trochu zajímat, co se tady děje.

U dvou stěn měl opřená svoje plátna. Před okny stál připravený stojan s dalším prázdným. Netušila, jak se mu podařilo dostat nahoru obrovský pracovní stůl, ale trůnil ve středu pokoje už pokrytý malířskými potřebami: štětci, barvami, sklenicí s terpentýnem, hadry, tužkami a křídami.

Měl tam také několik stoliček, starou dřevěnou židli a ještě starší stolek se zvlášť ošklivou lampou.

Potom pár polic, také dřevěných, s dalšími potřebami.

Na stěny nic nepověsil, všimla si. Byl to jen prázdný prostor, plný světla a náradí.

„Zdá se, že se zabydluješ, tak tě nechám pokračovat.“ Ale jeden opřený obraz přitáhl její pozornost. Pruh purpurové na zeleném podkladu. Křiklavě zbarvené náprstníky v rozptýleném světle ji tak upoutaly, že téměř pocítila jejich lístky na kůži.

„Venkovská cesta v Irsku,“ řekl Seth. „Hrabství Claře. Strávil jsem tam pár týdnů. Tam je všechno jako hotový obraz. Člověk nemá šanci dostat to na plátno.“

„Myslím, že tady se to povedlo. Je krásný. Jednoduchý a silný. Nikdy jsem si nevšimla, že v Irsku u cest rostou divoké náprstníky. Ale teď mám pocit, že ano. A o to jde, ne?“

Chvilí na ni upřeně zíral. Ranní slunce pronikalo stropním oknem, ozařovalo ji a zvyrazňovalo linii čelisti a tváře.

„Zůstaň tak. Zůstaň tam, kde jsi,“ opakoval a skočil ke stolu. „Deset minut. Ne, kecám. Nejvýš dvacet.“

„Prosím?“

„Hlavně stůj. Kruci, kde mám... á.“ Popadl kousek uhlí a přitáhl si stojan blíž. „Ne, nedívej se na mě. Koukej tam, co předtím. Vydrž.“

Pohyboval se rychle. Vzal obraz s náprstníky, vytáhl z pouzdra na opasku hřebík a rychle ho zatloukl do stěny. „Dívej se na ten obraz.“

„Nemám čas tady...“

„Na ten obraz.“ Teď jeho hlas zazněl ostře, autoritativně a netrpělivě, a tak poslechla, aniž si to rozmyslela. „Zaplatím ti ten čas.“

„Nechci tvoje peníze.“

„Tak ti to oplatím.“ Už jezdil křídou po plátně. „Bydlíš v tom domě u řeky. Určitě tam občas potřebuješ něco udělat.“

„To si dokážu zařídit...“

„Hm, hm. Zvedni trochu bradu, doprava. Ježíši, to je ale světlo. Uvolni tu pusu. Naštvat se můžeš pak, až to dodělám.“

Kdo si myslí, že je? divila se. Stál tam rozkročený a napružený, jako by se chtěl prát a s opaskem kolem boků kreslil zuřivě, jako by mu šlo o život.

Privíral oči s takovou intenzitou a soustředěním, že jí srdce poskočilo pokaždé, když jí pohledem přelétl po tváři.

AC/DC řvali z jeho sterea, že jedou po dálnici do pekla. Otevřeným oknem sem doléhal křik racků, kroužících nad zálivem. Příliš nechápala, proč si nechá takhle poroučet, ale stála a dívala se na náprstníky.

Náhle si je představila na zdi ve své ložnici.

„Kolik bys za to chtěl?“

Nechal obočí sraštěné. „To ti řeknu, až to dokončím.“

„Myslím za obraz, na který zírám, zatímco se snažím nezlobit se na tebe. Chtěla bych ho koupit. Asi máš nějakého agenta, ne? Měla bych mu nebojí zavolat?“

Jen něco zavrčel, jako by ho teď obchodování nezajímalo, a pokračoval v práci. „Neotáčej hlavou, ale jen očima. Podívej se na mě. To je ale tvář.“

„Hm, tvůj zájem o ni mě samozřejmě těší, ale už musím dolů otevřít obchod.“

„Ještě pár minut.“

„Mám ti říct svůj názor na lidi, kterým se nesmí nic odmítnout?“

„Teď ne.“ Něčím ji zabav nebo zaměstnej, ať mluví, řekl si v duchu. Bože, bylo to dokonalé – světlo, ta tvář, ten chladný pohled mechově zelených očí. „Slyšel jsem, že ti starý pan Gimball rozvází zboží. Jak mu to jde?“

„Skvěle, ale právě teď by měl dorazit...“

„On počká. Kdysi jsem ho měl na dějepis. Už tenkrát byl dost starý, skoro jako ti prezidenti, o kterých nám vykládal. Jednou někdo z nás přinesl velkou hadí kůži. Omotali jsme ji Gimballovi kolem židle.“

„Asi jste si mysleli, že je to děsná legrace.“

„A ne? Bylo mi jedenáct. Málem jsem se smíchy potřhal. Copak v soukromé dívčí škole se takové vtipky učitelům nedělají?“

„Ne. A proč myslíš, že jsem chodila do soukromé dívčí školy?“

„Ale kotě, máš to napsané na čele.“ Ustoupil a kývl na plátno.

„Jo, ale sluší ti to.“ Natáhl ruku a rozmázl palcem ostrou uhlovou linku. „Chceš tomuhle říkat sezení, nebo druhé rande?“

„Nijak.“ Stálo jí to dost vůle, ale nešla se podívat, co namaloval.

„Tak druhé rande,“ rozhodl se, odhodil křídou a zamyšleně si otíral ruce hadrem. „Vždyť jsi mi přece donesla kytku.“

„Rostlinu,“ opravila ho. „Slovíčka. Opravdu o ten obraz stojíš?“

„Záleží na tom, jestli se tím nezvedne jeho cena.“

„To je dost cynický přístup.“

„Který je občas nutný. Dej mi číslo svého agenta a pak se uvidí.“

Nemohl se vynadívat, jak jí krátký, hladký sestřih zvýrazňuje krásný tvar hlavy. Potřeboval víc než ho kreslit. Chtěl ho namalovat.

A dotýkat se. Přejíždět rukama tu hedvábnou, hustou hřívu tak dlouho, až by ji znal zpaměti.

„T ak co přátelská výměna? Stůj mi modelem a obraz bude tvůj.“

„To jsem právě dělala, ne?“

„Ne. Chci tě malovat olejem.“ A taky akvarelem. Pastelem. Chci tě do postele.

Posledních pár dní strávil hodně času přemýšlením o ní. Dost na to, aby pochopil, že žena jako ona – s jejím vzhledem a zázemím – musí být zvyklá na pozornost mužů.

A tak záměrně ubral plyn a čekal na její další krok. Který teď podle jeho mínění udělala. Dodáním rostliny.

Toužil po ní soukromě stejně jako profesionálně. Nezáleželo na tom, co přijde dřív, hlavně když bude obojí.

Znovu stočila pohled k obrazu. Pro Seta byl vždy požitek, a trochu šok, když se někdo toužebně zadíval na jeho práci. Při pohledu na Dru pochopil, že uspěl, aspoň profesionálně.

„Musím vést obchod,“ namítla.

„Přizpůsobím se. Věnuj mi hodinku ráno, než otevřeš, a čtyři hodiny o nedělích.“

Zamračila se. Nezdálo se to tak moc, když to podal takhle. A ten obraz byl opravdu nádherný. „Na jak dlouho?“

„Ještě nevím.“ Začal být mírně podrážděný. „Je to umělecká práce, ne účetnictví.“

„Tady?“

„Pro začátek.“

Chvíli se přela sama se sebou. Kéž by ten obraz nikdy neviděla. A protože jen hloupé ženy na něco kývnou dřív, než přesně vědí, do čeho jdou, obešla stojan a zadívala se na kresbu.

Čekala jen nějaký hrubý náčrt, protože byl hotov asi za patnáct minut. Místo toho spatřila detailní a zarážející studii tváře – ty křivky, úhly, stíny.

Vypadala velmi chladně, napadlo ji. Trochu povýšeně a dost vážně. Cynicky? napadlo ji a poddala se úsměvu, který jí cukal koutky.

„Nepůsobím moc přátelsky,“ řekla.

„Taky ses tak netvářila.“

„To bude asi pravda. A taky to, že máš mimořádné nadání.“

Vzdychla si. „Nemám žádné šaty s dlouhou sukní a bez rukávů.“

Seth se zazubil. „Budeme improvizovat.“

„Zítra ti můžu věnovat hodinu od sedmi třiceti do osmi třiceti.“

„Jau. Tak dobře.“ Přešel ke stěně, sundal obraz a podával jí ho.

„Jsi důvěřivý.“

„Důvěra se často podceňuje.“

Protože měla plné ruce, vzal ji za ramena. Znovu ji k sobě přitáhl, až si musela stoupnout na špičky, ale pak se otevřely dveře.

„Ne,“ zavrčel Seth, když Cam vstoupil. „Ten nikdy nezaklepe.“

„Ahoj, Dru. Jen ji klidně líbej, hochu. Necítím žádný kafe.“ Jako by byl doma, vydal se Cam do kuchyně, ale zarazil se před obrazem. Tvář se mu ihned rozjasnila. „To jsem těch padesát babek vyhrál dost snadno. Vsadil jsem se s Philem, že vás Seth na pózování ukecá do konce týdne.“

„Vážně?“

„Bez urážky. Tady náš Rembrandt to vždycky nějak skoulí. Ale byl by blázen, kdyby prošvihl takovou šanci,“ dodal a při pohledu na skicu se tvářil tak pyšně, že se nemohla zlobit. „Většinou je pěkněj otrava, ale blázen rozhodně ne.“

„Ty otravné rysy už jsem zaznamenala. Názor na to, jestli je i blázen, si udělám, až ho líp poznám. Tak v sedm třicet,“ řekla na odchodu. „Myslím dopoledne.“

Cam neřekl nic, jen si několikrát poklepal dlaní na srdce.

„Trhni si.“

„Chystáš se ji malovat, nebo obšťastňovat?“ Cam hýkal smíchy a Seth zuřivě zavrčel. „Co přijde, to přijde, hochu. Až příliš dlouho ses tvářil zhnuseně, že balíme holky, a není to tak dávno.“

„Když ti patnáct let zpátky nepřijde tak dávno, to už asi vážně stárneš. Určitě můžeš vylízt na střechu? Abys nedostal závrat' a nespádl.“

„Pořád ještě ti můžu nakopat zadek, mladej.“

„Jasně. Jen když mě Ethan s Phil podržej, pak se možná trefíš.“ Smál se, protože mu Cam zahákl loket pod bradou. „Páni, teď jsem vážně dostal strach.“

Ale oba si dobře pamatovali časy, kdy by hubený přidržený kluk ztuhl hrůzou při každém doteku, hrubém či jemném.

Při té vzpomínce Seth málem vyklopil, jaký problém ukrývá hluboko v zákoutí své mysli.

Ne, zvládne to sám, řekl si. Zvládne to znova, když bude třeba.

Seth dodržel slovo. Když bylo poslední střešní okno na svém místě, zašel Camovi na pár hodin pomoci do loděnice.

Kdysi věřil, že si tady bude vydělávat na živobytí a pracovat po boku svých bratrů na výrobě dřevěných plachetnic. Pravdou bylo, že téhle zděné stodole patřilo pár nejkrásnějších vzpomínek, okořeněných jeho potem, trochou krve a vzrušením, že někam patří.

Za ty roky se změnila. Zkultivovali ji, jak by řekl Phillip. Stěny už nebyly holé a vyspravené – vymalovali je prostou bílou barvou.

Upravili vstupní prostor, který se otvíral směrem ke schodům do Philovy kanceláře a do skladu v patře. Chtěli tím opticky oddělit zázemí a hlavní dílnu.

Stěny lemovaly skicy lodí v hrubých rámečcích, které Quinnovi za ten čas postavili. Odrážely pokroky podnikání i mladého umělce.

Seth věděl od Aubrey, že jistý sběratel před dvěma roky nabízel bratrům, že těch padesát obrázků odkoupí asi za čtvrt miliónu dolarů.

Jednohlasně ho odmítli, místo toho navrhli, že mu postaví loď na základě skici, kterou si vybere.

Tady nikdy nešlo o peníze, pomyslel si Seth, i když na začátku prožili i několik hubených let. Záleželo hlavně na tom, že byli spolu. Ostatně dali slib Rayi Quinnovi.

Hlavní dílna se sama o sobě příliš nezměnila. Byl to stále jen velký, dobře osvětlený prostor plný rámusu. Kladky a navijáky visící ze stropu. Pily, podpěry, fůry fošen, vůně čerstvě řezaného dřeva,

lněného oleje, potu, kávy, zvuk rockenrolu, motorové pily, vytrácející se pach cibule z něčího poledního sendviče.

Místo známé jako jeho vlastní tvář.

Ano, kdysi věřil, že tady bude pracovat celý život, poslouchat Phillipovo remcání kvůli neproplaceným fakturám, sledovat, jak Ethan trpělivě naparuje fošny, a potit se spolu s Camem při obracení trupů.

Ale umění zvítězilo. Láska k němu ho odvedla od dětských plánů. A na čas také od rodiny.

Dnes byl dospělým mužem, připomněl si, který musí stát na vlastních nohou, bojovat své bitvy a být tím, čím je mu souzeno.

A nikdo a nic už ho nezastaví.

„Budeš tam dlouho stát a šťourat se v zadku?“ zeptal se Cam.
„Nebo taky něco uděláš?“

Seth se probral ze zamyšlení. „Nevypadá to, že byste mě potřebovali,“ prohodil.

Sledoval, jak Aubrey elektrickým šroubovákem připevňuje prkna na palubu budoucího skifu. Na hlavě měla čepici Orioles, ze které jí trčel dlouhý culík prostrčený zadním otvorem. Ethan stál u soustruhu a otáčel v rukou stěžněm, zatímco mu u nohou ležel věrný pes.

„Trup skifu se musí utěsnit a obložit.“

Hrubá práce, pomyslel si Seth s povzdechem. „A co budeš dělat ty?“

„Slunit se v záři svého malého království.“

Myslel tím jemnou práci na obložení kabiny, což byla tesařina, kterou Cam proměnil v umění.

Seth se pustil do práce a nedělal ji poprvé. Věděl, jak plaňkami obkládat trup, jen trochu záviděl Aubrey, která mu rámusila nad hlavou.

„Hej,“ nahnula se k němu dolů. „Will má dnes večer volno. Půjdem na pivo a pak asi na film. Nechceš se přidat?“

Bylo to lákavé. Zachtělo se mu zase vidět Willa nejen proto, že bývali kamarádi, ale taky aby si prohlédl chlápka, který brousí za Aubrey.

Zvažoval výhody oproti roli pátého kola u vozu.

„Ve Village Pizza?“

„Tam dělaj pořád nejlepší.“

„Možná se stavím,“ rozhodl se. „Abych pozdravil Willa. Do kina bych už nešel. Mám brzo ráno práci.“

„Myslela jsem, že vy umělci vstávat nemusíte.“

Seth vyplnil další spáru koudelí. „Model si to vyžádal.“

„Jaký model?“ Posadila se na patách a pak pochopila, protože uviděla výraz na jeho tváři. „Jú, nóbl floristka bude pózovat našemu slavnému malíři. Mám na ni další drby.“

„Drby mě nezajímají.“ Vydržel zticha asi deset sekund. Jaký?“

„Móc zajímavý, zlatíčko. Jamie Stylesová má bratrance, který před pár lety pracoval pro jednoho senátora. Dru a nějaký vysoce postavený asistent z Bílého domu prej tehdy měli žhavěj románek.“

„Jak moc žhavěj?“

„Dost na to, aby to uživilo společenskou stránku v *Postu* skoro celý rok. A aby u toho byl zásnubní prstem s diamantem velkým jako vejce, jak říká Jamie. Pak se po prstenu slehla zem, žhavěj párek vychladnul a náš vysokej úředník se nechal fotit s jednou blondýnou.“

„Ona byla zasnoubená?“

„No jo. Krátce, podle mého zdroje. Ukázalo se prej, že blondýna vyplula na povrch ještě před zrušením zasnoubení, jestli mi rozumíš.“

„On Dru podváděl s nějakou barbínou?“

„Tahle blondýna prej byla nadějná právnická, asistentka poradce Bílého domu nebo co.“

„Muselo pro ni být zlé, když tak osobní věci propírali v novinách.“

„Připadá mi jako ženská, která to dokáže ustát. Ta nebude nikomu dělat rohožku. A vsadila bych svůj měsíční příjem, že toho nevěrného bastarda nakopala do koulí a pak mu ten prsten nacpala do krku.“

„To bys udělala ty,“ řekl Seth pyšně a s přikývnutím. „A ještě bys s ním vytřela podlahu. Ale Dru mi nepříjde jako násilnický typ. Spíš ho jen zmrazila tím svým ledovým pohledem a několika ostrými slovy.“

Aubrey se ušklíbla. „Co ty víš o holkách... Tichá voda, milej zlatej, břehy mele, ale může začít taky vřít.“

Možná, uvažoval Seth, když své bolavé a špinavé tělo skládal zpět za volant. On by se ale klidně vsadil, že Dru mohla toho chlápka dostat na kolena, aniž by na něj vztáhla ruku.

A taky věděl, jaké to je, když v tisku probírají pikantní detaily z vašeho soukromí.

Možná se přestěhovala, aby tomu unikla. Rozhodě tušil, jak se cítí.

Než se rozjel, pohlédl na hodinky. Měl chuť na pizzu, o které mluvila Aubrey. Ale nemělo cenu ztrácet kvůli osprchování čas jízdou domů a pak se zase vracet do města.

Staví se radši v ateliéru. Už tam stačil dovézt ručníky a mýdlo. Nezapomněl ani dát do skříně náhradní košili a džíny.

Třeba Dru ještě zastihne v obchodě a přemluví ji k přátelskému posezení nad pizzou. Čímž by došlo na rande číslo tři, bavil se.

Určitě by se zatvářila, jako že to není moc dobrý vtip, kdyby to tak nazval. Ale lehký záblesk v očích by znamenal, že ji přece jen trochu pobavil.

Miloval u ní tenhle rozpor.

Mohl by trávit hodiny nebo týdny přemýšlením o změnách světla a stínů na její tváři.

Ale její auto na parkovišti za obchodem nestálo. Uvažoval, že jí zavolá a přemluví ji, aby se vrátila do města, než si uvědomil, že nemá telefon.

Měl by to zařídit. Když tedy nemůže volat z ateliéru, skočí do Village Pizza a zavolá z budky.

Někdo už bude mít její číslo.

Nebo ještě líp, říkal si cestou po schodech, vezme pizzu s sebou a zajede za Dru domů. S lahví merlotu.

Která žena by odmítla návštěvu s pizzou a vínem?

Spokojený se svým plánem otevřel dveře, ale pod botou mu něco zašustilo. Zamračil se, pohlédl na zem a pak zvedl složený lístek, po kterém málem uklouzl.

Sevřel se mu žaludek, jako kdyby se pod ním právě otevřela propast.

Deset tisíc by mě zastavilo. Ozvu se.

Seth se přímo u dveří svezl na podlahu a zlostně zmačkal lístek do kuličky.

Gloria DeLauterová byla zpátky. Nečekal, že ho najde a navštíví tak brzy. Připustil, že nebyl připravený na to, že by mu mohla dýchat na paty už dva týdny po návratu z Říma.

Potřeboval čas na přemýšlení a rozhodování. Mrskl papírkem přes pokoj. No, deset tisíc mu aspoň koupí trochu času, když už má přijít o peníze.

Nestalo se to poprvé.

Pokud šlo o jeho matku, zaplatil by cokoli, aby se jí zbavil. A hlavně aby ji udržel co nejdál od své rodiny. Ale právě s tím samozřejmě počítala.

Seděl na molu a chytal ryby na kousek Annina plísňového sýra. Slunce se mu se srpnovou silou horce opíralo do zad, až se mu kůže perlila potem a hlava se neubránila snění.

Na sobě měl pouze džíny s odstřiženými nohavicemi a sluneční brýle s kovovými obroučkami.

Rád se skrze ně díval, jak sluneční paprsky bijí do mořské hladiny a tříští se o ni. Znaveně si pomyslel, že by mohl udici na chvíli odložit a sklouznout do vody, aby se ochladil.

Vlnky líně pleskaly o trup malé jachty s modrými plachtami, přivázané k molu. Kdesi na stromě skřehotala sojka, mírný poryv větru občas přinášel vůni růží z keře staršího než on sám.

Dům byl tichý a trávník, co se k němu táhl, hustý a čerstvě posekaný. I ten voněl. Posekaná tráva, růže a líná voda. Vůně léta.

Nepřišlo mu to divné, třebaže jaro ještě neskončilo.

Něco se musí podniknout, jen kdyby věděl co, aby domov zůstal klidný stejně jako tahle letní atmosféra. Aby jeho rodina byla v bezpečí.

Zaslechl ňafnutí psa a pak škrábání tlapek na molu. Seth neotočil hlavu, ani když se mu o tvář otřel studený čumák. Pouze nadzvedl paži, aby se mu pes mohl přitisknout k boku. V doteku psího těla vždycky nacházel útěchu, když se obíral těžkými myšlenkami.

Ale psovi to nestačilo, dál klepal ocasem o podlažku mola a olizoval Sethovi tvář.

„No tak, jen klid. Snažím se tady přemýšlet,“ začal, ale pak mu srdce poskočilo do krku, protože se obrátil, aby psa stáhl k zemi.

Nebyl to Camův pes, ale jeho vlastní. Blázen, který mu zemřel v náruči před pěti lety. Seth ohromeně zíral do těch známých psích očí, které se na něho smály, jako by šlo o skvělý žert.

„Počkat, počkat.“ Mísily se v něm radost a šok, když zvíře popadl za tlamu. Teplá srst, chladný čumák, vlhký jazyk. „Co to sakra je?“

Blázen znovu radostně vyštěkl a pak se zbožňovanému Sethovi vrhl do klína.

„Tak, tak, ty pitomče jeden,“ šeptal Seth s nevyslovitelnou láskou. „Tady jsi, ty cvoku, kristepane, jak jsi mi chyběl.“ Upustil udici a popadl psa do náruče.

Čísi ruka ji zachytila dřív, než mohla spadnout do vody.

„Přijdeš o ten dobrý sýr.“ Žena, která náhle seděla vedle něho a houpala nohama nad hladinou, se sama chopila udice. „Mysleli jsme, že tě Blázen rozveselí. Pes je stejně nejlepší, vid’? Dá člověku přátelství, lásku, útěchu i zábavu. Dneska neberou?“

„Ne, ani...“

Slova mu uvízla na rtech, když na ženu pohlédl. Tu tvář znal z fotografií. Dlouhý hubený obličej s mnoha pihami na nose i tvářích. Beztvarý khaki klobouk na neposlušných rudých kučerách, protkaných stříbrem. A její tmavě zelené oči byly nezaměnitelné.

„Vy jste Stella. Stella Quinnová.“ Stella Quinnová, opakoval v duchu a rovnal si všechno v hlavě, mrtvá už víc než dvacet let.

„Je z tebe hezký kluk, vid’? Věděla jsem, že to tak bude.“

Přátelky ho zatahala za krátký culík. „Potřeboval bys ostríhat.“

„Asi se mi to zdá.“

„Asi,“ přikývla klidně, ale pak přesunula ruku od vlasů k tváři, pohládila ji a ještě mu sklepla na nos brýle. „Máš oči jako Ray. Do těch jeho očí jsem se hned zamilovala.“

„Vždycky jsem vás chtěl potkat.“ Přání se přece plní ve snu, řekl si.

„No a stalo se.“ Se smíchem mu vrátila brýle na oči. „Nikdy není pozdě, že? Já jsem dřív například moc nestála o rybaření. Spíš o vodu, koukat se na ni, zaplavat si. Ale rybaření je dobré na

přemýšlení, nebo když vůbec nechceš na nic myslet. Dumat je stejné jako nahodit udici. Nikdy nevíš, co vytáhneš.“

„Ještě se mi o vás nikdy nezdálo. Ne takhle.“

A taky nikdy neměl takový jasný sen. Cítil teplo psího těla a bušení jeho srdce pod rukou, jak Blázen v horku těžce oddychoval.

Do zad mu stále pálilo slunce, v dálce slyšel motor rybářské lodi a sojka nepřestala pronikavě křičet.

„Napadlo nás, že je čas, abych se ujala role babičky.“ Láskyplně Setha plácla do kolena. „Nestihla jsem to, dokud jsem byla tady. Pečovat o miminka, když se narodila, rozmazlovat tebe i ostatní. Umírání vždycky přijde nevhod, to mi věř.“

Když na ni jen němě zíral, dlouze se zasmála. „Je přirozené být trochu vyděšený. Každý den se nestává, aby ses bavil s duchem.“

„Já na duchy nevěřím.“

„To se ti nedivím.“ Zadívala se na vodu a její tvář vyzařovala absolutní spokojenost. „Pekla bych ti sušenky, i když jsem jinak nebyla zvlášť dobrá kuchařka. Ale nemůžeš mít všechno, musíš brát, co je. Jsi Rayův vnuk, a tím pádem i můj.“

V hlavě mu hučelo, ale závat' neměl. Puls mu zrychloval, jenže ne strachy. „Byl na mě hodný. Užil jsem si ho jen chvíli, ale byl...“

„Slušný,“ dodala s kývnutím hlavy. „Tak jsi to řekl, když se tě Cam ptal. Ray byl slušný, řekl jsi, a tys do té doby rozhodně moc slušnosti nezažil, ubožátko.“

„To on všechno změnil.“

„Spíš ti dal šanci všechno změnit. Zatím jsi ji dobře využil. Nemůžeš ovlivnit, odkud pocházíš, Sethe. Moji chlapci i ty to víte nejlíp. Ale můžeš si vybrat, kde skončíš a jak se tam dostaneš.“

„Ray si mě vzal, a to ho zabilo.“

„Jestli tomu vážně věříš, tak zas nejsi tak chytrý, jak si všichni myslí. I Raye by to zklamalo.“

„Nebýt mě, nejel by p o té silnici.“

„A jak to víš?“ Strčila do něho prstem. „Tak by jel jindy po jiné. Ten starý blázen vždycky jezdil moc rychle. Takové věci se prostě stanou, to je celé. Kdyby se to seběhlo jinak, stejně bysme tady seděli a stěžovali si. Uvažovat co by kdyby je jen ztráta času, jestli chceš něco vědět.“

„Ale...“

„Žádný ale. I George Bailey se poučil, ne?“ Seth se zmateně natočil. „Kdo?“

Stella zvedla oči k nebi. „Ve filmu *It's a Wonderful Life*. Jimmy Stewart jako George Bailey. Myslel, že by bylo lepší, kdyby se vůbec nenarodil, a tak mu anděl ukáže, co by se dělo, kdyby nikdy nebyl.“

„A vy mi to taky ukážete?“

„Vypadám snad jako anděl?“ zeptala se pobaveně.

„Ne. Ale já si stejně nemyslím, že by bylo lepší, kdybych se nenarodil.“

„Změníš jednu věc, změní se všechno. V tom to je. Kdyby tě Ray nepřivedl a nenarazil do toho sloupu, Anna s Camem by se nejspíš nikdy nesešli. Pak by se Kevin a Jake nenarodili. To by sis přál?“

„Ježiš, ne, jistěže ne. Ale Gloria...“

„Aha.“ Stella se spokojeným výrazem zvedla prst. „V tom je ten háček, co? Nemá smysl říkat ‚kdyby Gloria‘ nebo ‚ale Gloria‘. Gloria DeLauterová je prostě skutečnost.“

„Ona se vrátila.“

Její tvář zjemněla a hlas zjhl. „Ano, já vím, zlato. A tíží tě to.“

„Nedovolím, aby jim znova zasáhla do života. Aby otravovala moji rodinu. Jde jí jen o prachy. Nic jiného ji nezajímá.“

„Myslíš?“ Stella si povzdechla. „Tak to jí je asi zase dáš.“

„Co jiného mám dělat?“

„Ty na to přijdeš.“ Odevzdala mu prut.

Probudil se vsedě na okraji své postele s rukou sevřenou, jako by ještě držel rybářskou udici.

A když prsty roztáhl, slabě se chvěly. Pak se opatrně nadechl a přísahal by, že ještě cítí vůni letní trávy.

Divné, pomyslel si a prohrábl si vlasy. Moc zvláštní sen. Měl dojem, že mu klín zůstal vyhrátý od psího těla.

Prvních deset let života prožil Seth uvězněný ve strachu, zneužívání a zanedbávání. Stal se kvůli tomu silnějším než většina vrstevníků. Ale taky opatrnějším.

Před Stellou zažil Ray Quinn krátkou aférku se ženou jménem Barbara Harrowová. Později na to zapomněl, a tak jeho tři adoptivní

synové neměli o ničem ponětí. Ray zase nevěděl o dítěti z toho vztahu.

O Glorii DeLauterové.

Jenže Gloria věděla o Rayovi a našla si ho. Jako obvykle si na něm pomocí výhrůžek a vydírání vynutila peníze. A pak otci doslova prodala svého syna. Ray zemřel krátce nato, a bohužel nestihl synům a vnoučeti o téhle souvislosti říct.

Pro bratry Quinnovy byl Seth pouze dalším Rayovým nalezeným děčkem. Vázal je k němu pouze slib, který umírajícímu otci dali. Ale to jim stačilo.

Změnili kvůli němu život. Dali mu domov, postavili se za něj a ukázali mu, co je to patřit do rodiny. Bojovali za to, aby směl zůstat.

Anna dostala na starost jeho případ. Grace byla jeho první náhradní matkou. A Sybill, Gloriiina nevlastní sestra, mu připomněla několik málo hezkých chviliek z dětství.

Seth věděl, kolik toho pro něj všichni obětovali. Dali mu slušný život. A když se Gloria objevila s nadějí, že získá peníze, stal se už jedním z nich.

Jedním z bratrů Quinnoových.

Nebylo to poprvé, co se domáhala peněz. Jen tři roky směl žít v bezpečí nové rodiny a zapomenout na ni. Připlížila se do St. Chrisu a vynutila si peníze od tehdy čtrnáctiletého kluka.

Nikdy jim o tom neřekl.

Poprvé šlo jen o několik stovek, vzpomínal. Víc nedal dohromady, aby rodina na nic nepřišla, ale uspokojilo ji to. Na chvílku.

Platil pak pokaždé, když se znova objevila, dokud nezmizel do Evropy. Nechtěl tam jen studovat a pracovat, ale taky uniknout.

Nemohla ublížit jeho rodině, když s ní nebyl, ani ho sledovat přes Atlantik. Nebo tomu aspoň věřil.

Umělecký úspěch a následná publicita přivedla Glorii na další nápady. A větší požadavky.

Uvažoval, jestli se měl vracet domů, i když to potřeboval. Věděl, že dělá chybu, že jí stále platí. Ale peníze pro něj neměly velký význam. Na rozdíl od rodiny.

Představoval si, že i Ray to cítil stejně.

Když uvažoval jasně, věděl, že nejrozumnější by bylo poslat ji do háje, ignorovat ji, a tím odhalit.

Ale pak se objeví její vzkaz nebo ona sama tváří v tvář a on se zase zalekne. Zjistí, že je lapený mezi bezmocným dětstvím a touhou ochránit svoji rodinu.

A tak platí, a mnohem víc než jen penězi.

Už věděl, jak se Gloria zachová. Nepřijde hned přímo k němu. Nejdřív ho nechá trápit a dusit ve vlastní štávě, až mu deset tisíc začne připadat jako pakatel, kterým si koupí klid duše. Ona se neubytuje přímo v St. Chrisu, aby neriskovala, že ji někdo z bratrů a sester pozná. Ale bude se držet blízko.

Ať to bylo sebevíc přehnané a paranoidní, měl neustále dojem, že ji cítí – tu nenávist a chamtivost – jak mu dýchá na krk.

Nehodlal znovu utíkat. Ona ho nesmí podruhé připravit o domov a rodinu. Seth se rozhodl žít svůj život a ponořit se do práce. Než Gloria zase přijde.

Vymámil z Dru už druhé sezení. Z předešlého týdne věděl, že musí být připravený začít přesně v sedm třicet a skončit na minutu za hodinu.

Aby si to pojistila, přinesla dokonce kuchyňský budík.

Ta ženská nemá vůbec pochopení pro uměleckou náтуру. Ale to je fuk. Seth si stejně nemyslel, že má náтуру umělce.

Kreslil pastelem, zatím jen základní studii. Pokračování té uhlové. Nejdřív musel poznat její tvář, nálady a řeč těla, než se pustí do mnohem důkladnějšího portrétu, který nosil v hlavě.

Když se na ni díval, měl dojem, že všechny portréty, které dosud vytvořil, byly pouze předchůdci Drusilly.

Zaklepala. Říkal jí, že to není nutné, ale udržovala si formální odstup. A ten by se měl překonat, pomyslel si cestou ke dveřím.

„Přesně na čas. Jaké překvapení. Dáš si kafe?“

Nechal si zastříhnout vlasy. Stále mu sahaly až k límečku otrhaného trika, které nosil jako nějakou uniformu, ale culík byl pryč. Překvapilo ji, že ho postrádá. Vždycky měla dojem, že takovými věcmi muži jen něco hrají.

Taky se oholil a působil docela čistě, pokud by si nevšímal děr na kolenou kalhot a barevných skvrn na botách.

„Ne, díky. Už jsem si ráno jedno dala.“

, Jedno?“ Zavřel dveře. „Po jednom kafi dám ráno stěží dohromady oznamovací větu. Jak to dokážeš?“

„Silou vůle.“

„Té máš hodně, vid’?“

„Zdá se.“

Pobavilo ho, když na pracovní stůl postavila budíček a nastavila na šedesát minut. Pak šla rovnou k připravené stoličce a vyhoupla se na ni.

Změnu zaznamenala ihned.

Koupil si postel.

Měla starý kovový rám a dole trochu okopané prkno. Matrace byla nová, ještě s cenovkou. „Tak se sem přece stěhuješ?“

Ohlédl se. „Ne. Ale je to lepší než podlaha, pokud člověk dělá dlouho do noci a chce se někam svalit. A taky slouží jako rekvizita.“

Povytáhla obočí. „Vážně?“

„To tě sex vždycky tak zaujme, nebo jenom v mé přítomnosti?“ Rozesmálo ho, jak otevřela pusu.

„Řekvizita,“ Máchl rukou k lahvím v rohu pokoje. „Krabice a prasklá modrá mísa v kuchyni. Sbírám věci, které mě zaujmou.“

Zkoumal svoje pastely a přitom zkřivil rty. „I ženy.“

Uvolnila ramena. Všiml by si ztuhlého držení těla a pak by se cítila ještě trapněji. „To je ale dlouhá reakce najedno ,vážně‘.“

„Zlato, nesměla bys to ,vážně‘ říkat tak významným tónem. Pamatuješ si svoji pózu?“

„Ano.“ Poslušně si opřela nohu o trnož stoličky, ovinula koleno pažemi a pak se podívala přes levé rameno, jako by na ni právě někdo promluvil.“

„Perfektní. Jsi vážně dobrá.“

„Před pár dny jsem tak seděla celou hodinu.“

„Hodinu,“ opakoval a pustil se do práce. „Před divokými víkendovými orgiemi.“

„Na orgie jsem zvyklá, takže mě nijak nepoznamenají.“

Nahrála mu na smeč. „Vážně?“

Napodobil tak dokonale její tón, že se smíchem opustila pozici a podívala se na něho. Vždycky ji dokázal rozesmát. „Orgie byly na vysoké jako vedlejší obor.“

„Kdyby jen to.“ Jeho prsty se spěšně snažily zachytit její krásný smích. „Typy jako jsi ty, dobře znám. Chodíte kolem, krásné, chytré, sexy a nedostupné, aby chlapi trpěli a marně snili.“

To se mu očividně nepovedlo, protože úsměv okamžitě zmizel, jako když otočíš vypínačem. „Nevíš nic o mně, ani o mém typu.“

„Nechtěl jsem se tě dotknout, promiň.“

Trhla rameny. „Neznám tě dobře na to, aby ses mě mohl dotknout. Ale naštvat mě už dokážeš.“

„Tak mi promiň tohle, no. Dělal jsem si legraci. Rád slyším tvůj smích. I vidím.“

„Nedostupná.“ Slyšela se, jak to slovo mumlá, než se stihla zarazit. A neovládla se, ani když se zlostně otočila. „Byla jsem snad nedostupná, když jsi mě popadl a políbil?“

„Řekl bych, že to mluvilo samo za sebe. Víš, chlap když vidí ženskou, krásnou, která ho přitahuje, začne být často neohrabaný. Je snazší si představit, že je nedostupná, než se zabývat tou svojí neohrabaností. Ženy...“

Jestli se mu podaří rozzuřit ji, zachytí tu zuřivost v barvách. „Jsou pro nás záhadou. Toužíme po nich. Nemůžeme si pomoci. Ale to neznamená, že nám většinou taky nenaháněj strach.“

Ušklíbla by se, kdyby nepoužil tuhle předvídatelnou odpověď. „Ty čekáš, že ti uvěřím, že se bojíš žen?“

„No, mám trochu výhodu se všemi těmi sestrami.“ Už zase pracoval, ale ona na to zapomněla. Někdy to tak bylo lepší. A tak mluvil dál, zatímco se na něho mračila. „Ale u první holky, o kterou jsem se vážně začal zajímat, mi trvalo dva týdny, než jsem sebral odvahu, abych jí zavolał. Vy vůbec netušíte, čím procházíme.“

„A kolik ti bylo?“

„Patnáct. Marylin Pomeroyová, veselá, malá brunetka.“

„A jak dlouho ses o Marylin vážně zajímal?“

„Jen do té doby, než jsem jí dokázal zavolať. Takže asi těch čtrnáct dní. Co se dá dělat? Mužský nestoj za nic.“

Mírně ohrnula rty. „To je jasné. Taky jsem se v patnácti zajímala o kluka. Wilson Bufferton Lawrence. Čtvrtý. Pro kamarády Buff.“

„Ježíši, kam vy na ta jména chodíte? Co se dá dělat s klukem, kterého někdo pojmenoval Buff? Hrát pólo nebo squash?“

Zmírnil její zlost, uvědomila si. V tom byl taky dobrý. Tvářil se, že mu její vztek nevadí, takže ani nemělo cenu se vztekat.

„Tenis. Při našem prvním rande jsme hráli v klubu tenis. Porazila jsem ho na sety a to byl konec naší něžné romance.“

„Měla jsi čekat, že kluk jménem Buff bude idiot.“

„Byla jsem zničená a taky našťvaná, což snáším líp.“

„Já taky. A co se stalo s Buffem?“

„Hm. Jak mě o víkendu informovala matka, bude se na podzim podruhé ženit. Jeho první manželství vydrželo jen o něco déle než náš tenisový zápas.“

„Víc štěstí příště.“

„Přirozeně,“ řekla odměřeně. „Pracuje ve financích, jak se na Lawrence čtvrté generace sluší, a šťastný páreček si prý právě teď hledá hnízdečko lásky o padesáti pokojích.“

„Je hezké slyšet, že jsi nezahořkla.“

„Bylo mi asi pětkrát připomenuto, abych jednou umožnila rodičům uspořádat svatbu, která všem Lawrencům vytrže zrak.“

„Takže... jste si to s maminkou na Den matek hezky užily.“ Přestože její tvář přímo vyzařovala podrážděnost, pracoval dál. „Pozor, tímhle úšklebkem bys mohla někoho poranit.“

Zhluboka se nadechla a zase natočila hlavu správným směrem. „Moje setkání s maminkou se dají těžko definovat jako ‚hezká‘. Tys minulou neděli asi strávil obíháním svých matek-sester, že?“

„Je složité určit, co přesně jsou. Jo, u každé jsem nějaký čas pobyl. Měl jsem pro ně dárky. A protože se všechny rozplakaly, asi jsem se trefil.“

„A cos jim dal?“

„Malé rodinné portréty. Anna s Camem a kluky a tak podobně pro každého.“

„To je moc hezké,“ řekla jemně. „Já jsem mamince dala baccarat vázu s tuctem rudých růží. Byla potěšena.“

Odložil pastely, oprášil si ruce o kalhoty a přešel k ní. Vzal její tvář do dlaní. „Tak proč se tváříš tak smutně?“

„Nejsem smutná.“

V odpověď přitiskl rty na její čelo a nechal je tam, zatímco cítil její napětí a pak uvolnění.

Nemohla si vzpomenout, jestli někdy s někým vedla takový rozhovor. A nechápala, proč se to s ním zdálo tak přirozené. „Těžko bys pochopil konfliktní rodinu, když ta vaše drží pohromadě.“

„My máme taky spoustu konfliktů,“ opravil ji.

„Ne. Ne doopravdy. Už budu muset dolů.“

„Ještě mi zbylo trochu času.“ Přidržel ji na místě, protože chtěla sklouznout ze stoličky.

„Už jsi přece přestal pracovat.“

„Ale čas mi zbyl,“ opakoval a ukázal na kuchyňský budík. „Jestli něco dobře znám, pak jsou to rodinné konflikty a vím, co s člověkem vevnitř udělají. První třetinu života jsem prožil v jednom nepřetržitém konfliktu.“

„To mluvíš o době předtím, než jsi začal žít u svého dědečka? Četla jsem o tobě nějaké články, ale k tomu ses v nich nikdy nevyjádřil,“ dodala, když zvedl hlavu.

„Jo.“ Počkal, dokud nepoleví tlak na jeho hrudi. „O době, kdy jsem žil se svou biologickou matkou.“

„Chápu.“

„Ne, kotě, nechápeš. Byla prostitutka, co pije a fetuje, a moje dětství proměnila v noční můru.“

„To je mi líto.“ Měl pravdu, něco takového si neuměla dobře představit. Ale dotkla se jeho ruky a pak ji uchopila v útěšném gestu. „Muselo to být hrozné. Ale je zřejmé, že už pro tebe nic neznamená.“

„Tos pochopila z jedné věty a několika článků?“

„Ne. Až když jsem s tebou a tvou rodinou jedla kraby a bramborový salát. Ale teď se tváříš smutně ty,“ zašeptala a zavrtěla hlavou. „Proč vlastně mluvíme o takových věcech?“

Sám nechápal, proč o Glorii vlastně začal. Možná prostě proto, aby zahnal zlého ducha. Nebo to bylo složitější a chtěl, aby ho Dru poznala se vším všudy.

„To lidi dělají, aspoň když se o sebe zajímají. Mluví o tom, kdo jsou a odkud pocházejí.“

„Říkala jsem ti...“

„Že se nechceš zajímat, já vím. Ale zajímáš.“ Přejel jí prstem po vlasech, od ostře zastřížených pramenů k něžnému krku. „A když už pár týdnů randíme...“

„Ještě jsme rande neměli.“

Sklonil se a chytil její rty v krátkém, ale horkém polibku. „Vidíš?“ Než mohla promluvit, vzal si její rty podruhé. Jemněji, pomaleji, důkladněji a těma krásnýma rukama pohladil její tvář, krk a ramena.

Každý sval v jejím těle povolil. Všechny její názory na muže a vztahy se otřásly.

Když ustoupil, opatrně se nadechla. A změnila názor. „Možná se s tebou nakonec vyspím, ale na rande nepůjdu.“

„Takže jsem dost dobrý na sex, ale na večeri při svíčkách ne? Cítím se tak lacině.“

Kruci. Sakra. Líbil se jí. „Randění je nepřímá a často mučivá cesta k sexu. Klidně si ji odpustím. Ale řekla jsem, že se s tebou můžu vyspat, ne že to udělám.“

„Možná si nejdřív zahrajeme tenis.“

„Dobře. Je s tebou legrace. To je fajn. Obdivuju tvoji práci i tvoji rodinu. Pro fyzickou přitažlivost to sice není podstatné, ale jinak jde o prima bonus. Budu o tom uvažovat.“

Zachráněná zvoněním, napadlo ji, když se budík rozdrnčel. Vstala ze stoličky a zašla ke stojanu. Spatřila svoji tvář z několika pohledů. Různé úhly, různé výrazy. „To nechápu.“

„Co?“ Šel si stoupnout vedle ní. „*Bella donna*,“ zašeptal, až se zachvěla.

„Myslela jsem, že maluješ, jak sedím na stoličce. Začal jsi s tím a pak jsi kolem dokreslil všechny ty skici tváře.“

„Dneska jsi neměla náladu pózovat. Hodně jsi přemýšlela, a to se projevilo. Tak jsem to tam zapracoval. Přivede mě to na nové pohledy a nápady, které bych pak mohl dostat do formálnějšího portrétu.“

Sledoval, jak svažila obočí. „Slíbilas mi čtyři hodiny v neděli,“ připomněl jí. „Rád bych pracoval venku, počasí už to dovolí. Viděl jsem tvůj dům. Je úžasný. Nemohli bychom to zkusit tam?“

„U mě doma?“

„Báječné místo. A ty to víš, jinak bys tam nežila. Jsi na to moc vybírává. Ataky to pro tebe bude jednodušší. Tak třeba v deset?“

„Třeba.“

„Jo, co ty náprstníky? Kolik sezení mi ještě dovolíš, když ti vyrobím rám?“

„Já nevím...“

„Když mi obraz přineseš, zarámuju ho a ty se pak rozhodneš, co za to. Je to fér?“

„Mám ho dole v obchodě. Tenhle týden jsem ho chtěla zavézt k rámaři.“

„Ještě dneska se pro něj stavím.“ Cupital jí prsty nahoru po paži. „Asi nemá cenu zvát tě dneska na večeři, co?“

„To nemá.“

„Taky bych se mohl večer stavit u tebe pro trochu rychlého, laciného sexu?“

„To je hrozně lákavé, ale asi to nepůjde.“ Zamířila ke dveřím, ale ještě se ohlédla. „Až se k tomu dostaneme, Sethe, slibuju, že to nebude laciné. A už vůbec ne rychlé.“

Když se za ní zavřely dveře, promnul si břicho, které se mu po tom provokativním pohledu stáhlo.

Zadíval se zpět na plátno. Ona je hned několik žen v jednom fascinujícím balíčku, uvědomil si. A každá z nich pro něj měla své kouzlo.

„Něco ho trápí.“ Anna se s Camem zavřela v koupelně – jediné místnosti jejich soukromého blázince, kde měla příležitost k nerušenému rozhovoru. Přecházela omezeným prostorem a mluvila na manželovu siluetu za sprchovým závěsem.

„Je v pohodě. Zvyká si na starý rytmus.“

„Moc dobře nespí, to vím jistě. Přísahám, že jsem ho tuhle slyšela mluvit ze spaní.“

„Ty si pro sebe taky brbláš, když jsi našťvaná,“ zahučel Cam.

„Cos říkal?“

„Nic. Mluvím si pro sebe.“

Se zlovlným i veselým výrazem – slyšela ho totiž dobře – spláchla toaletu. A spokojeně se usmála, když zaklel po náhlé sprše horkou vodou. „Krucinál, proč tohle děláš?“

„Protože tě to naštve a budeš mi věnovat pozornost. Takže k Sethovi...“

„Vždyť maluje,“ řekl Cam otráveně. „Pracuje v loděnici, stýká se s rodinou. Dej mu pokoj, Anno.“

„Ale všiml sis taky, co nedělá? Nechodí nikam s přáteli. Ani na rande s Dru nebo s někým jiným. I když z toho, jak na ni koukal, je jasný, že nikdo jiný dlouho nebude.“

Nebo možná nikdy, dodala v duchu.

„Je dole a hraje s Jakem videohry,“ pokračovala. „V pátek večer. Aubrey říkala, že s ní byl venku jen jednou, co se vrátil. Kolik víkendů jsi v jeho věku strávil doma?“

„Tohle je Saint Chris, ne Monte Carlo. Tak dobře, dobře,“ řekl rychle, aby zase nespláchla. Ta ženská ale umí být zlá. A to se mu na ní právě líbilo. „Tak je zamyšlený, to víš, že nejsem slepý. Taky jsem chodil jako tělo bez duše, když jsem si s tebou začal.“

„Kdybych věřila, že je to zamilovaností nebo jen touhou po Dru, nedělala bych si starosti. Ale dělám. Je to jen pocit, ale když mám o některého ze svých chlapů strach, musí to mít důvod.“

„Fajn. Tak to z něj dostaň.“

„Ne. Chci, abys to udělal ty.“

„Já?“ Cam prudce odhrnul závěs a zíral na Annu. „Proč já?“

„Protože. Hmm, tobě to ale sluší, když jsi mokrá a rozčilený.“

„To nezabere.“

„Možná bych mohla jít za tebou a umýt ti záda,“ řekla a začala si rozepínat blůzu. „Fajn, to asi zabere.“

Cam seběhl po schodech dolů. Nic mu nemohlo zvednout náladu víc než jedno číslo s Annou ve sprše. Strčil hlavu do pokoje, kde jeho mladší syn sváděl se Sethem vražednou, krvavou bitvu. Provázely ji výkřiky, kletby a vrčení.

Jen některé zvuky patřily k animaci na obrazovce.

Jako obvykle se Cam nechal do souboje vtáhnout. Sekery svištěly, krev stříkala a meče řinčely. Ztratil smysl pro realitu, dokud Jake vítězoslavně nezařval.

„Převálcoval jsem tě!“

„Kurník, mělš štěstí.“

Jake zdvihl joystick nad hlavu. „Jsem hrdina. Pokloň se novému králi Mortal Kombat.“

„Leda ve snu. Jedem znova.“

„Pokloň se králi,“ opakoval Jake radostně. „Vzývej mě, nižší smrtelníku.“

„Já ti ukážu.“

Seth po něm hmátl a Cam chvíli sledoval jejich zápas. Došlo na další výkřiky, neuskutečnitelné hrozby a chlapcovo omámené hihňání. Seth a Jake, napadlo Cama, si nebyli věkem tak vzdálení jako on a Seth.

To jen Jake v sobě měl nevinnost, o kterou Seth brzy přišel. Jeho syn nikdy nemusel pochybovat, zda někam patří a zda mu ruce, které se ho dotýkají, nechtějí ublížit. Díky bohu za to.

Cam se jen pohodlně opřel o dveře a křikl: „Anno, pojd' sem, oni se perou.“

Už jen její jméno donutilo Setha s Jakem odskočit od sebe a vystrašeně pohlédnout ke dveřím.

„Dostal jsem vás,“ vyprskl Cam pobaveně.

„To je podpásovka, tati.“

„To je způsob jak vyhrát bitvu bez jediný rány. Ty,“ ukázal na Setha, „pojd' se mnou.“

„Kam jdete?“ chtěl vědět Jake a škrábal se na nohy. „Můžu jít taky?“

„Máš uklizenej pokoj, hotový úkoly, vynalezl jsi lék na rakovinu a vyměnil olej v mém autě?“

„No tak, táto,“ zaskučel Jake.

„Sethe, vem nějaký pivo a běž ven. Hned jsem u tebe.“

„Jasně. Příště, kámo,“ Seth si klepl pěstí do dlaně, „tě dostanu.“

„Ty bys mě nedostal, ani kdybys dones kytky a bonboniéru.“

„Dobrý,“ ocenil Cam poznámku, zatímco Seth se smíchem odcházel.

„Když se ti to líbí, proč nemůžu s várna ven?“ ptal se Jake.

„Potřebuju si se Sethem promluvit.“

„Ty se na něj zlobíš?“

„Vypadám tak?“

„Ne,“ odpověděl Jake, když prozkoumal otcův výraz. „Ale třeba to jen hraješ.“

„Chci si jen promluvit.“

Jake trhl ramenem, ale Cam si všiml jeho zklamaných očí – Anniných italských očí – než se znova svezl na podlahu a chopil se joysticku.

Cam si vedle něho dřep. „Jakeu.“ Ucítil vůni žvýkačky a mladistvého potu. Kolena džin měl syn potřísněná od trávy a boty rozvázané.

Nečekaně ho u srdce zasáhl pocit, jako ostatně často, který byl směsicí lásky, hrdosti a nevěřičnosti.

„Jakeu,“ řekl znova a hrábl synovi do vlasů. „Mám tě rád.“

„Jéžiš.“ Jake se nahrbil, pak vystrčil bradu a podíval se otci do očí. „Já přece vím.“

„Mám tě rád,“ opakoval Cam, „ale až se vrátím, dojde na krvavej mač, ze kterýho vzejde novej král Quinnlandu. Pak se budeš klanět mně.“

„Tomu nevěř.“

Cam vstal, potěšený pyšným výrazem Jakeovy tváře. „Dny tvé vlády jsou sečteny. Začni se modlit, hochu.“

„Budu se modlit, abys mě neposlintal, až budeš prosit o milost.“

Musel uznat, říkal si Cam cestou ke dveřím, že vychovává bandu pěkně vychytralých holomků. A má být na co pyšný.

„Co se děje?“ chtěl vědět Seth a hodil Camovi pivo, když se objevil na zadní verandě.

„Trochu si zaplachtíme.“

„Ted?“ Seth se automaticky podíval na oblohu. „Za hodinku bude tma.“

„Bojíš se tmy, Mařenko?“ Cam se loudal na molo a malátně vstoupil do lodi. Odložil pivo a Seth zatím loď odvázal.

Jako mnohokrát předtím zvedl veslo, aby je odstrčil od mola. Vytáhl hlavní plachtu a zvuk rozvíjeného plátna mu připadal jako

hudba. Cam obsluhoval kormidlo a dolad'oval polohu tak, že se hladce a skoro neslyšně vzdalovali od břehu.

Slunce už stálo nízko, ozařovalo hladinu a vodní traviny a pohasínalo v úzkých kanálech, kde panoval hluboký stín a tajemné, černé vody.

Za pomoci motoru projeli kolem bójek na řece do zátoky a pak vypluli do zálivu. Seth udržoval rovnováhu na rozhoupané lodi, vytáhl kosatku a upevnil plachty.

Pak Cam skutečně nabral vítr.

Lod', jejíž dřevo ve slunci zářilo, se rozletěla jako holubice s křídly bílých plachet. Cítili sůl ve vzduchu a vzrušující houpání, zvedání a klesání na vlnách temně modrých jako obloha.

Rychlost, svoboda a dokonalá radost z jízdy po hladině, zatímco slunce měkce zapadalo, zbavily Sethovo srdce všech starostí, pochybností a smutků.

„Nahnu to,“ zvolal Cam a sklonem lodi jim ukradl ještě víc větru a rychlosti.

Příštích patnáct minut téměř nepromluvili.

Pak zpomalili, Cam si natáhl nohy a otevřel plechovku s pivem. „Tak co se to s tebou děje?“

„Děje?“

„Annin radar říká, že s tebou něco je. Vykopala mě, abych to z tebe dostal.“

Seth získal čas tím, že si také otevřel pivo a dal si první studený lok. „Jsem tady sotva pár týdnů a mám hodně věcí na starosti, to je všechno. Plánuju, zabydluju se a tak. Nemusí si dělat starosti.“

„Mám se vrátit a tohle jí říct? No, to by mi neprošlo.“ Znova se napil. „Hele, že nemusím zas opakovat takový to: Můžeš se mi svěřit se vším, hochu? Akorát bysme se oba cítili jako pitomci.“

„Ne.“ Ale přece jen tím ze Setha dostal úsměv. „Prostě jí řekni, že plánuju co dál. Dřív nebo později si musím najít svoje bydlení. Můj agent naznačuje, že bych měl dát dohromady další výstavu, a já ještě nevím jak to pojmout. Taky jsem nedokončil zařizování ateliéru.“

„Hm hm.“ Cam se podíval ke břehu na hezký starý dům schovaný v ohbí řeky.

Seth sledoval jeho pohled a trochu na přídí poposedl. Byl tak zaujatý jízdou, že si ani nevšiml, kam došli.

„Sexy květinová královna ještě není doma,“ poznamenal Cam.
„Třeba má rande.“

„Ona s nikým nechodí.“

„Proto jsi to na ni ještě nevybalil?“

„Kdo řekl, že ne?“

Cam se jen zasmál a popíjel pivo. „Kdyby jo, vypadal bys víc uvolněně, hochu.“

Tos trefil, napadlo Seta, ale trhl rameny.

„Můžu tě tam vysadit, jestli chceš zkusit takovýto jdu náhodou kolem, pustíš mě dál, abych tě moh svlíknout?“

„S tímhle jsi někdy uspěl?“

„Ach.“ Cam si dlouze, zkušeně povzdechl a zadíval se na nebe, jako by se zasn timer. „Já bych ti mohl vyprávět. Mám dojem, že čím víc si chlap užívá sexu, tím víc na něj myslí. A čím míň, tím víc na něj myslí taky. Ale když ho má, tak se mu aspoň líp usíná.“

Seth se začal plácát po kapsách. „Nemáš pero? Tohle bych si měl zapsat.“

„Ona je fakt šťavnatý sousto.“

Pobaveně vzhlédl. „Copak je to nějaká svačina?“

„Tak fajn.“ Cam přikývl, protože slyšel odpověď, jakou slyšet chtěl. „Teď vím, že to myslíš vážně.“

Seth sykl a sledoval modrý dům mezi stromy, dokud mu nezmizel z dohledu. „Já nevím, jak to je. Potřebuju se trochu usadit a do té doby nechci nic myslet vážně. Ale když se na ni dívám...“

Pokrčil rameny. „Neumím to popsat. Je mi s ní dobře. Ale není to snadný. Většinou je to jako jednat s dikobrazem, a ještě naježeným.“

„Ženský bez páteře jsou jen na jednu noc nebo pro zábavu. Ale když hledáš dlouhodobý vztah...“

Seth se zatvářil šokovaný. „To jsem neřekl. Jen že mi s ní je dobře.“

„A přitom máš oči jako smutnej pes.“

„Houby.“ Ale cítil, že mu červeň stoupá po krku, a ztuhl rozpaky. Mohl jen doufat, že si toho Cam ve slábnoucím světle nevšimne.

„Ještě minutu a rozbřečel by ses. Utáhneš tu kosatku, nebo ji necháš takhle vlát?“

Seth s mumláním upravil lana. „Hele, chci si ji namalovat, chci s ní pobýt a dostat ji do postele. Všechny ty tři věci zvládnou bez pomoci, díky.“

„Možná pak budeš v noci líp spát.“

„Dru nemá co dělat s tím, jak spím, aspoň ne moc.“

Cam pomalu otáčel loď a mířil k domovu. Smrákalo se. „Tak řekneš mi, co tě v noci budí, nebo to z tebe mám vymáčkout? Jestli ne, Anna nám ze života udělá peklo, dokud to nevyklopíš.“

Pomyslel na Glorii a slova se mu tlačila do hrdla. Jestli vypustí jedno, vypadne i zbytek. Hotová lavina. Jasně viděl, jak se pod ní jeho rodina dusí.

Mohl Camovi říct všechno. Jen tohle ne.

Ale třeba přišel čas začít o něčem jiném. „Měl jsem jeden hodně zvláštní sen.“

„Vracíme se zpátky k sexu?“ prohodil Cam. „Protože to jsme si s sebou měli vzít víc piva.“

„Zdálo se mi o Stelle.“

Škodolibý humor byl ten tam, Camova tvář se změnila v nahou a zranitelnou. „O mamce? Tobě se zdálo o mamce?“

„Já vím, že je to divný. Nikdy jsem se s ní nesetkal.“

„Co ti...“ Jak to, že se žal může v člověku tak dobře skrývat. Jako virus, co čeká celé měsíce a roky, aby pak náhle zaútočil a nechal nás bezbranné. „Co jste dělali?“

„Seděli jsme na molu za domem. Bylo léto, horko a dusno. Chytal jsem ryby na kousek Annina brie.“

„Tak to doufej, že to byl jen sen,“ vybafl Cam, „protože jinak jsi mrtvej muž.“

„V tom to právě vězí. Návnada je pod vodou, ale já jsem věděl, že jsem ten sýr předtím čmajzl. Taky jsem jasně cítil růže a pálící slunce. Pak ke mně doběhl Blázen. Já vím, že je pryč – myslím, že i v tom snu to vím – takže mě překvapilo, že ho vidím. A hned nato se ke mně na molo posadila Stella.“

„Jak vypadala?“

Nezdálo se to jako divná otázka, když tak plachtili po tiché hladině v ubývajícím světle. „Báječně. Měla na hlavě takový starý zelený klobouček bez obruby. Takový, co si jen narazíš a jdeš, a pod ním jí čouhaly vlasy.“

„Ježíši.“ Cam si dobře pamatoval, jak se vždycky pod něj pokoušela neposlušné vlasy nastrkat. Nechala se v tom ošklivém kloboučku někdy vyfotit? Nevzpomínal si.

„Nechci ti připomínat smutné věci.“

Cam ale zavrtěl hlavou. „Co se stalo pak?“

„Nic moc. Jen jsme seděli a povídali si. O vás třech, o Rayovi a tak...“

„Co?“

„Jak by chtěla zažít roli babičky, protože to dřív nestihla. Nejde ani o to, co jsme říkali, jako o to, že to bylo děsně živé. I pak, když jsem se probudil na posteli, to vypadalo jako skutečnost. Neumím to vysvětlit.“

„Ne, já ti rozumím.“ Copak se několikrát nebavil s Rayem potom, co umřel? Copak bratři neměli podobné zážitky?

Jenže už uběhlo tolik času. A ještě víc od chvíle, co umřela mamka. Ani jeden už neměl příležitost znova si s ní promluvit. Ani ve snu.

„Vždycky jsem ji chtěl potkat,“ pokračoval Seth. „Vypadá to, že se mi to podařilo.“

„Kdy se to stalo?“

„Někdy minulý týden. Anež s tím začneš, neřekl jsem nic proto, abych tě nevystrašil. Musíš přiznat, že je to trochu děsivý.“

Tos ještě doopravdy nic neviděl, pomyslel si Cam. Ale to už patřilo k jejich rodině a Seth si to bude muset zažít sám.

„Až se ti o ní bude zase zdát, zeptej se jí, jestli se pamatuje na cukýnový chleba.“

„Na co?“

„Jen se jí zeptej,“ řekl Cam, když se blížili k domovu.

Když dorazili, v kuchyni se vařilo. Dan McLean stál u sporáku s pívem v ruce a nakláněl se, aby ochutnal červenou omáčku ze lžice, co mu Anna podávala.

„Co ten tady kruci dělá?“ zakoulel očima Cam, protože přesně to od něj Dan očekával.

„Přiživuju se. Je to super, paní Q. Takhle ji nikdo neumí. Aspoň líp vydržím dívat se znovu támhle na toho,“ dodal a kývl na Setha.

„Nepřižívoval ses tady před dvěma týdny?“ zeptal se Cam.

„Ne. To jsem byl u Ethana. Rád vyplňuju prostor.“

„A mnohem líp, než když jsem tě viděl naposled.“ Seth si zahákl palce za kapsy a dlouze si přítele z dětství prohlížel. Danova tvarovaná postava svědčila o pravidelném posilování.

„To si chlapi nemůžou prostě říct ‚Ahoj, rád tě zase vidím?‘“ divila se Anna.

„Ahoj,“ opakoval po ní Seth, „rád tě vidím.“

Poodešli spolu a drželi se za ramena, což mělo být mužské objetí.

Cam nad hrnci popotáhl. „Bože, asi se rozbrečím. Je to tak dojemný.“

„Proč radši neprostřeš stůl?“ navrhla mu Anna. „Než se z tebe stane sentimentální blázen.“

„Ať prostře tady příživník. Dobře ví, kde co máme. Já musím tvého nejmladšího syna sesadit z trůnu a popravit.“

„Koukej to stihnout do dvaceti minut, protože jíme přesně za dvacet jedna.“

„Já ten stůl prostřu, paní Q.“

„Ne, kšá z mojí kuchyně. Vemte si to pivo a svoje mužské způsoby ven. Nechápu, proč jsem nemohla mít aspoň jednu holku. Copak jsem toho chtěla tolik?“

„Až k nám tenhle zase přijde na jídlo, můžeš ho navlíknout do ženských šatů,“ navrhl Cam a vydal se synovi připravit setkání s osudem.

„Cam mě má rád jako vlastního bratra,“ řekl Dan a jako doma otevřel lednici, aby Sethovi podal pivo. „Pojďme ven, kde se můžeme po chlapsku drbat a vyprávět si lži o sexu.“

Usadili se na schodech. Každý se napil svého piva. „Aub říkala, že tentokrát zakotvíš nastálo. Že sis zařídil ateliér nad květinářkou.“

„Je to tak. Aub že říkala? Já myslel, že za ní pálí tvůj mladší brácha?“

„Když má čas. Já ji snad vidím častěji než Will. Nutěj mu v nemocnici tolik dvojitých směn, že vykřikuje ‚zástava!‘ a podobný sexy medicínský termíny i ze spaní.“

„Vy dva pořád bydlíte spolu?“

„Jo, zatím. Ale většinou mám byt pro sebe. On bydlí spíš v nemocnici. Pan doktor Will McLean, není to sranda?“

„Taky ho při biologii vždycky vzrušovalo pitvání žab. Zato (y ses pokládal.“

I po takové době se Dan při té představě ušklíbl. „Taky to byl a pořád je odpornej zasvěcovací rituál. Žádná žába mi nikdy neublížila. Ale když ses vrátil, překazils mi plány, že se za tebou rozjedu do Itálie, posedíme v nějaký restauraci na chodníku...“

„V tratorii.“

„Třeba, a budem okukovat sexy ženský. Určitě by na nás letěly, protože seš ten umělec a já zas tak dobře vypadám.“

„A co je s tou učitelkou, za kterou jsi běhal? Shelly?“

„Shelby. No jo, to je další věc, proč už mi takové fantazie neprojdou.“ Dan sáhl do kapsy, vyndal krabičku z klenotnictví a palcem ji otevřel.

„Bože dobřej,“ Seth překvapeně zíral na brilantový prsten.

„Na zítřek mám velké plány. Večeře, svíčky, hudba, pokleknutí. Celá ta paráda.“ Dan třaslavě vydechl. „A strachem se mi stahuje zadek.“

„Ty se chceš ženit?“

„To doufám, protože jsem do ní cvok. Myslíš, že se jí bude líbit?“

„Jak to mám vědět?“

„Jsi ten umělec,“ řekl Dan a strčil Sethovi prsten pod nos. „Jak se ti jeví?“

Jevil se mu jako zlatá obroučka s brilantem uprostřed. Ale přítel si zasloužil víc pozornosti. „Skvěle. Elegantní klasika.“

„Jo, jo.“ Dan, očividně potěšený, si prsten znovu prohlédl. „To je přesně ona. To je Shelby. Fajn.“ Vydechl si a vrátil krabičku do kapsy. „Tak dobře. Moc ráda by tě poznala, víš? Zajímá se totiž o umění. Díky tomu jsem ji objevil. Aub mě jednou zatáhla na výstavu na univerzitě, protože Will byl zase v práci. A tam stála Shelby před jednou mazaninou, kterou nejspíš vytvořil cvičenej šimpanz. Jak

jinak má člověk nazvat nesmysl, kde jsou jen cákance a šmouhy?
Prostě mazanina, ne?“

„Pollock se asi obrací v hrobě.“

„Jo, třeba, jak myslíš. Tak jsem k ní přišel a zkusil jsem takovýto ,co vám to říká?‘ A víš, co odpověděla?“

Seth měl radost z kamarádova okouzlení, a tak se jen opřel o schod. „Co?“

„Že pětiletý děcka z její školky malují líp prstovejma barvama. Bože, byla to láska na první pohled. A tak jsem nasadil těžší kalibr a řekl jí, že mám kamaráda, kterej je malíř, ale maluje skutečný obrazy. Pak jsem zmínil tvý jméno a ona málem omdlela. Tenkrát mi poprvý došlo, že se z tebe fakt stal pan Někdo.“

„Pořád máš na záchodě svůj a Willův portrét, co jsem ti dal?“

„To je čestný místo, ne? No, tak co se sejít příští týden se mnou a Shelby? Na drink nebo něco k jídlu.“

„Klidně, ale co když se do mě zamiluje a pošle tě k vodě?“

„Hm, sotva. Ale pro jistotu má Shelby jednu kamarádku...“

„Ne, ne.“ Seth začal vyděšeně mávat rukama. „Žádný dohazování. Budeš prostě muset riskovat, jestli tvoje holka nepropadne mému osudovému kouzlu.“

Po večeri a běžném rámusu vytáhl Dan Setha ještě k Shineymu. Byl to maratón vzpomínání a špatné muziky.

Doma mu nechali rozsvícené světlo na verandě i lampu v obýváku, a tak bezpečně vyšel po schodech, než zakopl o psa nataženého u koupelnových dveří.

Tiše zaklel, klopýtal do svého pokoje a tam se rychle svlékl do naha. V hlavě mu ještě doznívala poslední sada děsných skladeb a pak padl obličejem na postel.

Být doma je super, napadlo ho ještě, než se propadl do bezesného spánku.

„Mamka?“ Phillip v loděnici těžce dosedl na kancelářskou židli. „Jemu se zdálo o mamce?“

„Možná to byl sen a možná ne.“

Ethan si mnul bradu. „Říkal, že měla ten starý klobouček?“

„Přesně tak.“

„Ten nosila dost často,“ podotkl Phillip. „Možná ji v něm viděl někde na fotce.“

„Nemá ho na žádné fotce, co znám.“ Cam už je prohlížel. „Ale neříkám, že ho někde nemohl vidět, ani že to nebyl sen.“

Jen je to divný. Chodívala si za námi takhle sednout na molo. Rybaření ji nezajímalo, ale když tam jeden z nás vysedával a nad něčím dumal, přišla a začala s námi debatovat o tom, co nás trápí.“

„V tom byla dobrá,“ souhlasil Ethan. „Hned se dostala k jádru věci.“

„To ještě neznamená, že je to stejný, jako když za námi přišel po smrti táta.“

„Takýs tomu tehdy nechtěl věřit,“ řekl Ethan a šel si v lednici najít láhev vody.

„Já jen vím, že ho něco žere a nechce o tom mluvit. Aspoň se mnou ne.“ Trochu to bolelo, připustil si Cam. „Jestli to z něho někdo dostane, pak mamka. I kdyby ve snu. Zatím ho můžeme jen pozorně sledovat. Radši už půjdu dolů, než mu dojde, že se tady o něm bavíme.“

Cam se měl k odchodu, ale ještě se otočil. „Řekl jsem mu, aby se jí příště zeptal na cukýnový chleba.“

Bratři se tvářili nechápavě. Ethan se rozpomněl první a se smíchem se svezl na okraj stolu.

„Ježíši,“ Phil se zaklonil v židli. „Málem bych na to zapomněl.“

„Uvidíme, jestli si to pamatuje ona,“ dodal Cam a vydal se do hlučné dílny. Sotva došlápl na spodní schod, vrata se otevřela a dovnitř proniklo sluneční světlo následované Dru.

„Ahoj, krasavice. Hledáte mého idiotského bratříčka?“

„Kterého idiotského bratříčka?“

Ocenil poznámku úsměvem. „Chytáte se. Seth si vydělává na živobytí.“

„Já jsem ani vlastně...“ Ale Cam už ji chytil za ruku a vedl dál.

Seth stál na palubě budoucí lodi, rozkročený, otočený zády a svellečený do půl těla. Jeho záda a paže působily mnohem svalnatěji, než by se dalo čekat od člověka, který se pro obživu ohání štětcem. Právě hltavě pil vodu z láhve, jako by už týden žíznil.

Dru při pohledu na něj taky vyschlo v ústech.

Jak nízké, řekla si. Ubohé a nízké, zajímat se o muže jen proto, že je drsný, žhavý a hezký. Ona přece oceňuje intelekt, sílu charakteru a osobnosti a... a opravdu dokonalý zadek, připustila. Ať ji klidně zažalují.

Zakázala si olíznout rty, protože se obrátil. Zvedal ruku, aby si předloktím otřel čelo, a pak ji uviděl.

Kromě vysokého mužského těla oblečeného jen v džínách a pracovních botách teď na její smysly zaútočil i zabijácky úsměv.

Jeho rty – stejně dokonalé jako ten zadek – se pohnuly, ale slova zanikla v rámusu huby.

Cam nápomocně přešel ke stereu a zeslabil ho na přijatelnou hlasitost.

„Hej!“ Aubrey vystrčila hlavu z podpalubí. „Co je?“

„Máme návštěvu.“

Dru se zájmem sledovala, jak Seth položil ruku na Aubreyino rameno a pak seskočil z paluby. „Zítra to platí, že?“ zeptal se, když přišel blíž a šátkem, co měl v kapse, si otíral ruce a tvář.

„Ano.“ Dru si všimla, že i Aubrey ji nepřestává se zájmem sledovat. „Nechtěla jsem tě rušit při práci. Mám nějaké zařizování, zatímco pan G. mi hlídá obchod, a napadlo mě, že se skočím podívat, jak to tu vypadá.“

„Provedu tě.“

„Máš práci.“ A tvoje blond'atá spoléčnice mě sleduje jako hlídací pes. „V každém případě mi bylo řečeno, že mám jít spíš za vámi,“ obrátila se na Cama.

Cam kývl na Seta. „Vidíš, to říkají všechny hezký ženský. Co pro vás můžu udělat?“

„Chtěla bych si koupit loď.“

„Ano?“ Cam ji vzal kolem ramen a odváděl ke schodům do patra. „Tak to jste na správném místě, zlato.“

„Hej!“ volal Seth. „Já taky umím mluvit o lodích.“

„Mladší partner. Toho neberte vážně. A o jakou loď máte zájem?“

„O šalupu. Pět a půl metru. Obloukovité dno, cedrový trup. Pravděpodobně oválná příď, ale kdyby měl designér jiný návrh,

přizpůsobím se. Chtěla bych něco stabilního, spolehlivého, ale když se budu chtít rozjet, aby se to hýbalo.“

Zadávala se na výstavu skic lodí a usmyslela si, že jejich uměleckou stránku bude obdivovat později. Teď potřebovala vysvětlit své požadavky.

„Takový plášť a takovouhle příď,“ řekla a ukázala na dva obrázky. „Chci spolehlivou loď, která dobře reaguje na vítr a hodně vydrží.“

Rozhodně o lodích dost věděla. „Taková zakázková práce vás vyjde draho.“

„Nečekám, že to bude zadarmo, ale o tom bych asi neměla mluvit s vámi, vidíte? Tuhle oblast má na starost váš bratr Phillip, a kdyby došlo na nějaké speciální požadavky v designu, byl by to zase Ethan.“

„Připravila jste se.“

„Mám ráda jasno v tom, s kým jednám, a dávám přednost těm nejlepším. Což jsou tady podle všeho bratři Quinnové. Jak rychle dokážete vypracovat návrh?“

Pane na nebi, napadlo Cama, ty toho kluka poblázníš. Bude legrace vás sledovat. „Pojďme nahoru, tam se domluvíme.“

O půl hodiny později ji dolů vyprovázel Ethan. Tahle lady se nejen vyzná v lodích, uvědomoval si, ale dokáže obhájit své nápady i před partou stále dost drsných chlapů.

„Předběžný plánek bude hotový tak koncem příštího týdne,“ řekl jí. „Možná i dřív, když se podaří přimět Seta, aby větší část nakreslil on.“

„Ano?“ Vyslala co nejméně čitelný pohled směrem k prostoru dílny. „On taky kreslí návrhy?“

„Když ho k tomu dokopeme. Vždycky to uměl. A rozhodně kreslí líp než my tři dohromady.“

Sledovala jeho pohled k obrázkům lemuujícím schodiště. „Moc krásná sbírka. Taková retrospektivní, že? Je na ní jasně vidět, jak se umělecky vyvíjel.“

„Třeba tady ten.“ Klepl prstem na obrázek skifu. „Ten nakreslil, když mu bylo deset.“

„Deset?“ Dru užasle přistoupila blíž a prohlížela si ho jako student umění rané dílo nějakého mistra. „Neumím si představit, jaké to je narodit se s takovým talentem. Pro mnohé lidi by to mohlo znamenat zátěž, ne?“

Ethan se po svém způsobu dlouze zamyslel a sledoval linie svého starého skifu očima talentovaného dítěte. „Asi jo. Ale ne pro Setha. Je to jeho radost a odreagování, jak byste asi řekla. Odjakživa. No...“

Nepotrpěl si na dlouhé rozhovory, a tak jí s tichým úsměvem nabídl ruku. „Bude potěšením pro vás pracovat.“

„Nápodobně. Díky, že jste si na mě udělal čas.“

„Čas se vždycky najde.“

Zavedl ji k vratům a pak se vrátil do prostoru, kde rámusily kapela Sugar Ray a elektrické brusky. Byl napůl cesty k soustruhu, když Seth brusku vypnul.

„Dru je s kluky nahoře?“

„Ne, už odešla.“

„Odešla? Kraci, to nemůžeš nic říct?“ Seskočil z lodi a pádil ke dveřím.

Aubrey se za ním mračila. „Už je do ní docela cvok.“

„Vypadá to tak.“ Ethan zpytavě naklonil hlavu, protože spatřil její výraz. „Problém?“

„Nevím.“ Trhla rameny. „Nevím. Jen jsem si pro něj představovala něco jiného. Ona je taková upjatá a nastrojená, působí povýšeně, jestli chápeš, co myslím.“

„Je sama,“ opravil ji Ethan. „Každý to s lidmi neumí jako ty, Aubrey. A tady záleží hlavně na tom, co je důležité pro Setha.“

„No jo.“ Přesto nebyla Drusille zdaleka nakloněna.

6

Protože jí neřekl, co si má na sezení obléct, rozhodla se Dru pro jednoduché modré plátěné kalhoty a bílé triko. Zalila záhony, dvakrát si měnila náušnice a uvařila čerstvou kávu.

Možná by velké kruhy byly lepší, uvažovala, když se dotýkala drobných lapisových kuliček na uších. Mužům se líbí ženy s visacími šperky, možná jim pak připomínají svůdné cikánky.

Ale proč se tím kruci tolik zabývá?

Nebyla si jistá, zda si přeje, aby Seth udělal další krok. Jeden krok vede nevyhnutelně k dalšímu a ona právě teď neměla o tyto milostné šachy zájem.

Nebo donedávna neměla.

Jonah jí dal rozhodně mat, vzpomněla si s hněvem. Problém byl v tom, že uvěřila, že má nad šachovnicí kontrolu a všechny figurky jsou na správných pozicích.

Přitom jí naprosto uniklo, že hrál simultánně ještě jednu hru.

Jeho nevěra a zrada poničily její srdce i hrdost. Srdce se zahojilo možná až příliš snadno, ale hrdost zůstala pošlapaná.

Už ze sebe nenechá znova dělat blázný.

Pokud se mezi ní a Sethem vyvine vztah – a rozhodnutí ještě zdaleka nepadlo – bude si podmínky diktovat ona. Už se prokázalo, že není a nebude jen nějaká ozdoba muže, zářez na rámu postele nebo stupínek na kariérním žebříčku. Jonah se šeredně přepočítal.

Bylo jasné, že si vystačí sama a dokáže vést spokojený život.

To neznamenal, že jí neschází trocha společnosti, sexuálního dusna nebo opojného sblížování se zajímavým, atraktivním mužem.

Vtom zaslechla zvuk pneumatik jeho vozu na šterkové cestě. Pěkně jedno po druhém, řekla si a čekala na zaklepání.

No dobře, pomyslela si pak, přece jen ucítila nával horkosti, když otevřela a pohlédla na něj. To jen dokazuje, že je normální a k tomu zdravá.

„Dobré ráno,“ řekla a způsobně ustoupila, aby mohl vejít.

„Dobré. Krásné místo. Došlo mi, že kdybys to nekoupila dřív, než jsem se vrátil, bylo by moje.“

„To mám teda štěstí.“

„Rozhodně.“ Vešel dovnitř a prohlížel si obývací pokoj. Výrazné barvy, kvalitní materiály, všiml si. Na jeho vkus chyběly nějaké ty drobnosti, ale ke Dru se taková úhlednost s pečlivě vybranými kousky nábytku a čerstvými květinami hodila.

„Říkals, že chceš pracovat venku.“

„Hm. Jo, tvůj obraz.“ Vytáhl z podpaží hnědý balík a podával jí ho. „Pověším ti ho, jestli sis vybrala místo.“

„Tos stihl rychle.“ A protože nemohla odolat, usedla na pohovku a roztrhla obal.

Vybral úzký, matně zlatý rám, který dokonale doplňoval syté barvy květin na obraze.

„Skvělé. Děkuji. Bude to báječný začátek sbírky obrazů Setha Quinna.“

„Plánuješ sbírku?“

Přejela prstem po hraně rámu a pohlédla na něho. „Možná. A vzala bych tě nahoru, abys mi ho pověsil, protože se nemůžu dočkat, jak tam bude vypadat. Ale nemám správnou skobu.“

„Třeba takovou?“ Zašátral v kapse a vytáhl háček.

„Třeba takovou.“ Natočila hlavu a zamyslela se. „Ty jsi poklad do domu, co?“

„Přímo nepostradatelný. Máš tady kladivo a metr, nebo mám skočit pro svoje do auta?“

„Najde se tu kladivo i jiné potřebné nářadí.“ Vstala, zašla do kuchyně a vrátila se se zbrusu novým kladivem.

„Tak kam ho chceš?“

„Nahoru do ložnice.“ Obrátila se, aby ho tam dovedla. „Co máš v té tašce?“

„Věci. Ten chlápek, co to tu rekonstruoval, věděl, co dělá.“ Seth cestou po schodech zkoumal hladký povrch zábradlí. „Jak to potom mohl prodat?“

„Protože mu šlo hlavně o samotnou práci a pak o zisk. Jakmile tady skončil, začal se nudit a chtěl jít o dům dál. Aspoň to tvrdil, když jsem mu položila stejnou otázku.“

„Kolik je tu ložnic? Tři?“

„Čtyři, ale jedna docela malá. Hodila by se spíš na domácí kancelář nebo knihovnu.“

„A o patro výš?“

„Upravená půda, kde by se taky dal vybudovat menší byt. Anebo,“ pohlédla na něho, „třeba ateliér.“

Vešli do pokoje a Seth ihned pochopil, že i ten je přesně podle jejího gusta. Okna nabízela výhled na řeku, řadu stromů a stinnou zahradu. Obložení působilo samo o sobě kouzelně, proto ho Dru místo tradiční záclony přizdobila jen dlouhým pruhem čiré bílé látky, který filtroval sluneční světlo, a přesto dal vyniknout umění truhláře.

Pro stěny zvolila nebeskou modř, na borové podlaze rozmístila několik koberečků s květinovými motivy a nábytek tvořilo pár starožitných skříněk.

Postel měla pečlivě ustlanou, jak předpokládal, a pokrytou bílým přehozem se zajímavými propojenými kruhy a růžovými poupaty. Působil jako na míru vyrobené umělecké dílo.

„Skvělý kousek.“ Naklonil se, aby si přehoz lépe prohlédl.
„Dědictví?“

„Ne. Objevila jsem ho loni na jednom uměleckém trhu v Pensylvánii. Obraz bych dala na stěnu mezi okna. Je tam dobré světlo, ale ne přímé slunce.“

„Dobrá volba.“ Zvedl obraz. „Bude to jako další okno, kde uvidíš květiny i v zimě.“ Přesně tak to myslela, napadlo Dru. „Asi sem?“

Ustoupila a dívala se na umístění z různých úhlů. Odolala, i když ji to svádělo, lehnout si na postel, aby si představila, jak bude obraz působit, až se ráno probudí.

„Tak je to perfektní.“

Sáhl za obraz a označil si nehtem na stěně orientační linku. Pak obraz odložil a začal měřit.

Zvláštní, pomyslela si, mít v ložnici zase jednou muže. A nebylo vůbec nepříjemné sledovat ho při práci s náradím, prohlížet si jeho obraz, jeho onošené šaty a krásné ruce.

Stejně příjemné bylo představit si ty ruce na své kůži.

„Tak schválně, co řekneš na obsah té tašky,“ prohodil, aniž se otočil.

Zvedla tedy tašku a rozeprnula ji. Udiveně zdvihla obočí, protože vytahovala dlouhou, jemnou sukni s purpurovými maceškami na chladně modrém pozadí a úzké tričko s ramínky podobně modré barvy.

„Ty jsi umanutý člověk, co?“

„Bude ti to slušet a o takový vzhled mi jde.“

„A ty vždycky dostaneš, co chceš?“

Ted' se ohlédl a tvářil se uvolněně i sebejistě. „Zatím. Máš nějaké ty...“ Zakroužil ve vzduchu prstem. „Kruhy do uší. Hodily by se k tomu.“

Jestli jsem si to nemyslela, napadlo Dru, ale nahlas řekla jen:
„Hm.“

Odložila sukni a halenku na postel a podívala se na pověšený obraz. „Levý roh trochu nahoru – to je moc. Tak. To je ono. Namaloval, zarámoval a pověsil Seth Quinn. To není špatné.“

„Taky bych řekl,“ odpověděl, ale díval se přitom na ni.

Když pak o krok přistoupil, uvažovala, že také půjde blíž. Pak zazvonil telefon.

„Promiň.“ Jenom dobře, ujišťovala se a zvedla sluchátko přístroje na nočním stolku. „Prosím?“

„Ahoj, princezno.“

„Tati.“ Pocítila radost, obavu i mírné podráždění zároveň. „Jak to, že v neděli touhle dobou nejsi někde na golfu?“

„Mám bohužel špatné zprávy.“ Proctor si dlouze povzdechl.
„Zlatíčko, tvoje matka a já se rozvádíme.“

„Aha.“ Ucítila, jak jí začíná tepat krev ve spánku. „Tak vydrž minutku.“ Stiskla tlačítko HOLD a obrátila se k Sethovi. „Promiň, tohle musím vyřídit. V kuchyni najdeš kávu. Nebude to dlouho trvat.“

„Fajn.“ Její tvář byla najednou prázdná. Nehybná a prázdná.
„Dám si kafe a pak venku připravím věci. Nespěchej.“

Počkala, dokud neslyšela jeho kroky na schodech, pak se usadila na posteli a znovu se spojila s otcem. „Omlouvám se, tati. Co se stalo?“ Kousla se do jazyku, aby nedodala ‚tentokrát‘.

„Obávám se, že rozpory mezi mnou a tvou matkou se táhnou delší dobu. Snažil jsem se tě toho ušetřit, a nebýt tebe, asi bychom se k tomu odhodlali už dávno. Bohužel, takhle to chodí, princezno.“

„Je mi to moc líto.“ Svou roli už dobře znala, a tak rychle dodala:
„Můžu ti nějak pomoci?“

„No, rád bych ti všechno vysvětlil, aby ses tím netrápila. Takhle po telefonu je to příliš složité. Co kdybys za mnou dneska přijela? Zajdeme na oběd, jen ty a já. Nic by mě nepotěšilo víc než strávit den se svou holčičkou.“

„Promiň, ale dnes už něco mám.“

„Jistě, ani za těchto okolností se to nedá odložit, vid’?“

Ve spáncích jí pulzovala krev a žaludek jí stahoval pocit viny.
„Tu schůzku nemůžu zrušit. Vlastně jsem právě chtěla...“

„Tak dobře, dobře,“ řekl tónem, který byl zároveň úsečný i trpitelský. „Doufal jsem, že si na mě uděláš čas. Třicet let. Třicet let a takhle to dopadne.“

Dru si promnula ztuhlé svaly na krku. „Je mi to líto, tati.“

Ztratila přehled, kolikrát tu větu během rozhovoru ještě zopakovala. Ale když zavěsila, cítila se tím docela vyčerpaná.

Jakmile položila sluchátko, zazvonil telefon znova.

Třicet společných let, napadlo Dru, bylo pravděpodobně důvodem, že si rodiče jeden pro druhého vypěstovali šestý smysl. Odevzdaně sáhla po sluchátku.

„Ano, mami?“

Rozprostřel červenou deku na trávě u řeky, kde stinná místa prozařovaly sluneční paprsky. Vedle ní postavil proutěný piknikový košík, o který opřel otevřenou láhev vína a skleničku se stopkou. Poblíž položil útlou bílou knihu s poničeným obalem.

Dru se převlékla do šatů, které přinesl, a do uší zasunula kruhy, jak si přál. Alespoň získala čas, aby se uklidnila.

Seth už měl venku připravený stolek se skicákem a u jeho nohou přenosný magnetofon, z něhož nevyhrával dravý rock, ale Mozart. To ji překvapilo.

„Promiň mi to zdržení,“ prohodila, když sestoupila z verandy.

„To nic.“ Jeden pohled na ni ho přiměl přistoupit blíž. Rozevřel náruč, a přestože sebou trhla, něžněji objal.

Část její bytosti zatoužila zabořit se do té útěsné náruče. „To vypadám tak hrozně?“

„Spíš tak smutně.“ Políbil ji do vlasů. „Neodložíme to na jindy?“

„Ne. To nic není. Jen obvyklé rodinné šílenství.“

„To znám.“ Nadzvedl jí mírně bradu. „Jsem expert na rodinné šílenství.“

„Na takové ne.“ Odtáhla se. „Mojí rodiče se rozvádějí.“

„Ale ne.“ Dotkl se její tváře. „To je mi líto.“

„Ne, ne.“ K jeho úžasu se rozesmála a přitiskla si dlaně ke spánkům. „Ty to nechápeš. Oni si rozvodem vyhrožují pořád. Každou chvíli mi jeden z nich volá: ‚Dru, mám moc špatnou zprávu,‘

nebo „Dru, nevím, jak ti to říct.“ Jednou, to mi bylo asi šestnáct, se opravdu na dva měsíce rozešli. A načasovali to přesně na letní prázdniny, aby se mnou matka mohla na týden utéct do Evropy, a otec mě pak zase odtáhl na jachting do Bar Harboru.“

„To spíš vypadá, že hrají pingpong s tebou.“

„Ano. Deptají mě tím, a proto jsem utekla dřív, než bych je začala... nenávidět. A stejně si nejvíc přeju, aby to už konečně udělali. Já vím, že to zní chladně a hrozně a sobecky.“

„Ne, nezní. Zvlášť když máš slzy v očích.“

„Mají mě až moc rádi,“ dodala tiše. „Anebo ne dost. Nikdy jsem na to nepřišla. A oni nejspíš taky ne. Nemůžu s nimi zůstat a dělat jim rozhodčího do konce života.“

„A řeklas jim to?“

„Zkoušela jsem to. Ale neposlouchají.“ Přejížděla si po pažích, jako by uhlašovala pocuchané peří. „Nemám právo tě zatěžovat svými problémy.“

„Proč ne? Tím se navzájem uklidňujeme.“

Pousmála se. „V tomhle jsi dobrý.“

„Jsem dobrý v mnoha věcech. Kterou máš na mysli?“

„Umíš naslouchat, to za prvé.“ Naklonila se a políbila ho na tvář. „Já jsem nikdy neuměla požádat někoho, aby mě poslouchal. Ale s tebou ani nemusím. A za druhé,“ políbila mu druhou tvář, „mě umíš rozesmát, i když jsem našťavaná.“

„Budu poslouchat a rozesmívat tě víc, když mi dáš ještě pusu. Ale sem,“ klepl si prstem na rty.

„Díky, ale to stačí. Nechrne to plavat. Stejně jim nemůžu pomoci.“ Odtáhla se od něho. „Předpokládám, že mě chceš na té dece.“

„Co kdybychom to dneska zabalili a šli se projet na lodi? To mi vždycky vyčistí hlavu.“

„Ne, vždyť už to máš připravené a já aspoň chvíli budu myslet na něco jiného. Ale díky, Sethe, opravdu.“

Upokojilo ho, že se smutek z její tváře vytratil, a tak přikývl. „Fajn. Jestli toho přece jen budeš mít dost, stačí říct. Ale ještě si sundej ty boty.“

Zula si plátěné pantofle. „Piknik naboso.“

„Přesně tak. Teď si lehni na deku.“

Domnívala se, že bude sedět s rozprostřenou sukní a přitom číst knihu. Ale vstoupila na deku. „Na břicho, nebo na záda?“

„Na záda. Pokrč trochu nohy,“ navrhl a obcházel kolem. „Pravou ruku třeba pod hlavu. Pokrč ji v lokti a uvolni ji.“

„Cítím se trapně. V ateliéru mi to tak nepřišlo.“

„Nemysli na to. Levé koleno trochu výš.“ Poslechla, a když se jí přitom suken svezla dolů, opět ji vytáhla.

„Ale ne.“ Klekl si a Dru přimhouřila oči, když posunul lem sukně tak, že odhalil levou nohu do půli stehna.

„Neměl bys teď říct něco o tom, že po mně nejedeš, protože to děláš jen kvůli umění?“

„Dělám to pro umění.“ Hřbetem ruky jí přešel po kůži, když se pokoušel naaranžovat okraj látky. „Ale taky po tobě jedu.“ Ještě jí stáhl ramínko trička z ramene a prohlížel si výsledek. Pak přikývl.

„Uvolni se. Začni od prstů u nohou.“ Promnul jí holé nártý. „A pak pokračuj nahoru.“ Pohladil jí lýtko až ke koleni. „Otoč hlavu směrem ke mně.“

Udělala to a přelétla očima zásobu barev, které si rozložil vedle stojanu. „Nejsou do vodové barvy? Myslela jsem, že chceš malovat olejovými.“

„Na tohle se hodí akvarely. Pro oleje mám jinou představu.“

„To říkáš pořád. Kolikrát mě k tomuhle ještě chceš přemlouvat?“

„Kolikrát bude třeba. Užíváš si tiché odpoledne u vody,“ dodal a začal jemně skicovat. „Jsi trochu ospalá po vínu a čtení.“

„Jsem sama?“

„Zatím. A zasněná. Mysli, na co chceš.“

„Kdyby bylo tepleji, vykoukala bych se v řece.“

„Je tak teplo, jak si přeješ. Zavři oči, Dru. Zasni se trochu.“

Udělala, o co ji žádal. Něžná, romantická hudba byla jako pohlazení vánku.

„Na co při malování myslíš?“ zeptala se.

„Na co?“ Při té otázce měl mysl docela prázdnou. „Nevím. Asi na... tvary. Na světlo a stín. Bože, na náladu. Neumím odpovědět.“

„Vlastně jsi odpověděl. Je to instinktivní. Tvoje malování. Musí být, když jsi tak dobře maloval už v dětství.“

„Čím jsi jako dítě chtěla být ty?“ Její tělo na něho působilo jako dlouhý, štíhlý proud. Vnímal jeho tvar.

„Spoustou věcí. Baletkou, filmovou hvězdou, badatelkou. A misionářkou.“

„Teda, fakt misionářkou?“ Slunce pronikalo mezi listům a měkce jí dopadalo na kůži. Světlo a stín.

„Jen krátce, ale zato hodně. Nikdy jsem ale nechtěla být obchodnice. Překvapivě.“

„Ale líbí se ti to.“

„Miluju to. Že můžu využít osobní zájem a trochu těch znalostí o květinách a něco s tím podnikat.“ Její mysl začínala plout jako ta řeka poblíž. „Nikdy jsem s nikým nedokázala mluvit tak jako teď s tebou.“

„Děláš si legraci?“ Vypadala jako vílí královna – exotický tvar očí a sexy zarovnané vlasy. V té poloze dokonale ženská a sebevědomá. Vílí královna podřimující ve stínu. Nálada.

„Proč myslíš, že to tak je?“

„Nemám ponětí.“ Dru s povzdechem usínala.

Slyšela docela jinou hudbu. Žena se strhujícím hlasem zpívala o lásce. Dru se napůl ve snu pohnula. „Kdo je to?“ zamumlala.

„Darcy Gallagherová. Že má ale plíce. Viděl jsem ji náhodou před pár lety na koncertu se dvěma bratry v hrabství Waterford. V městečku Ardmore. Bylo to úžasné.“

„Hm. Myslím, že jsem ji slyšela...“ Zarazila se, protože otevřela oči a uviděla Setha, jak něco kreslí na dece vedle ní a nestojí za stojanem. „Co to děláš?“

„Čekám, až se probudíš.“

„Já jsem usnula.“ Dru se rozpačitě zvedla na lokti. „Promiň. Jak dlouho jsem spala?“

„Nevím. Nemám hodinky.“ Odložil skicák. „Nemusíš se omlouvat. Dalas mi, co jsem potřeboval.“

Zadívala se na stolek, ale na barvy bohužel nedohlédla. „Už jsi skončil?“

„Ne, ale dobře jsem začal. Hodinky nehodinky, žaludek mi říká, že je čas na oběd.“ Zvedl víko chladicího boxu.

„To je opravdový piknik.“

„Košík se hodí jako rekvizita, ale tohle je praktičtější. Máme tu chleba, sýr, hrozny a paštiku, tedy patě, jak pořád zdůrazňuje Phillip.“ Během řeči vytáhl talíře. „A i když jsem o něj musel poníženě prosit, taky těstovinový salát. A tohle báječné víno, co jsem sehnal v Benátkách. Jmenuje se Sen, což se myslím hodí.“

„Snažíš se z toho udělat rande,“ zamračila se.

„Pozdě.“ Nalil první sklenici a podal jí víno. „Už to je rande. Chtěl jsem še tě zeptat, proč jsi včera tak rychle odešla z loděnice.“

„Bylo to vyřízené.“ Vybrala si kuličku chlazeného vína a nakousla ji. „A musela jsem se vrátit do práce.“

„Takže ty chceš lod’?“

„Ano. Plachtím ráda.“

„Tak se pojď’ projet se mnou. Aspoň si ověříš, jak se jachta od Quinnů drží na vodě.“

„Budu o tom uvažovat.“ Ochutnala paštiku a vydala rozkošnický zvuk. „Tvůj bratr Phillip má skvělý vkus. Jsou hodně odlišní, myslím tví bratři. A přesto tvoříte pevnou jednotku.“

„Jsme prostě rodina.“

„Ano? Ale tak to nebývá vždycky, ani obvykle ne, aspoň podle mých zkušeností. Vy jste výjimeční v mnoha směrech. Jak to, že nejsi poznamenaný?“

Vzhlédl od nabírání salátu. „Prosím?“

„Z článků o tobě a taky jen z vyprávění v Saint Chrisu se dá odhadnout, žeš měl hodně těžké dětství. A sám jsi to říkal. Jak to, že tě to nepoznamenalo?“

Ty články se sotva dotkly povrchu, napadlo Setha. Nesdělovaly nic o malém klukovi, který se musel schovávat nebo dokonce prát se slizkýma, žádostivýma rukama opilců a fetišáků, co Gloria vodila domů.

Nebylo v nich nic o bití, o vydírání nebo o strachu, který zůstal jako tvrdé jádro vězet v jeho srdci.

„Zachránili mě.“ Vyslovil to s naprostou upřímností, až se Dru stáhlo hrdlo. „A nepřeháním, když řeknu, že mi zachránili i život. Ray Quinn, pak Cam, Ethan a Phil. Změnili kvůli mně svůj život a tím změnili i ten můj. Taky Anna, Grace a Sybill. I Aubrey. Vytvořili

mi domov a na ničem, co bylo předtím, nezáleží tolik jako na tom, co bylo pak.“

Nevyslovitelně dojatá Dru se k němu naklonila a políbila ho na rty. „To je potřetí. Protože se mi líbíš. Jsi dobrý člověk. Nevím, co s tebou mám dělat.“

„Začni mi věřit.“

„Ne.“ Odtáhla se a ulomila kousek chleba. „Důvěrou se nezačíná. Ta se buduje postupně. A u mě to může trvat docela dlouho.“

„Nejspíš ti můžu zaručit, že nejsem ani trochu podobný chlápkuvi, se kterým jsi byla zasnoubená.“ Když ztuhla, pokrčil rameny. „Nejsem jediný, o kom se píše a mluví.“

A když ona začala o osobních věcech, připomněla si, taky se neurazil. „Ne, vážně nejsi jako Jonah. S tím jsem nikdy nebyla na pikniku a nejedla salát jeho sestry.“

„Ale jen na večeri u Jeana-Louise ve Watergate, nebo jaká francouzská restaurace je teď v módě. Na vernisáži v Kennedyho Centru. Na koktejl party v Beltway a příležitostně na odpoledních čajích s výjimečnými přáteli.“ Odmlčel se. „Trefil jsem to?“

„Docela ano.“ Přimo do černého.

„Teď jsi ale od Beltway daleko. K jeho škodě.“

„Vypadá to, že se rychle vzpamatoval.“

„Milovalas ho?“

Otevřela pusu a pak se slyšela, jak naprosto upřímně odpovídá: „Už ani nevím. Určitě jsem tomu věřila, jinak bych neplánovala svatbu. Byl přitažlivý, chytrý, silně cynický, což asi považoval za vtipnost – a občas to tak bylo. A jak se ukázalo, byl věrný asi jako toulavá kočka. Ještě že jsem to zjistila před svatbou, a ne až po ní. Ale aspoň jsem se dověděla něco cenného o sobě. Totiž že mě nikdo nezradí bez vážných následků.“

„Nakopalas mu koule?“

„Něco horšího.“ Uždělba kousek paštiky. „Nechal si u mě kašmírový kabát a jiné věci. A když jsem mu to pak balila do krabic, vytáhla jsem ten plášť, ustříhla mu rukávy, límec a knoflíky. Jenže mě to děsně uspokojovalo, a tak jsem začala sázet do mikrovlnky jedno po druhém jeho cédéčka Melissy Etheridgeové. Je to skvělá umělkyně, ale dneska ji nemůžu slyšet, aby mě zas nepopadly tyhle

destruktivní sklony. A jeho mokasíny od Ferragama jsem vyprala v pračce. Mým přístrojům to sice neudělalo dobře, zato mojí dušičce ano. A když už jsem byla v tom, chtěla jsem taky spláchnout do záchodu zásnubní prsten s tříkarátovým ruským bílým diamantem, ale zdravý rozum zvítězil.“

„A co jsi s ním udělala?“

„Strčila jsem ho do obálky s nápisem ‚Za jeho hříchy‘ a pak do schránky na milodary v jednom malém kostele v Georgetownu. Trochu teatrální, ale taky uspokojujivé.“

Tentokrát se naklonil Seth a vtiskl jí polibek na rty. „Slušný výkon, kamarádko.“

„Taky si myslím.“ Přitáhla si kolena k tělu, napila se vína a zahleděla se na řeku. „Hodně mých známých si myslí, že jsem opustila D. C. kvůli Jonahovi. Pletou se. Milovala jsem to tady od první chvíle, kdy mě sem vzal dědeček. A když mi došlo, že si musím dát pauzu a začít někde znova, představila jsem si všechna možná místa i země. Jenže pokaždé jsem se v duchu vrátila sem. Nebylo to překotné rozhodnutí, i když si to hodně lidí myslí. Plánovala jsem to celé roky. Vždycky to tak dělám. Plánuju krok za krokem.“

Odmlčela se, položila hlavu na kolena a prohlížela si Setha. „Jen s tebou jsem musela nějaký přeskočit, jinak bych tady v neděli odpoledne neseděla, nepila víno a nevyprávěla ti věci, o kterých vůbec nechci mluvit.“

Znovu zvedla hlavu a napila se vína. „Umiš naslouchat. To je dar. A taky zbraň.“

„Neublížím ti.“

„Normální lidé nezačínají vztah s úmyslem někomu ublížit, ale stejně se to stává. Možná že nakonec ublížím já tobě.“

„Uvidíme.“ Položil jí ruku na šíji, jemně ji tam stiskl a pak se sehnul k jejím rtům. „Ne,“ řekl po chvíli, „zatím žádné modřiny.“

Pak se přesunul, vzal její tvář do dlaní a přitáhl si ji k ústům znova.

Jeho rty, náhle měkké, vášnivé a neskonale něžné, se pohybovaly po jejích. Jemnými tahy vyzval její jazyk k tanci a prsty přejížděl po křivkách jejího hrdla a ramen.

Chutnala po vínu, které se rozlilo ze sklenice, upuštěné její ochablou rukou. To, jak krátce zadržela dech, když ho k sobě přitáhla blíž, bylo stejně vzrušující, jako by zasténala.

Položil ji zpět na deku, a když se mu rukama zahákla kolem krku, klesal za ní.

Toužila cítit jeho tíhu. Toužila po jeho rukou. Po ústech, které si dál a dál braly její polibky. Přejel jí prsty po holých ramenou, až se zachvěla. Bříška prstů se dotkla jemné látky halenky a pak se roztančila na jejích nadrech.

Zašeptal její jméno, než jí škrábl zuby po hraně čelisti. Jeho krásně formovaná, prací ztvrdlá ruka se přimáčkla k jejímu tělu.

Pocítila nával horka a touhu dávat i brát. Místo toho zapřela dlaň o jeho rameno. „Počkej, Sethe.“

Vrátil se ústy k jejím rtům, hladověji a s nebezpečnou naléhavostí. „Chci se tě dotýkat. Dovol mi to.“

„Počkej.“

Spolkl zaklení a opřel se čelem o její čelo, zatímco mu vřela krev. Jasně cítil, jak se pod ním chvěje, a věděl, že je stejně roztoužená.

„Tak fajn, fajn,“ vydechl. „Proč?“

„Nejsem připravená.“

„Ale, zlato, být víc připravená, tak mě předběhneš.“

„Chtít to neznamená být připravená.“ Ale jinak měl pravdu. „Nechtěla jsem, aby k tomu došlo. Ještě ne. Nebudu se milovat s mužem, který nejspíš stojí o někoho jiného.“

„O někoho jiného? Ježíši, Dru, právě jsem se vrátil domů, a co jsem potkal tebe, na jinou ženskou jsem se nepodíval.“

„O tuhle jsi stál dlouho předtím, než jsi mě poznal.“ Zatvářil se tak nejapně, rozpačitě a nejisté, že se málem uculila. Ale ovládla se. „Aubrey.“

„Jak to Aubrey?“ Trvalo mu několik sekund, než pochopil. „Aubrey? Já a... Bože dobrej, to si děláš legraci?“ Rozesmál by se, kdyby ho to tak nešokovalo. „Jaks na to přišla?“

„Nejsem slepá.“ Podrážděně ho odstrčila. „Uhni, ano?“

„Přece si nezačnu s...“ Nedokázal to ani vyslovit, ale odtáhl se. „Tak to není. Proboha, Dru, vždyť je to moje sestra.“

„Není.“

„Tak neteř.“

„Ani to ne. Možná si toho ani nejsi vědomý – i když tak hloupý mi nepřipadáš, ale ona určitě ano.“

„Já o ní takhle vůbec neuvažuju.“

„Možná ne vědomě.“

„Vůbec.“ Už jen ta představa mu nedělala dobře. „A ona taky ne.“

Dru si uhladila sukni. „Víš to jistě?“

„Jo.“ Ale pochybnost už začínala klíčit. „Ano. A jestli máš nesmyslný dojem, že když jsem s tebou, podvádím Aubrey, tak na to rychle zapomeň.“

„Já jen vím,“ ozvala se klidně, „že se nepustím do vztahu k mužem, kterého by to mohlo táhnout jinam. Možná by sis to měl s Aubrey vyříkat, než to mezi námi bude pokračovat. Pro dnešek toho necháme. Smím se podívat na obraz?“

„Ne,“ odsekl. „Nesmiš. Podíváš se, až bude hotový.“

„No dobře.“ Hm, umělec se přece projevil. „Tak já sbalím to jídlo. Předpokládám, že stojíš aspoň o jedno další sezení,“ dodala a vracela potraviny do boxu. „Snad by to šlo někdy příští neděli.“

Postavil se a upřeně se na ni zadíval. „Ty jsi ale případ. Jeden parchant tě zradil a hned musí být zrádce každý?“

„Ne.“ Chápala jeho zlost, a protože došel k rozumnému závěru, nezlobila se. „Vůbec ne. Naopak, myslím, že jsi čestný člověk. Jinak bych tady s tebou nebyla. Ale jak jsem řekla, nejsem na další krok připravená a mám pochybnosti o tvých citech k ní a jejích k tobě.“

Teprve teď vzhledla. „Už jednou mě porazila jiná žena, Sethe, a já to žádné nechci udělat.“

„Ptala ses, jestli nejsem poznamenaný, ale vypadá to, že jsem se měl ptát spíš já.“

Dru také vstala a přikývla. „Ano, asi měl. A protože teď budeš našťvaný, radši půjdu.“

Chňapl ji za ruku, než mohla zmizet, a otočil ji tak prudce, až jí hrdlo sevřel strach. „Postupuj si krok za krokem, zlatíčko. Možná bude dýl trvat, než si nabiješ nos, ale bolet to bude úplně stejně.“

„Pust' mě.“

Povolil stisk a otočil se zády, aby mohl spakovat věci. Dru, otřesená víc, než chtěla připustit, odcházela co nejpomaleji k domu.

I tak to byl ale ústup, pomyslela si.

Ženské. Seth vhodil chladicí box do kufru a pak i proutěný košík. Když už si člověk myslí, že jim rozumí, stanou se z nich nepřátelští mimozemšťani. A navíc mají moc proměnit normálního, rozumného chlapa v užvaněného idiota. Nedá se s nimi držet krok.

Vhodil dovnitř i deku, nakopl pneumatiku a pak deku zase vytáhl. Zuřivě se zadíval na dům a pomstychtivě zanačoval.

Vyšla z něho směs kleteb, urážlivých poznámek a taky dost žvástů. Pak zamířil pro skládací stůl a nedokončený akvarel.

A tady ji měl, spící na červené dece v přerušovaném slunečním světle. Dlouhé údy a spousta barvy. Tvář jako spící královna vil.

„Já musím nejlíp vědět, kdo mě přitahuje,“ řekl tomu obrazu, zatímco ho opatrně zvedl a nesl do auta. „Jeden chlápek se projeví jako bídák a všichni musejí být stejní?“ Položil papír na deku a zamračil se na něj. „To je spíš tvůj problém, sestřičko.“

Sestra, napadlo ho a pocítil nepříjemné zachvění v břiše. Proč mu to, krucinál, s tou Aubrey nasadila do hlavy? To je naprosto, ale naprosto šílené.

Musí být. Miloval Aubrey, jistěže. Ale nikdy na ni nepomyslel jako... Nebo ano?

„Vidíš, vidíš to?“ Zapíchl prst do obrazu. „Tohle s námi děláte. Nasadíte nám brouka do hlavy, že člověk nevěří sám sobě. Ale u mě narazíš.“

Protože to bylo snesitelnější, držel se svého vzteku a naložil zbytek věcí. Blížil se k odbočce k domovu, když se náhle otočil a dupl na plyn.

„Takže si to vyjasníme.“ Promluvil nahlas a kývl směrem k obrazu. „Jednou provždy. Uvidíme, kdo je tady idiot.“

Zastavil na cestě u Ethanova domu, vyskočil z auta a stále stejně rozčilený rázoval ke dveřím. Neklupal. Tady by to stejně nikdo nečekal.

Obývací pokoj, stejně jako celý dům, byl dokonale upravený a vyzdobený tak, aby to bylo pohodlné, a k tomu bezchybně uklizený. V tomhle Grace vynikala.

Ještě jako svobodná matka se živila uklízením cizích domácností. Ted' vedla vlastní firmu s víc než dvaceti zaměstnanci, která se starala o byty a kanceláře na celém pobřeží.

Její domov jí mohl dělat reklamu a v tuhle chvíli byl naprosto tichý.

„Aubrey?“ zavolal do patra. „Je někdo doma?“

„Sethe?“ Grace přispěchala z kuchyně. S bosýma nohama v uštířených kalhotách, s vlasy nedbale staženými do culíku vypadala příliš mladě, aby mohla mít dceru, o níž si jedna umanutá ženská myslela, že ho přitahuje.

Bože, vždyť dělal Aubrey kdysi chůvu.

„Pojď dozadu,“ řekla mu zároveň s rychlým polibkem. „Ethan s Dekem venku opravují sekačku. Právě jsem udělala citronádu.“

„Stavil jsem se za Aubrey kvůli...“ Ach ne, tohle přece Grace nemůže říct. „Je tady?“

„V neděli odpoledne chodí vždycky na softball.“

„Aha.“ Seth si vrazil ruce do kapes a zamračil se. „Tak jo.“

„Zlato, děje se něco? Vy jste se s Aubrey pohádali?“

„Ne. Ne, jen jsem s ní... chtěl něco probrat.“

„Měla by se vrátit asi za hodinu. Emily taky. Em šla na rande. Nechceš pozdravit Ethana s Dekem a pak zůstat na večeři? Dneska budeme vařit později.“

„Díky, ale... musím ještě něco...“ Cítil se divně, moc divně, když se Grace díval do tváře, viděl v ní Aubrey a myslel na takové věci. „Musím jít.“

„Ale...“ Už mluvila do jeho zad, protože spěchal ven. Anna měla pravdu, pomyslela si s povzdechem, toho chlapce něco trápí.

Když Seth dorazil do sportovního centra, Aubrey in tým Blue Crabs prohrával o kolo s odvěkým soupeřem, týmem Rockfish.

Diváci se cpali hotdogy, usrkávali nealko z papírových pohárků a častovali hráče očekávanými nadávkami a radami. Přicházel červen se svým horkým dechem a zpocenýma rukama a jaro se stávalo příjemnou vzpomínkou. Slunce rozpalovalo hřiště a prosycovalo ho horkem a vlhkostí.

Ze stánku s párky zavanula pára, když Seth procházel kolem na tribunu.

Zahlédl Juniora Crawforda s čepicí na pleši a skřítkovskou tváří pod kšiletem, jak na klíně drží asi tříletého chlapce.

„Nazdar, Sethe.“ Junior posunul kostnatý zadek na lavici, aby udělal místo. „Jak to že taky nejsi na hřišti?“

„Nějak jsem to nestihl.“ Pohlédl na hřiště a všiml si, že Aubrey je mezi hráči a pálkař se chystá na třetí míček. Pak mrkl na malého chlapce. „A kdopak je tohle?“

„To je Bart.“ Junior ho pleskl po zádech. „Můj pravnuček.“

„Pravnuček?“

„Jo, už mám osm vnuků a k tomu tohohle.“ Zaslechl úder pálky a zadíval se zpět na hřiště. „Faleš,“ zahučel. „Drž to pořádně, Jade Wilstone!“ zakřičel. „Do háje.“

„Jed Wilson? Vnuček pana Wilsona?“

„Přesně ten. Jinak dobrý kluk, ale odpaluje jako prase.“

„Jako prase,“ opakoval šťastně Bart.

„Chlapče,“ zakýval Junior Bártovi prstem pod nosem, „jestli nechceš, abych to zase schytl, nesmíš tohle říkat před maminkou.“

„Jako prase!“ Bart se bublavě rozesmál a pak nabídl Šechovi upatlaný hotdog. „Kousni.“

„Díky.“ Seth byl vděčný za rozptýlení, sehnul se a předstíral, že ukusuje velké sousto.

Když ohlásili čtvrtý míč, dav zajásal a Junior výskl. „Vyautovali ho. Díkybohu. Teď se vezete, smradlavý Rockfišáci.“

„Smradlavý Rockfišáci,“ opakoval Bart radostně.

„A teď něco uvidíš. Teď se ukáže, kdo je kdo.“

Fanoušci Blue Crabs začali skandovat „Aub-rey! Aub-rey!“, zatímco nastupovala na plac.

„Dej ho tam, Aub! Ta holka to dokáže,“ horlil Junior, až se Seth lekl, aby ho neranila mrtvice. „Sleduj!“ Nabral Setha ostrým loktem. „Sleduj! Převálcuj toho bastarda!“

„Převálcuj bastarda!“ křičel Bart a šermoval hotdogem, až mu kapala hořčice.

Seth radši stáhl dítě z Juniorova klína a posadil ho na svůj.

Byla radost se na ni dívat, to zas ano, uvažoval. To pevné, atletické tělo a jeho nepopíratelná ženskost i přes – nebo právě díky bachratému dresu.

To ale neznamenalalo, že na ni může myslet... takhle.

Šoupla nohama na značce. Následovala slovní výměna s chytačem, asi hezky urážlivá. Pak několikrát cvičně švihla pálkou a zavrtěla zadkem.

Bože, proč se jí kouká zrovna na zadek?

Pak tvrdě odpálila na první stanoviště.

Publikum s řevem vyskočilo na nohy. Aubrey vyrazila k první metě jako dělová koule.

Pak dav zase splaskl a ona klusala zpět na značku, protože míč se stočil do země.

Lidé znova skandovali její jméno, zatímco zvedla pátku a procházela stejným rituálem. Dva švihy, vrtění zadkem a příprava na odpal.

Trefila míček a kontrolovala si švih, když rozhodčí ohlásil druhý pokus. Prudce se k němu otočila. Seth viděl, že pohybuje rty, a představoval si, co z nich vychází.

Do hajzlu, jak to? Být to o něco dál, stojí nadhazovač ve Virginii. Jak velkou zónu bys mu chtěl dopřát?

Hlavně mu sprostě nenadávej, varoval ji v duchu Seth. Nezačínej s tím, nebo tě vyhodí.

Možná se za poslední roky naučila sebeovládání nebo k ní jeho varování proniklo, ale Aubrey rozhodčího jen zpražila pohledem a vrátila se na domovskou metu.

Diváci znovu skandovali a dupali nohama, až lavice vibrovaly. Malý Bart na Sethově klíně zmáčkl zbytek hotdogu, zvedl ho nad hlavu a vykřikl: „Převálcuj bastarda!“

A ona to udělala.

Seth věděl, hned jak se míček dotkl pátky, že skórovala. A poznala to i Aubrey, protože strnula v pozici s vytočenými rameny a boky, nakročená jako tanečnice, a sledovala vysokou a dlouhou dráhu míčku.

Publikum bylo na nohou a vybuchlo jásotem, když odhodila pátku a oběhla mety.

„Zatraceně dobrá rána.“ Junior se málem rozplakal. „Zatraceně sladká holka.“

„Sladká holka,“ souhlasil Bart a naklonil se k dědovi, aby mu vlepil mlaskavou pusou.

Tým Rockfish v sedmém kole neskóroval, nevyšel mu strikeout, ani double, který začala Aubrey. Když se fanoušci začali rozcházet, Seth zamířil do šaten. Našel Aubrey, která hltavě pila limonádu přímo z velkého džbánu. „Dobrá hra, kočko.“

„Ahoj.“ Podala pití jednomu spoluhráči a vydala se k Sethovi. „Nevěděla jsem, že jsi tady.“

„Dorazil jsem na konci šesté směny, právě včas, abych tě viděl rozdrtit Rockfišáky.“

„Rychlej míč. Nízkej a dlouhej. Měl dávat pozor. Myslela jsem, že dneska maluješ svoji květinářku.“

„Jo, ehm, sešli jsme se.“

Povytáhla obočí a podržela se na nose, protože na ni Seth zíral. „Co je? Mám špinavěj obličej?“

„Ne, to ne. Víš, potřebuju s tebou mluvit.“

„Tak mluv.“

„Tady ne.“ Nahrabil se. Kolem bylo plno lidí, hráčů, diváků a děcek. Spousta známých tváří. Lidi, kteří je znali oba. Bože, nemohli by si taky myslet, že on a Aubrey...?

„Je to, no, důvěrné, víš?“

„Hele, jestli se něco děje...“

„Nic zlého se neděje.“

Odfrkla si. „Vidím ti to na obličejí. Přijela jsem s Joem a Alice, řeknu jim, že mě hodíš domů ty.“

„Fajn. Prima. Sejdeme se u auta.“

Přehodil deku a obraz na zadní sedadlo a zatáhl střechu. Pak přecházel kolem auta. Když se objevila Aubrey s rukavicí v ruce a pálkou na rameni, snažil se na ni dívat, jako by ji nikdy předtím neviděl.

Ale to prostě nefungovalo.

„Začínáš mě děsit, Sethe,“ řekla.

„Není proč. Ukaž, dám to do kufru, na zadním sedadle už něco mám.“

Trhla rameny, odevzdala sportovní vybavu a nakoukla na zadní sedadlo. „Jú.“ Užasle otevřela dveře, aby si mohla obraz lépe

prohlédnout. „Už chápu, pročs ji chtěl tak moc malovat. Tohle je nádhera. Páni, Sethe, nikdy si na to nezvyknu.“

„Vždyť to není hotové.“

„Vidím to,“ řekla suše. „Je to sexy i něžné. A intimní.“ Pohlédla na něho hezkýma zelenýma očima.

Snažil se přijít na to, jestli cítí nějaké sexuální pnutí, jako když na něho upře svoje o něco tmavší oči Dru.

Už jen proto mu bylo trapně.

„O tohle ti šlo?“

„Cože?“ Vyděšeně na ni zíral. „O co mi mělo jít?“

„O něhu, smyslnost a intimitu.“

„Á...“

„Na obraze,“ zdůraznila, protože vypadal zmateně.

„Aha, obraz.“ Děs v jeho útrokách se proměnil na mírnou nevolnost. „Jo, to jo.“

Seth jí otevřel dveře auta a Aub se zatvářila překvapeně.

„Spěcháme snad?“

„Jen proto, že se umíš ohánět pálkou, ti chlap nesmí přidržet dveře?“ Obešel auto a usedl za volant. „Jestli se Will k tobě nechová zdvořile, měla bys ho pustit k vodě.“

„Nech toho. Will se ke mně chová hezky. Tak co tě to žere?“

„Ještě o tom nechci mluvit.“ Nastartoval a vyrazil na silnici.

Nechala ho být. Zнала ho natolik dobře, aby věděla, že mlčením vyjadřuje ustaranost. Ponořil se někam hluboko do sebe, kam ani ona neměla přístup.

Až bude připravený, promluví.

Zastavil na parkovišti před loděnicí a chvíli jen klepal prsty do volantu. „Zajdeme si na molo?“

„Jasně.“

Ale když vystoupil, zůstala sedět v autě, dokud prudce neotevřel její dveře. „Co děláš?“

„Jen čekám, že se ke mně budeš chovat zdvořile.“ Významně zamrkala a vyklouzla z auta. Pak se smíchem sáhla do zadní kapsy kalhot, vytáhla ovocné žvýkačky a nabídla mu.

„Ne, díky.“

„Co se děje, Sethe?“ zeptala se a jednu si rozbálila.

„Chci tě poprosit o laskavost.“

Vsunula si žvýkačku do úst. „Co bys potřeboval?“

Vešel na molo, zadíval se na vodu, pozoroval orlovce, usazeného na kůlu, pak se otočil zpět k Aubrey. „Potřebuju tě políbit.“

Zvedla ruce dlaněmi vzhůru. „To je všechno? Bože a já se bála, že ti zbývá půl roku života nebo tak něco. Páni, Sethe, vždyť jsi mě líbal tisíckrát. Co na tom je?“

„To ne.“ Zkřížil ruce na prsou, vzápětí si jimi přejel po bocích a nakonec je strčil do kapes. „Myslím, *opravdu* políbit.“

„Co?“ Zatvářila se šokované.

„Musím si něco ujasnit, a tak bych tě potřeboval políbit. Opravdu. Jako cizí chlap.“

„Sethe.“ Poplácala ho po paži. „Tohle je divný. Nespadl jsi na hlavu nebo tak?“

„Já vím, že je to divný,“ odsekl. „Myslíš, že to nevím? Představ si, jak mi je, že s tím vůbec začínám.“

„A proč s tím vůbec začínáš?“

Vydal se dál na molo a vrátil se zpátky. „Dru si vzala do hlavy, že já... že my... bože. Že mě přitahuješ jako ženská a nejspíš i já tebe.“

Aubrey dvakrát pomalu mrkla. „Ona myslí, že po tobě jedu?“

„Ježíši, Aub.“

„Ona věří, že mezi námi něco je, a tak tě vykoplá?“

„Více méně,“ zamumlal. „Chceš ode mě hubana kvůli ní?“

„Ano. Ne. Kruci, já vlastně nevím.“ Mohlo to snad být horší? uvažoval. Mohl by se cítit ještě trapněji, hloupěji a víc nesvůj?

„Nasadila mi to do hlavy a já to z ní nemůžu dostat. Co když má pravdu?“

„Co když má pravdu?“ V hrdle jí zabublal smích, ale ovládla se. „Co když v sobě potlačuješ nějakou takovou touhu? Sethe, neblázni.“

„Hele,“ rozčileně ji popadl za paže, až znovu překvapeně mrkla, „nezabije tě, když mi dáš pusu.“

„Dobře, dobře. Tak do toho.“

„Fajn.“ Vydechl si a začal se k ní sklánět. Pak se prudce narovnal. „Nějak jsem zapomněl ty správný pohyby. Počkej minutku.“

Ustoupil, odvrátil se a snažil se uklidnit. „Zkusme tohle.“ Obrátil se, položil jí ruce na boky, aby ji k sobě přitáhl. Vteřiny ubíhaly. „Nemohla bys mě třeba obejmout?“

„Jasně, promiň.“ Zvedla paže a propletla si prsty na jeho šíji. „Třeba tak?“

„Jo, dobrý. Zvedni se trochu,“ navrhl a ona si stoupla na špičky. Seth sklonil hlavu. Jejich ústa byla milimetr od sebe, když se Aub chrčivě uchechtla.

„Proboha.“

„Promiň, promiň.“ Kvůli hihňání se musela otočit a chytit za žaludek. „Nezvládla jsem to, promiň. Tak znova.“ Chtěla ho obejmout, ale zarazila se. „Krucí, počkej.“ Vytáhla z pusy žvýkačku, vrátila ji do starého obalu a strčila do kapsy. „Jestli už to máme dělat, tak pořádně, jo?“

„Pokud necháš toho prasečího chrochtání.“

„Lekce zdarma, hochu. Když chceš ženský strkat jazyk do pusy, nemluv o prasatech a chrochtání.“

Objala ho kolem krku, tentokrát se dobře chytila a políbila ho první, než si to stihli rozmyslet.

Stáli tam přitisknutí a od vody se do nich opíral vítr. Za zády zaslechli motor projíždějícího auta a zoufalý štěkot psa, který se ho marně snažil dohonit.

Jejich rty se rozpojily a oči setkaly. Následovalo několikavteřinové mlčení.

Pak se naráz rozesmáli.

Stále v objetí se začali bujaře kývat, že by bez opory nejspíš spadli na zem. Seth se sklonil a s úlevným výdechem opřel své čelo o její.

„Tak.“ Přátelsky ho štípla do zadku. „Toužíš po mně, co?“

„Mlč, Aubrey.“

Ještě jednou ji, svoji sestru, silněji objal a pak se odtáhl. „Díky.“

„Není zač. Ale umíš to dobře.“

„Ty taky.“ Přejel jí hřbetem ruky po tváři. „Ale už to nikdy znova neuděláme.“

„Platí.“

Chtěl ji vzít kolem ramen, ale pak vyděšeně ztuhl. „Ale neřekneš to nikomu, že ne? Mámě nebo Willovi. Nikomu.“

„Děláš si legraci?“ Už jen ta představa jí otrásla. „Ty taky ne. Přísahěj.“ Plivla si do dlaně a zvedla ji do vzduchu.

Seth se na její ruku zašklebil. „Tohle jsem tě nikdy neměl učit.“ Pak ale odevzdaně a s respektem k rituálu plivl do své dlaně a plácl si.

Na návrat domů byl příliš neklidný. Pochopil, že potřebuje víc času, aby se po tom líbacím incidentu mohl rodině podívat do očí.

Část jeho mysli ho nutila zajet za Dru a vysvětlit jí, jak nesmyslný a urážlivý měla nápad a jak moc se spletla.

Ale druhá část mysli ho varovala, že na rozumnou debatu s ní ještě není připravený.

Donutila ho o sobě pochybovat, a to bolelo. Trvalo mu dlouho, než se dopracoval na jistou úroveň sebevědomí, důvěry v sebe, ve svou práci a v rodinu. Žádná ženská by tím neměla otrást.

Takže si radši dají pauzu, než pokročí dál. Dokončí její portrét, protože jinak nemohl, ale to je všechno.

Nepotřeboval se zaplétat s holkou, která byla takhle komplikovaná, nevypočitatelná a všechno jí bylo zatraceně jasné.

Přišel čas zpomalit, soustředit se na práci a rodinu. Taky musel vyřešit svoje problémy, a ne si přibírat ještě cizí.

Zaparkoval před ateliérem a vynesl obraz a ostatní věci nahoru. Novým mobilním telefonem zavolal domů, aby dal Anně vědět, že se nevrátí na večeri.

Stejně jako plachtění mu od problémů a starostí vždycky pomáhalo malování. V dětství ke svým obrázkům utíkal. Někdy šlo opravdu o přežití a někdy jen zaháněl nudu. Vždycky to ale byl požitek, tichý a osobní, nebo divoce slavnostní.

V dospívání se často trápil pocitem viny, že pro umění nikdy netrpěl a nikdy kvůli němu neprožíval vnitřní konflikty.

Když se s tím jednou svěril Camovi, bratr na něho užasle zíral. „Ty ses snad zbláznil, nebo co?“ řekl mu tehdy.

Jedině takhle odpověď mohla Setha vytrhnout z trapného sebezpytování.

Měl také období, kdy se mu nedařilo zachytit představu, co nosil v hlavě, a přenést ji na plátno, a cítil se zklamáný.

Jindy se stávalo, že mu něco vznikalo pod rukama a dosahovalo výš, než by kdy uvěřil.

Protože se světlo za okny vytrácelo a byl nucen rozsvítit, odstoupil od plátna, aby se podíval, co namaloval. Pochopil, že právě teď zažívá podobný okamžik.

Barvy jako by vibrovaly – zeleň trávy a listí, sluncem zasažená okrová hladina, ostrá červeň deky a kontrastující mléčně bílá barva její pleti. Květinový vzor na sukni byl tak výrazný, a přece ho zjemňoval sklad lehké látky vysoko na jejím stehnu.

Zachytil křivku jejího ramene, ohnutou paži a ostrý cíp deky. A rozptýlené paprsky světla, dopadající na zasněžený výraz její tváře.

Nedokázal vysvětlit, jak to udělal. Stejně jako nemohl Dru odpovědět na otázku, na co při malování myslí. Technika byla jedna věc. Důležitá, zásadní, ale podvědomě využívaná stejně jako třeba dýchání.

Avšak proč se do obrazu někdy vtiskne malířovo srdce, podstata modelu a obojí na plátně oživne, nedokázal říct.

Ani po tom nepátral. Prostě se chopil štětce a pustil se do práce.

A když se později oblečený svalil na postel, upadl přímo doprostřed snu o Drusille, spící vedle něho.

„Jak jsi to pojmenoval?“ zeptala se ho Stella.

Stáli spolu před obrazem a prohlíželi si ho ve světle zářivek.

„Nevím, ještě jsem o tom neuvažoval.“

„*Krásá spí*“ navrhla Stella. „Tak bych to nazvala já.“

Měla na sobě volnou košili, pytlovité džíny a ploché plátěné střevíce, které vypadaly hodně onošeně. A když se do Setha zahákla, ucítil slabou vůni citrónového šampónu a mýdla.

„Jsme na tebe pyšní, Sethe. Ani ne tak kvůli talentu. To je dar od boha. Spíš že jsi ho využil. Žes zůstal věrný tomu, co máš a co jsi. To je to hlavní.“

Poodstoupila a rozhlédla se. „Ale neškodilo by trochu tady uklidit. Být umělcem snad nemusí znamenat být čuně.“

„Ráno to dám do pořádku.“

Vyslala k němu zpytavý pohled. „Kde už jsem tohle slyšela? Tady od té.“ Trhla hlavou směrem k obrazu. „Taje hodně pořádná. Možná až moc – což zase není tvůj případ. Musí mít všechno úzkostlivě na svém místě. Neurovnané věci ji matou, zvlášť když jde o emoce. A jistě chápeš, že s tebou pociťuje pěkný zmatek.“

Pokrčil ramenem, že se Stella musela usmát. „Asi přibrzdím. Ona je až moc velký oříšek.“

„Hm hm.“ Mrkla na něho. „Tohle si opakuješ pořád dokola.“

Chtěl změnit téma. Nebál se zmatených citů, ale ty jeho byly v takovém stavu, že měl strach, jestli se v nich vůbec může vyznat.

„Cam říkal, že se mám zeptat na cukýnový chleba.“

„To že říkal? Asi myslí, že jsem zapomněla. No, tak mu vyříd', že jsem sice mrtvá, ale ještě mi to myslí. Nikdy jsem nebyla zvlášť dobrá kuchařka. Ray to zvládal mnohem líp. Jen občas jsem přiložila ruku k dílu. A jednou na podzim jsem dostala chuť na cukýnový chleba. Měli jsme takovou úrodu cukýn, že bychom je nespotřebovali ani za šest let. Zvlášť když by to Ethan nevzal do pusy. Tak jsem vytáhla kuchařku a zkusila upéct vlastní chleba. Čtyři bochníky jsem vyrobila a nechala je chladnout na polici. Taky jsem byla patřičně pyšná.“

Na chvíli se zadívala ke stropu, jako by tak vzpomínku viděla jasněji. „Za půl hodiny jsem se vrátila do kuchyně a byly tam jen tři. Nejdřív mě napadlo, že přišli kluci a jeden snědli. Potěšilo mě to. Ale pak jsem se podívala oknem ven a co nevidím?“

„Nemám tušení.“ Ale určitě to bylo něco veselého.

„Tak já ti to řeknu,“ Stella vystrčila bradu. „Moji chlapci a můj milovaný muž hráli na dvorku zatracenej fotbal s cukýnových chlebem, který mi dal tolik práce. Házeli s ním a hulákali, jako by šlo o první ligu. Vyrasila jsem z domu jako raketa, že z nich zaživa stáhnou kůži. V tu chvíli Phil vyhodil chleba vysoko do vzduchu, Ethan vyskočil, že ho chytí. Ale Cam – vždycky byl rychlý jako had – vyrazil mezi ně, že jim ho sebere. Jenže to neodhadl a chleba ho trefil přímo sem.“

Klepla si prstem doprostřed čela. „A srazil ho na zadek. Ten bochník byl tvrdej jako cihla.“

Smála se, až se zhoupala na patách, aby vtipné historce dodala váhu. „Ethan chleba chytil, překročil Cama, kterému šly oči šejdrem, a udělal touchdown. Než jsem stihla zkontrolovat Cama a všem pěkně vynadat, otrpal se a pak se všichni řehtali jak šílenci. Nazvali to chlebová liga. Taky jsem chleba pekla naposled, to mi věř. Ale ty časy mi scházejí. Moc mi scházejí.“

„Škoda že jsem s vámi taky nemohl být. S tebou a Rayem.“ Přistoupila k němu a odhrnula mu z čela uvolněný pramen vlasů. Bylo v tom tolik něhy, až ho píchlo u srdce.

„Nevadí, když ti budu říkat babi?“

„Jasně že ne, vždyť to jsem. Chlapče zlatý,“ zašeptala. „Ona ti nemohla vzít to zlaté srdce, i když se hodně snažila. A nemohla tě ani pochopit, proto ti taky tak snadno ubližovala.“

Věděl, že už nemluví o Dru, ale o Glorii. „Nechci na ni myslet. Už mi nemůže ublížit.“

„Že ne? Trable přijdou, hochu. Vždycky přijdou. Buď silný a chytrý a upřímný. Slyšíš? Nejsi na to sám, Sethe. Nikdy už nebudeš sám.“

„Nechod' ještě.“

„Nejsi sám,“ opakovala.

Ale když se probudil v paprscích ranního slunce, měl dojem, že sám je.

A co hůř, u dveří spatřil složený lístek papíru. Přinutil se vstát a zvednout ho.

Restaurace U Lucy vedle hotelu By-Way na silnici 13. Dneska v jedenáct. Ať je to v hotovosti.

Trable přijdou. Jako by ještě slyšel ozvěnu Stellina hlasu. Vždycky přijdou.

Aubrey v duchu zuřila. Rozebírala to a zase skládala. A čím víc se jí z hlavy kouřilo, tím byla naštvanější. Zlost jí jasně říkala, že Drusilla Whitcombová-Banksová musí ke křížku a Aubrey Quinnová ji tam dotáhne.

Protože Sethovi dala slib, nemohla nic prozradit rodičům, nemohla zajít za Sybill a požádat ji o radu psychologa. Nesměla o svém rozčarování a lítosti říct ani Anně.

A tak se v ní zlost hromadila vrstvu po vrstvě, až jí po práci v pět hodin odpoledne doslova překypovala.

Cestou do města si opakovala, co řekne. Chladné, jasné, břitké věty, které slečnu Dokonalou srazí na kolena.

Nikdo nebude jen tak trápit Setha.

Začni si s jedním Quinnem, pomyslela si, když vsunula auto do mezery u chodníku, začneš si se všemi.

V pracovních botách, špinavém tričku a onošených džínách napochodovala do krámku Poupě a květ.

No jo, je fakt dokonalá, napadlo Aubrey a potlačila vztek, než Dru zabalí kytici zahradních sedmikrásek pro Carlu Wigginsovou. Dokonalá v hedvábné růžové halence, s vlasy jako vodní nymfa. Halenku doplnila splývavými šedými kalhotami. Asi taky z hedvábí, řekla si Aubrey našťavaná i tím, že musí obdivovat její ležérní noblesu. Dru zvedla hlavu, když se dveře otevřely. Její mile zdvořilý výraz ztuhl do opatrnosti, protože spatřila Aubreyin upřený pohled.

Aspoň něco.

Carla se zvesela otočila. „Ahoj, Aubrey. Že jste ale včera hráli. Každý mluví o tvém home runu. Mety obsazený,“ vysvětlovala Dru, „a Aub vyklepla Rockfish z jedny vody načisto.“

„Vážně?“ Jako by to Dru už za ten den neslyšela stokrát. „Gratuluju.“

„Když dám ránu, tak pořádnou.“

„Taky se mi zastavilo srdce, když to odpálila,“ Carla si názorně poklepala na drobná ňadra. „Jed jása ještě teď. Vyautovali ho,“ vysvětlovala dál, „než nastoupila Aubrey. Dneska každopádně pořádám večeri pro jeho rodiče – budeme probírat svatbu – a jak tak uklízím, vzala jsem si na to půl dne volna, došlo mi, že nemám žádnou kytku na stůl. Budou špagety a masové kuličky. To má Jed nejradši. Aby bylo veselo, však víš, a Dru říkala, že ty sedmikrásky budou skvěle vypadat v červené váze. Co myslíš?“

Aubrey pohlédla na květiny a pohnula ramenem. „Jsou hezké. Takové přátelské. Veselé a jednoduché.“

„To je ono. Přesně tak to chci.“ Carla se dotkla svých jemných světlých vlasů. „Nechápu, proč jsem tak nervózní. Jedový rodiče znám celý život. Asi je to jiné, když se budeme v prosinci brát.“

Povídala jsem Dru, že jsem si za svoje barvy vybrala stříbrnou a tmavě modrou. Nechtěla jsem rudou a zelenou jako vždycky, ale zase aby to bylo trochu slavnostní a vánoční. Vážně myslíte, že to bude mít úspěch?“ Carla se kousla do rtu a zadívala se zpět na Dru. „Co se týče kytek a tak?“

„Určitě.“ Vřelost se vrátila Dru do tváře. „Jsou to slavnostní barvy a taky romantické. Sepíšu ještě pár nápadů a pak to s vámi a vaší matkou probereme. Nemějte obavy.“

„Nemůžu si pomoci. Nejspíš do prosince všechny otrávím. Musím běžet.“ Popadla květiny. „Budou u mě už. za hodinu.“

„Hezký večer,“ popřála jí Dru.

„Díky. Uvidíme se, Aubrey.“

„Jasně, pozdravuj Jeda.“

Dveře za Carlou se zavřely, a jakmile zvonek nad nimi dozněl, veselá nálada se z krámků vytratila.

„Nemyslím, že jste přišla pro květiny.“ Dru založila ruce. „Co pro vás můžu udělat?“

„Můžete přestat trápit Setha a dělat ze mě druhou ženu v pozadí.“

„Bála jsem se, že tahle role zbyde na mě, a moc se mi to nelíbilo.“

Všechny chladné, jasné a ostré věty se Aubrey vykouřily z hlavy. „Co to s vámi kruci je? Myslíte, že by za vámi Seth lezl, kdyby ho zajímal někdo jiný?“

„Lezl?“

Aubrey se nahrabila. „Rodinný výraz,“ zamumlala. „Za co ho máte? Nikdy by si s vámi nezačínal, kdyby měl někoho jiného. Není takový, a jestli jste to ještě nepoznala, jste prostě hloupá.“

„Urážkami dosáhnete toho, že rozhovor skončí dřív, než začal.“

„Rána do nosu bude rychlejší.“

Dru nastavila bradu. Aubrey jí za to připsala body a pak taky za odsuzující tón. „Takhle vy řešíte nedorozumění?“

„Občas. Je to hned.“ Aubrey vycenila zuby. „A taky vám něco dlužím za tu ‚kyprou blondýnu v černém‘.“

Dru sebou trhla, ale dál mluvila klidně. „Kvůli jedné hloupé poznámce nemusím být hloupá vždycky. Ale bylo to nevhodné a

neslušné. Omlouvám se. Asi jste nikdy z pusy nevypustila nic, čeho byste vzápětí litovala, že?“

„To dělám pořád,“ řekla Aubrey už veseleji. „Omluva se přijímá. Ale ještě to neřeší problém se Sethem. Udělala jste mu v hlavě zmatek a je z toho nešťastný. Zasloužila byste víc než jednu do nosu.“

„Nic takového jsem neměla v úmyslu.“ Pocítila záchvěv viny. Nevadilo by, kdyby ho rozčílila, ale nepřála si, aby byl smutný. I tak dělala jen to, co považovala za správné.

„Nechci, aby si se mnou zahrával, i když si to třeba neuvědomuje. Ale viděla jsem vás dva spolu. A pak váš výraz, když jsem se objevila v loďnici. A teď se tady taky rozčilujete kvůli tomu, co mezi vámi je.“

„Chcete vědět, co mezi námi je?“ Aubrey se zase dostávala do ráže a opřela se o pult. „Jsme jedna rodina. A jestli nechápete, že členové rodiny drží pohromadě, mají se rádi a strachují se, když se ten druhý někam propadá, pak je mi vás líto. A jestli vám moje pohledy nejsou příjemné, máte smůlu. Já vás totiž budu sledovat dál, protože nevěřím, že jste pro něho ta pravá.“

„Ani já ne,“ řekla Dru klidně a zarazila tím Aubrey uprostřed řeči. „V tom se asi shodneme.“

„Já vás prostě nechápu,“ připustila Aubrey. „Ale Setha ano. On o vás moc stojí. Znam ho už... odjakživa a došlo mi, že k vám něco cítí. Včera jste mu ublížila a já nemůžu snýst, když ho tak vidím.“

Dru sklonila hlavu a všimla si, že pevně svírá pult. Záměrně ruce uvolnila. „Dovolte otázku. Když začínáte vztah s mužem – v době, kdy se vám to vůbec nehodí, a přece se to děje – a vidíte ho se ženou – atraktivní, energickou a zajímavou ženou – ale nechápete, co mezi nimi je, jen že je to výjimečné, intimní a hluboké, jak by vám bylo?“

Aubrey otevřela a zase zavřela pusy. Potřebovala chvíli na rozmyšlenou. „To nevím. Krucinál, Dru, já ho mám ráda. Tak moc, že když odjel do Evropy, měla jsem pocit, jako by mě bylo méně. Ale není to nic erotického ani romantického. Je to můj nejlepší kamarád. Můj bratr. Můj Seth.“

„Já jsem nikdy neměla nejlepšího kamaráda ani bratra. Moje rodina není tak... vitální jako ta vaše. Možná proto mi to nedochází.“

„Došlo by, kdybyste viděla, jak nám naskočila husí kůže, když jsme se včera líbali.“ Aubrey se ušklíbala. „Takový je Seth. Něco mu nasadíte do hlavy a on se v tom rýpe. „Bože, neubližuju jí snad? Nepřidělávám starosti lidem, na kterých mi záleží? Jak bych to napravil?“ A tak jde za mnou, vyklopí to a že prej mě musí políbit – opravdově políbit – aby měl jistotu, že z tyhle strany nic nehrozí.“

„Panebože.“ Dru zavřela oči. „A to nepochopil, že vás tím uráží?“

„Ne.“ Zato překvapená a potěšená Dru konečně pochopila, když se Aubrey nahnula nad pult. „Tohle jsem si nepřipouštěla, když jsem viděla, jak je ustaraný a zničený. Byl to takový malý experiment. Ale musím uznat, že líbá skvěle. Což asi víte.“

„Ano, to vím.“

„A ulevilo se nám, protože země se nepohnula. Ani lehce nezachvěla. Smáli jsme se jako blázni ajsme zase v pohodě. Nechtěla jsem vám o tom říkat,“ dodala Aubrey. „Myslela jsem, že když se to nevyjasní, budete víc trpět. Ale protože jste řekla, že jsem atraktivní, energická a zajímavá, dám vám šanci.“

„Díky. A omlouvám se. Začínala jsem si...“ Dru zmlkla a zavrtěla hlavou. „To nic.“

„Když už jsme tak daleko, nedržte se tak zpátky.“

Zase chtěla zavrtět hlavou, ale pak jí došlo, že je to opravdu její chyba. Drží se moc zpátky. „Dobře. To, co mezi námi se Sethem vzniká, mi začalo dělat starosti. Už jednou mě podvedl člověk, na kterém mi moc záleželo. Začala jsem si připadat taky jako žena, co podvádí. Pak bych s ní měla i soucit. 1 když bych ji radši nenáviděla.“

„No jasně.“ Tohle se Aubrey zdálo docela jasné. „Můžete se uklidnit. Cesta je volná. Takže jsme si to vyjasnily?“

„Ano. Díky, že jste přišla a nedala mi do nosu.“

„Tím bych naštvála Seta a taky rodiče, takže jsem ráda. Už bych asi měla jít.“

„Aubrey.“ Dru se vždycky lekla, když zkoušela jednat impulzivně. „Neumím se snadno skamarádit. Není to moje silná stránka. Umím si udělat známosti, umím společensky konverzovat. Ale moc přátel nemám.“

Dlouze se nadechla. „Dneska chci zavřít o něco dřív. Za pár minut tady uklidím a zamknu. Spěcháte někam? Nezašla byste třeba na drink?“

Seth to měl prohrané, uvědomila si Aubrey. Nikdy neodolá těm náznakům zranitelnosti a touhy pod nóbl skořápkou. „Nemáš doma nějaký dobrý víno?“

„Ano,“ usmála se Dru, „mám.“

„Tak já se zajedu vysprchovat a sejdem se u tebe.“

Seth z okna ateliéru pozoroval Aubrey, jak se vrací zpět k autu. Asi před půl hodinou ji viděl mašírovat dovnitř. A třebaže jí nedohlédl do tváře, její postoj hovořil jasně. Byla připravená na hádku.

Nezašel dolů. Dokud se nesejde s Glorií a neskryje svůj problém zase hluboko v mysli, raději se od rodiny bude držet dál.

Špicoval uši, jestli nezaslechne křik a třeskot skla. To by pak musel zasáhnout a odtrhnout je.

Ale na to nedošlo a Aubrey teď klidně nastupovala do auta bez známky nějakého vzteku.

O starost míř, pomyslel si a zašel se do kuchyně podívat na hodiny. Zbývalo pět nepříjemných hodin, pak se sejde s Glorií a dají peníze, které vybral z účtu.

Až potom se vrátí ke svému životu.

Dru sotva stihla projít dveřmi, když Aubrey zastavila na příjezdové cestě. Neměla tedy čas aranžovat sušenky a sýr, jak plánovala, ani omýt velké tmavé hrozny, co koupila cestou domů.

I když šlo o neformální pozvání, byla zvyklá hostit na úrovni. To rozhodně neznamenalo, že host vběhne dovnitř, strčí jí do ruky hnědý pytel a s hvízdnutím se rozhlédne kolem.

„Super. Jak z titulní strany časáku *Dům a zahrada*.“ Aubrey se rošťácky usmála. „To nebyla ironie. Páni, mamka by byla bez sebe. Už dlouho se sem chce podívat. Máš někoho na úklid?“ zeptala se Aubrey a přejela prstem po stolku. „Nikde žádný prach.“

„Ne. To já sama a nepotřebuju...“

„Ale jo. Pracující žena přece a tak dál, bia, bia. Mamka ti zajistí úplně všechno. Super bejvák.“ Aubrey se začala bez vyzvání procházet po domě a nechala tam Dru s pytlíkem stát. „Taky bych

chtěla velkej dům, až se jednou odstěhuju. Mít hodně prostoru, víš? Změnu, když máš pořád pocit, že žiješ s milionem lidí. Abych se mohla cítit osamělá, aby se mi stýskalo a pořád jsem za nimi jezdila zpátky.“

Zvedla hlavu. „Vysoké stropy,“ poznamenala. „To musí stát majlant vytopit to v zimě.“

„Ukážu ti účty,“ ucedila Dru a rozesmála ji.

„Možná pozdějc. Teď bych si dala to víno. A v pytlíku jsou sušenky, co mamka včera upekla. S čokoládovou polevou. Úžasný. Kuchyň je tam?“

„Ano.“ Dru si povzdechla, následovala Aubrey, rozhodnutá nechat věci volný průběh.

„Slečna Pečlivka, co?“ řekla Aubrey při pohledu na kuchyň a otevřela zadní dveře. „Páni, to je nádhera! Jako tvůj soukromý ostrov. A nebojíš se tady tak sama, děvče z města?“

„Ne. Myslela jsem, že budu,“ odpověděla Dru, když položila sáček na linku a našla láhev Pinot Grigio. „Ale nebojím. Ráda poslouchám řeku, ptáky a vítr. Líbí se mi tady. Do města už nechci. A hned první den, kdy jsem se tady v tom tichu probudila a slunce mi svítlo do oken, mi došlo, že jsem nikdy nechtěla. K tomu mě jen nutili jiní.“

Nalila jim víno. „Chtěla by ses posadit venku?“

„Jasně. Donesu sušenky.“

A tak si daly suché víno a plněné sušenky, zatímco slunce pomalu klesalo za stromy.

„Ach,“ Aubrey rychle spolkla sousto, „měla bych ti říct, že jsme se se Sethem dohodli, že o tom experimentu nikomu neřekneme.“

„Aha.“

„Myslela jsem, že pro tebe to neplatí, protože to byl stejně tvůj nápad. Nebo tak trochu. Ale když už jsem to vyklopila, budu tě muset zabít, nebo přísahej, že to nepovíš.“

„A musím to podepsat svou krví nebo podobně?“

„Mně většinou stačí plivanec.“

Dru se nad tím zamyslela. „Tělesné tekutiny bych radši vynechala. Bude ti stačit moje slovo?“

„Jo.“ Aubrey se chopila další sušenky. „Lidi jako ty drží slovo.“

„Lidi jako já?“

„Jo. Přísná výchova,“ mávla Aub rukou. „Jsi přehnaně vychovaná.“

„Snad to má být kompliment.“

„Jasně. Ty máš napsáno na čele: Jsem kulturní a dobře vychovaná. A vždycky vypadáš perfektně. Obdivuju to, i když je mi to protivný. Nejsi vůbec načínčaná a holčičí nebo tak. Prostě vždycky vypadáš dobře.“

Aubrey se s plnou pusou zarazila. Pak rychle polkla. „Víš, ale já po tobě nejedu, abys nemyslela, mám ráda chlapy.“

„Aha. Tak to nemá smysl, abychom my dvě spolu experimentovaly, co?“ Po chvilce ticha se Dru rozesmála. Přitom se zaklonila a musela se chytit za boky. „Ten tvůj výraz. No super. To je poprvé, co ti došla řeč.“

„Povedlo se.“ Aubrey uznale přikývla a uchopila skleničku. „Dostalas mě. Asi se mi přece jen líbíš. Tak co, vymámíš ze Setha ten akvarel, až ho domaluje?“

„Nevím.“ A domaluje ho vůbec? Nebo se na ni zlobí tak, že už se na ni nedokáže znova podívat stejným způsobem? Ne, dokončí ho, uvědomila si, umělec nemá na vybranou.

„Být na tvém místě, dostala bych ho z něj.“

„Asi bych se cítila divně, mít samu sebe někde na stěně. A navíc jsem ho ani neviděla. Naštval se a nenechal mě podívat.“

„Jo, to on někdy dělá, když zuří. Hele, dám ti tip.“ Aubrey se zadívala na Dru a opřela si loket o stůl. „Jako že se ti chce brečet, ale snažíš se být silná a zahnat slzy. Víš, máš pak takový lesklý a vlhký oči a rty se ti maličko chvějí. Moment.“

Znovu se zaklonila, zavřela oči a párkrát se zhluboka nadechla. Pak je otevřela a podívala se na Dru rozšířenýma, v slzách plovoucíma očima s lítostivým výrazem.

„Panebože,“ zašeptala Dru obdivně. „To je vážně dobré. Dokonalé.“

„To bych řekla.“ Aubrey popotáhla. „Jednu můžeš nechat skápnout, ale víc ne.“ Jediná slza jí stekla po tváři. Pak se zahihňala. „Jakmile začneš bulet, chlap tě bude hladit po hlavě, začne ti strkat do ruky kapesník nebo hadr od barev a pak se vypaří navždycky. Ale

když nasadíš třpytivé oči a chvění rtů, udělá cokoli. Tím ho prostě zničíš.“

„Jak ses to naučila?“

„Pracuju s chlapama.“ Aubrey si setřela osamělou slzu.

„Postupně vylepšuješ svoje zbraně. Můžeš se zkraje třeba kousnout do jazyka, abys to nastartovala. Já už to dokážu spustit a zastavit na povel. A když jsme u chlapů, proč mi nepovíš o tom tvým snoubenci, abysme ho mohly pomluvit.“

„Jonah? Asistent ředitele zpravodajské kanceláře. V západním křídle, naslouchal mu sám prezident. Byl velmi inteligentní, uhlazený, měl hezkou tvář a tělo jako stvořené pro oblek od Armaniho.“

„Tím se mi nezprotiví. Záporné vlastnosti.“

„Ty nejsou hluboko pod povrchem. Washingtonská smetánka – můj dědeček má ve Washingtonu pořád slovo a vůbec jsme vlivná rodina. Společensky aktivní. Seznámili jsme se na koktejlparty a pak to šlo dál. Hladce a rozumným tempem. Líbili jsme se jeden druhému, měli se rádi. Měli jsme společné zájmy, známé i názory na život. Myslel jsem, že se milujeme.“

Vlastně nikdy necítila skutečnou zlost, uvědomila si, jen smutek.

„Možná to tak bylo. Stali se z nás milenci.“

„Jaký byl? Myslím v posteli.“

Dru zaváhala a nalila si další víno. O takových věcech nikdy nemluvila. Ale nejspíš jen proto, že neměla s kým. S Aubrey se to zdálo snadné.

„A co! Byl dobrý. A vůbec jsem myslela, že nám je dobře. Ale s milenci je to u mě stejné jako s přáteli. Nenacházím je snadno.“

„Pak to víc bolí, když něco nevyjde,“ napadlo Aubrey.

„Jo, asi jo. Věřila jsem, že nám to s Jonahem jde dobře, v posteli i jinde. Když mě požádal o ruku, byla jsem na to připravená. Směřovali jsme k tomu. Měla jsem to promyšlené.“

Aubrey zvědavě naklonila hlavu. „Když jsi to musela promýšlet, třeba to ani nebyla láska.“

„Možná ne.“ Dru se zadívala do dálky. Všimla si barevného motýla, kdesi zaslechla tichý šum lodního motoru. „Ale já musím všechno promýšlet. Čím důležitější krok, tím déle a důkladněji ho

promýšlím. Nevěděla jsem jistě, jestli se chci vdávat. Manželství mých rodičů... No, to je něco jiného než

manželství těch tvých. Ale věřila jsem, že to s Jonahem bude jiné. Nikdy jsme se nehádali.“

„Nikdy?“ Aubrey to upřímně šokovalo. „Vy jste na sebe nikdy nekřičeli?“

„Ne.“ Ted' se mírně usmála. Pochopila, jak divné to musí někomu z Quinnů připadat. „Když jsme spolu nesouhlasili, diskutovali jsme.“

„No jo, to my taky děláme. Když spolu nesouhlasíme, diskutujeme. Jenže z plných plic. Takže s tímhle chlápem to klapalo v posteli, nehádal se a měl s tebou hodně společného. Tak co se stalo?“

„Zasnoubili jsme se, uspořádali řadu večírků a začali připravovat svatbu na příští léto. Na červenec, protože to nejlíp vyhovovalo našim rozvrhům. On byl zaneprázdňený prací a já zas musela s matkou obíhat přehlídky svatebních šatů. Sháněli jsme vhodný dům – já a Jonah, já a matka, já a otec.“

„To je hodně shánění.“

„Jistě. Pak jsme jednou večer zašli do jeho bytu a vlezli do postele. Když jsme se milovali, pořád mě něco škrábalo dole na zádech. Nakonec jsem musela přestat. Byla to vlastně legrace, snažili jsme se to obrátit ve vtip. Rozsvítili jsme a já jsem prohledala postel. Našla jsem náušnici jiné ženy.“

„Ach, jauvajs.“ Aubrey se zatvářila soucitně.

„Dokonce jsem ji poznala. Měla je na sobě na nějaké akci. Obdivovala jsem je a řekla jí to. Proto se nejspíš postarala, abych ji tam našla v ten nejnevhodnější moment.“

„Čubka.“

„To ano.“ Dru zvedla sklenici jako k přípitku. „To rozhodně. Ale milovala ho a tohle byl diskrétní a jistý způsob jak mě vystrnadit.“

„Žádné omluvy,“ zakývala Aubrey prstem. „Svedla chlapa jiné ženě, i když třeba nestál za nic. Je stejně slizká jako on a má na tom stejnou vinu.“

„Pravda. Žádné omluvy. Zaslouží si jeden druhého.“

„Přesně tak. Tak co, udělalas mu na něm uzел, nebo co?“

Dru si dlouze povzddechla. „Bože, škoda že nejsem jako ty. Aspoň na jediný den. Ne, vstala jsem a oblékla se, zatímco se začal vymlouvat. Že prý mě miluje. Že to bylo jen fyzické a jinak o nic nešlo...”

„Kristepane,“ řekla Aub otráveně, „copak nikdy nevymýšlej nic originálního?“

„Asi ne.“ Bezprostřední a nefalšovaný soucit a podpora jí přece jen pomohly zmírnit nepřekonanou hořkost. „Že prý má potřeby, sexuální potřeby, které jsem nechtěla uspokojit. Prý se chtěl odreagovat, než se usadí. V podstatě řekl, že kdybych byla žhavější a vynalézavější v posteli, nemusel by uspokojení hledat jinde.“

„A to ještě žije?“ zamumlala Aubrey. „Nechalas ho, aby všechno překroutil, místo abys mu uřízla koule a pověsila mu je na uši?“

„Všechno si taky líbit nenechám,“ namítla Dru a vyprávěla jí o systematickém ničení Jonahova majetku.

„Upekla jsi jeho cédéčka? To je dobrý. Už je mi líp. Jen jedno vylepšení místo rozstříhaného kabátu. Já bych mu kapsy naplnila třeba, co já vím, směsí syrových vajíčků, motorového oleje, mouky, aby to zhoustlo, a možná rozetřeným česnekem. Všechno doma snadno seženeš. Pak bych to všechno hezky sbalila, kapsami dovnitř. Ajak by byl překvapený, až by to tahal z krabice!“

„Budu si to pamatovat, kdyby zase byla příležitost.“

„Fajn. Ale s těma cédéčkama jsi zabodovala, i s těma botama. Někomu jako Philovi, kdo si na boty potrpí, by to hodně ublížilo. Co kdybysme se trochu prošly a dostaly ze sebe ty sušenky? Pak si můžeme objednat cínu.“

Nakonec nebylo tak těžké najít kamarádku, uvědomila si Dru. „To zní báječně.“

Jídelna byla osvětlená jako ranvej, ale jinak poloprázdná. Seth se posadil k vybledlému červenému stolku v rohu místnosti. Glorii neviděl. Jistě přijde pozdě.

Vždycky to dělala. Byl to zase další způsob jak dát najevo svou převahu.

Objednal si kávu, kterou stejně nehodlal pít. Potřeboval rekvizitu. Deset tisíc v hotovosti čekalo ve staré plátěné tašce na sedadle vedle něj.

U baru vysedával chlap se zády širokými jako Montana. Zátylek měl zarudlý od slunce a vlasy tak ostře zastřížené, že by jimi ukrojil chleba. Byl oblečený do sepraných džin s bílým kruhem na zadní kapse, kde asi neustále nosil krabičku s tabákem.

Pojídal jablečný koláč a soustředil se při tom jako chirurg při náročné operaci.

Dobře se k němu hodil Waylon Jennings, který kvílivě zpíval z jukeboxu na druhé straně lokálu.

Za přepážkou postávala servírka v růžové halence, se jménem bíle vyšitým na pravém nadru. Vzala z ohřívače konvici, přistoupila k pojídači koláče a s bokem vystrčeným do strany mu dolila kávu.

Setha zasvědily prsty v touze po skicáku.

Krátil si čas aspoň tak, že kreslil v duchu. Scénu u přepážky – vyvedenou v jasných základních barvách. Pár, usazený u stolku v polovině uličky, který vypadal, jako by měl za sebou celodenní cestu a byl na smrt unavený. Jedli beze slov. Ale pak jednu chvíli žena muži podala sůl a on jí poděkoval stiskem ruky.

Nazval by to *Na cestě*, uvažoval. Nebo možná *Silnice č. 13*. Tou představou se přece jen trochu uvolnil.

Pak dovnitř vešla Gloria a obraz ihned vybledl.

Byla vyhublá na kost. Ve tváři se jí jasně rýsovaly ostré hrany čelistí a kyčle při chůzi napínaly těsné rudé kalhoty. Na nohou měla černé pantofle na vysokém podpatku a klapala jimi o nohy i staré linoleum.

Vlasy si nechala spíš vybělit než obarvit na blond a nosila je špičatě zastřížené, což jen zdůrazňovalo vyzáblost její tváře. Kolem úst i očí měla hluboké vrásky, které už make-upem nemohla zakrýt.

Představil si, jak se při pohledu do zrcadla rozčiluje a zuří.

Spočítal, že jí ještě nebylo padesát, a přitom vypadala, jako by ji přes padesátku někdo dovlekl obličejem dolů.

Usedla naproti němu. Ucítil závan parfému, silné květinové vůně. Buď to jím dokázala zakrýt pach whisky, nebo se před schůzkou ještě nenapila.

„Minule jsi měl delší vlasy,“ prohodila a pak se zazubila na číšnici. „Jaký koláče dnes máte?“

„Jabkový, třešňový a citrónový.“

„Dala bych si kus třešňovýho a vanilkovou zmrzlinu. A ty, drahoušku?“

Už jen její hlas ho přiměl stisknout zuby. „Nic.“

„Jak myslíš. Máte taky čokoládovou polevu?“ zeptala se servírky.

„Jasně. Chcete ji?“

„Trochu na zmrzlinu. A ještě kafe. Takže.“ Opřela se a přehodila jednu paži přes opěradlo. Měla na ní povadlou kůži, všiml si.

„Myslela jsem, že zůstaneš v Evropě, aby sis hrál s Italkami. Asi se ti stýskalo. Jakkap se teď vlastně mají všichni milí Quinnové? A co drahá sestřička Sybill?“

Seth zvedl tašku ze sedadla, sledoval, jak na ni zaostřila, a postavil ji na stolek. Ale když se pro ni natáhla, sevřel ruku v pěst.

„Vezmeš si to a půjdeš. A jestli se jen přiblížíš k mojí rodině, zaplatíš za to. Zaplatíš mnohem víc, než co je v té tašce.“

„Takhle bys s matkou mluvit neměl.“

Jeho tón se nezměnil. „Ty nejsi moje matka a nikdy jsi nebyla.“

„Nosila jsem tě snad devět měsíců, nebo ne? Porodila jsem tě. Něco mi dlužíš.“

Rozepnul tašku a nastavil ji, aby viděla její obsah. Její spokojený výraz mu zvedl žaludek. „Tady máš zaplacené. Drž se dál ode mě a mých blízkých.“

„Ty a tví blízcí. Jako bys s těma pitomcema měl něco, na čem mi sejde. Myslíš, že jsi teď pan Někdo, co? Že jsi nějak výjimečný. Ale nejsi nic.“

Zvýšila hlas natolik, že se muž u přepážky pohnul a servírka k nim vyslala ostrážitý pohled. Seth vstal, vytáhl z peněženky deset dolarů a hodil je na stůl.

„Možná, ale pořád jsem lepší než ty.“

Napřáhla ruku jako dravec drápy, ale pak ji sevřela do pěsti a položila na stůl. Když Seth odešel, chňapla po tašce a přitiskla si ji k boku.

Jenom záloha, pomyslela si. Vystačí na pár týdnů, než si promyslí to ostatní.

Se Sefhem ještě neskončila. Ani v nejmenším.

Zavřel se v ateliéru. Používal malování jako únik, výmluvu i ventilaci svých úzkostí.

Věděl, že se o něj rodina strachuje. Už tři dny je téměř neviděl a vlastně ani nikoho jiného. Po setkání s Glorií se k nim hned nedokázal vrátit.

Nechtěl, aby se cokoli z ní přeneslo do jejich domovů a životů. Byla jako opice přichycená na jeho zádech, a udělal by cokoli, aby nepřeskočila na jiná.

Peníze pro něho neměly cenu, pokud se jí zbavil. Věděl, že se vrátí. Jako vždycky. Ale jestli mu deset tisíc mělo zaplatit trochu klidu, byl to dobrý obchod.

Ještě se musel zbavit vzteku, aby ten klid našel.

Přinesl z komory velké plátno a maloval, co právě cítil. Směs emocí a výjevů dostávala postupně tvar a barvu a nechávala v něm po sobě prázdno.

Jedl, když dostal hlad, a spal, když se mu klížily oči. Maloval, jako by mu šlo o život.

Přesně to napadlo Dru, když stanula na prahu. Byla to bitva mezi životem a smrtí, mezi zdravým rozumem a zoufalstvím, sváděná za pomoci štetce.

Jeden právě držel v ruce, bodal a řezal s ním do plátna. Druhý měl mezi zuby jako zbraň v záloze. Hudba hrála naplno, ostrý kytarový riff připomínal válečný pokřik. Barvou měl potřísněné triko, džíny, boty i její podlahu.

Něco jako ztráta krve, napadlo ji a v rukou pevněji sevřela vázu.

Přes hudbu nemohl slyšet její klepání, ale když ho teď viděla, pochopila, že by ji neslyšel ani v tichém pokoji, kdyby zakřičela jeho jméno.

Jako by tam vůbec nebyl. Byl v tom obraze.

Řekla si, že zase vycouvá a zavře dveře, protože vstupuje do jeho soukromí a ruší ho v práci. Ale nemohla.

Pohled na něho byl přitažlivý, intimní a zvláště erotický. Přitahoval ji tou nárůživostí, kterou nemohla pochopit, a zároveň jí připadal neuvěřitelně vzdálený.

Sledovala, jak vyměnil jeden štětec za druhý, jak rozléval a míchal barvy a prudce je nanášel na plátno. Odvážné, skoro divoké tahy, pak zase jemné, jako by chtěl zadržet vztek.

I přes chladný vzduch, vanoucí otevřenými okny, mu na zádech vyvstávala tmavá linka potu, paže a krk se mu matně leskly.

Těžká práce, pomyslela si, a ne jen zábava.

Tvrdil, že pro umění nikdy netrpěl, ale spletl se. Cokoli takhle stravujícího muselo vznikat v bolestech.

Když odstoupil od plátna, zatvářil se, jako by ho viděl poprvé. Ruka se štětcem ochabla podél těla. Pak vyndal i ten druhý z úst a oba odložil. Téměř bezděčně si masíroval svaly na pravé ruce a protahoval prsty.

Začala pozadu ustupovat, ale otočil se a zíral na ni, jako by se probudil z tranzu. Vypadal vyčerpaně, trochu vykořeně a velmi zranitelně.

Protože se jí nepodařilo odejít bez povšimnutí, udělala to jediné, co ji napadlo. Vešla do pokoje, zamířila ke stereu a ztlumila ho.

„Promiň. Přeslechl jsi klepání.“ Nepodívala se na obraz. Měla z toho skoro strach. Zaměřila se na něho. „Vyrušila jsem tě.“

„Ne.“ Odhrnul si pramen vlasů z tváře. „Myslím, že jsem skončil.“

Aspoň doufal, protože nic jiného už tomu nemohl dát. Cítil se konečně požehnaně prázdný.

Přešel k pracovnímu stolu, aby očistil štětce. „Tak co myslíš?“ kývl směrem k plátnu.

Byla to bouře na moři. Strašlivá, nelítostná a jakoby oživlá. Temné barvy naháněly strach – modrá, zelená, černá a ostře žlutá, promíchané do bolestných modřin.

Skoro slyšela kvílení větru a cítila hrůzu člověka, který se zoufale snažil udržet loď na hladině v boji se stěnami vln.

Voda ho bičovala, blesky šlehalý z běsnivé oblohy. Dru spatřila tváře – nebo jen jejich přízračné náznaky – v pekelných mracích, co chrlily proudy deště. A další obličej ve vlnách.

Působily nenasytně.

Osamocená loď, osamělý člověk uprostřed běsnících živlů. A v dálce kousek země a světla. Jen malý pruh čisté oblohy. To byl domov. Muž se snažil probojovat domů.

„Je to silné,“ vypravila ze sebe. „A bolestné. Není mu vidět do tváře, takže mě napadá, jestli je v ní zoufalství nebo odhodlání, vzrušení nebo strach. Ale o to ti asi šlo, ne? Aby si divák zkoušel představit, co by v takové chvíli cítil sám.“

„Nezajímá tě, jestli to dokáže?“

„Dokáže, protože musí domů. Čekají tam na něho.“ Ohlédla se. Ještě stále byl očarováný obrazem a třel si pravou ruku.

„Jsi v pořádku?“

„Cože?“ Zadíval se na ni, pak dolů na ruku. „Ó, jasně. Někdy mi ztuhne, když moc pracuju.“

„Jak dlouho na tom děláš?“

„Já nevím. Co je za den?“

„Tak dlouho? Tak to bys měl zajet domů a trochu si odpočinout.“ Chopila se vázy, kterou na chvíli postavila vedle sterea. „Tohle jsem dnes večer vytvořila.“ Podala mu vázu s kyticí. „Nabídka míru.“

Šlo o směs květů a různých listů v podsadité modré váze. „Díky. Hezké.“

„Nevím, jestli jsem zklamaná nebo jestli se mi ulevilo, že ses tu těch pár dní netrápil kvůli našemu nedorozumění.“

Krátce k pugétu přivoněl. Ucítil něco jako vanilku. „To že to bylo?“

„Rozhodně jsme spolu nebyli zajedno. Ale zmýlila jsem se. Což se mi často nestává.“

„Vážně?“

„Často ne,“ pronesla. „Takže jsem pak vždycky v šoku. Ale umím to přiznat, chci se omluvit a jít rychle od toho.“

„Prima. A co kdybys mi řekla, v čem přesnější se zmýlila.“

„V tom, jak je to s tebou a Aubrey. Nejen v tom, jaký je váš vztah, ale taky jsem neměla rozmazávat něco tak osobního.“

„Hm. Takže ses zmýlila dvakrát.“

„Ne. To je jedna chyba o dvou částech. Spletla jsem se jednou. Omlouvám se.“

Položil květiny na stůl a procvičil si ramena, aby se zbavil ztuhlosti. „A jak jsi zjistila, že se pleteš?“

No ano, mohla vědět, že pouhá omluva stačit nebude. „Aubrey se za mnou především stavila v obchodě a dost jasně mi všechno vysvětlila. Pak jsme si u mě daly víno a činu.“

„Neříkej. Když jsem ti to vysvětloval já, vykopla jsi mě.“

„Nikdy jsem...“

„Tak skoro. Když vysvětluje Aub, všechno zrůžoví.“

„Zrůžoví?“ uculila se a trhla rameny. „Ano.“

„To ti stačilo její slovo a pak jste si daly dlabanec?“

„Tak nějak.“ Byla to příjemná vzpomínka. Celý večer s Aubrey byl příjemný. „Protože se mě nepokoušela dostat do postele, neměla žádný důvod mi lhát. A kdybys ji přece jen zajímal jako chlap, neměla by zase důvod vyklízet mi pole. Což znamená, že jsem se spletla, a znova se omlouvám.“

„Nevím proč,“ řekl po chvíli, „nedokážu to vysvětlit, ale tohle mě znova naštvalo. Dal bych si pivo. Chceš taky?“

„Takže omluva se přijímá?“

„Rozmyslím si to,“ volal z kuchyně. „Vrať se k tomu vyklizenému poli, třeba to pomůže.“

Vzala si od něho láhev, kterou přinesl. „Ještě tě neznám, aspoň ne dobře,“ řekla na to.

„Kotě, já jsem otevřená kniha.“

„Ne, nejsi. A já taky ne. Ale vypadá to, že bych tě chtěla poznat líp.“

„A co pizzu?“

„Prosím?“

„Co kdybych jednu objednal, mám totiž děsný hlad. A taky bych s tebou chtěl pobýt. Ty nemáš hlad?“

„No, já...“

„Prima. Kde je sakra telefon?“ začal přehazovat věci na stole, rachtat na polici, až konečně našel telefon na posteli pod polštářem. „Pohotovostní číslo,“ vysvětloval. „To mám vždycky po ruce. Ahoj, tady Seth Quinn. Jo, mám se fajn. Co vy? To bych řekl. Velkou a se vším všudy.“

„To ne,“ ozvala se Dru a Seth se na ni zamračil.

„Moment,“ řekl do telefonu. „Co ne?“

„Bez ozdoby.“

„Jako bez něčeho?“ zíral na ni. „Holou? Jsi blázen?“

„Bez ozdoby,“ opakovala podrážděně. „Když chci salát, dám si salát, když maso, tak maso, a když pizzu, tak jen pizzu.“

„Páni.“ Odfrkl si a promnul si bradu, přesně jak to dělal Ethan.

„Fajn, takže půlku bez přízdoby a půlku se vším. Jo, přesně tak. Do bytu nad květinářstvím. Díky.“

Zavěsil a hodil telefon zpět na postel. „Nebude to dlouho trvat. Hele, musím se dát do pořádku.“ Hrábl do jedné z krabic a našel cosi jako čisté džíny. „Skočím do sprchy. A ty, prosím, chvíli vydrž. Hned jsem tady.“

„Můžu si prohlédnout ostatní obrazy?“

„Jasně.“ Máchl rukou do prostoru, zatímco si odnášel pivo do koupelny. „Jen do toho.“

A jako by se nic nestalo, uvědomila si, začínali zase od začátku. Nebo tak nějak. Chvíli vydrž, řekl jí jako staré kamarádce.

Zvláštní, že si tak opravdu připadala. Jako kamarádka. Ať už mělo přijít cokoli, teď byli přátelé.

Počkala, dokud se za ním nezavřou dveře a neuslyší tekoucí vodu, a pak teprve přešla k obrazu na stojanu u okna.

Na chvíli zadržela dech. Napadlo ji, že je to typická reakce člověka, který na obraze vidí sám sebe. Ten moment překvapení a údivu, prosté fascinace sebou samým viděným cizíma očima.

Takhle by si sama sebe nepředstavila, uvědomila si. Ne jako romantickou, uvolněnou a sexy bytost zároveň. Stvořenou z odvážných barev, snivého světla, ve svůdné pozici s odhaleným stehnem a nedbale shrnutou sukni.

Jako silnou osobnost, i když zrovna klidně odpočívá.

Dokončil to. Ten obraz byl určitě hotový, protože byl dokonalý. Dokonale krásný.

Také ji namaloval krásnou, pomyslela si. Žádoucí a přesto trochu odtážitou, protože bylo jasné, že je na obraze sama a přeje si to.

Řekla mu, že ho dobře nezná. Teď to cítila ještě zřetelněji. Kdo by ho mohl doopravdy znát? Jak pochopit člověka, který toho v sobě

tolik skrývá, jednou namaluje krásný sen a podruhé něco tak divoce vášnivého?

Přesto s každým krokem chtěla vědět víc.

Přešla k plátnům postaveným u zdi, usedla na zem, odložila láhev a snažila se pochopit víc.

Sluncem prozářené scény z Florencie s červenými střechami, zlatými domy a křivolakými uličkami. Další obraz plný barvy a pohybu – Benátky – zaplněný davem lidí.

Opuštěná silnice, vinoucí se mezi zářivě zelenými poli. Akt dívky s ospalýma hnědýma očima a nezkrotnou záplavou vlasů kolem tváře a ramen, slavnostní pohled na Řím oknem za jejími zády.

Slunečnicové pole, rozpálené horkem, které bylo skoro hmatatelné, a rozesmátá holčička s červeným balónkem na šňůrce.

Viděla radost a romantiku, smutek a vzdor, touhu a zoufalství.

On to viděl, opravila se v duchu. Viděl všechno. Když se vrátil z koupelny, seděla stále na zemi s obrazem na klíně. Piva se ani nedotkla. Přišel blíž a zvedl láhev. „Nedáš si radši víno?“

166

„To je fuk.“ Nemohla se od obrazu odtrhnout.

Byl to další akvarel, který maloval z paměti jednoho deštivého dne v Itálii. Stýskalo se mu a cítil neklid.

A tak začal malovat místo na blatech, kde brouzдал jako kluk. Houštiny a staré duby, rákosí a trávu a ranní světlo, lapené mezi nimi.

„To místo není daleko od našeho domu,“ řekl. „Dá se k němu dojít touhle cestičkou.“ Což asi v duchu dělal, když obraz maloval. Kráčel po cestě domů.

„Prodáš mi ho?“

„Jestli v tom budeš pokračovat, nebudu už potřebovat žádného agenta.“ Dřepl si vedle ní. „Proč zrovna tenhle?“

„Chtěla bych se tam v té mlze procházet. Sledovat, jak stoupá nad vodu, když vychází slunce. Cítím tam takové...“

Zarazila se, když zvedla hlavu a uviděla ho.

Nevzal si žádné triko a na holých prsou se mu stále třpytily kapky vody. Džíny mu držely nízko na bocích, protože neměl zapnutý horní knoflík.

Představila si, jak mu jezdí prstem těsně nad džínovinou a pak pod ní.

„Co cítíš?“

Žádost, touhu, pomyslela si. Cvoknu.

„Hm.“ S jistým úsilím se zase soustředila na obraz. „Takové osamění. Ale není to smutné. Je tam krásně a cesta znamená, že jsi sám, jen když potřebuješ.“

Naklonil se blíž k ní i k obrazu. Cítila jeho vůni – taky vodu a mýdlo – svaly na břiše jí ztuhly a na stehnech zvláčněly. „Kam bys ho pověsila?“

„Doma do pracovny. A když by mě unavilo účetnictví, zadívala bych se na něj a vydala se na tichou procházku.“

Trochu se odtáhla a vrátila obraz ke stěně. „Tak smím si ho koupit?“

„Možná.“ Narovnal se a přitom se o ni trochu otřel. Z toho, jak se mu zaleskly oči, pochopila, že si její reakce dobře uvědomuje. „Svůj portrét jsi viděla?“

„Ano.“ Využila příležitosti a poodešla. „Je krásný.“

„Ale ten koupit nechceš.“

„Ten není pro mě. Jak ho chceš nazvat?“

„*Krása spí*“ řekl a zamračil se, protože si vybavil zapomenutý sen. „Cukýnový fotbal,“ zamumlal. „Prosím?“

„To nic. Jen mě něco napadlo. Pizza je tady,“ reagoval na klepání.

Sebral ze stolu peněženku a jen tak bosý a bez košile šel otevřít. „Ahoj, Miku, jak je?“

„Jde to.“

Hubený, uhrovatý teenager odevzdal Sethovi krabici s pizzou. Pak se rozhlédl a zavadil pohledem o Dru. Z toho, jak mu poskočil ohryzek, jak překvapeně, zaujatě a závistivě se zatvářil, vytušila, že se o ní a o Sethovi začne ve městě rychle mluvit.

„Ehm, ahoj. Babička posílá ještě náký ubrousky a tak.“ Strčil Sethovi do ruky i papírovou tašku.

„Super. Vyříd', že děkuju. Tady jsou prachy, Miku. Drobné si nech.“

„Jo. Hm. Tak nashle.“

„Zdá se, že se do tebe Mike trochu zakoukal,“ poznamenal Seth, potom co nohou přibouchl dveře.

„Spíš bych řekla, že pomaže zpátky do pizzerie, aby mohl vyprávět, že si malíř a květinářka dopřávají horkou pizzu a horký sex.“

„Kéž by měl pravdu. Tak začneme tou první částí.“ Položil pizzu na postel. „Potřebuješ talíř?“

Srdce jí mírně poskočilo, ale přikývla. „Ano, potřebuju.“

„Ale no tak, nebud' upejpavá. Donesu ti skleničku dobrého chianti místo piva.“

„Klidně si dám pivo.“

„Já vím,“ řekl na cestě do kuchyně. „Ale jistě radši víno. Pivo vypiju já. A zlato, jestli nechceš, aby o tobě lidi mluvili, neměla ses stěhovat na malé město.“

„Zas tolik mi nevadí, když se o mně mluví.“ Aspoň ne tak, jak to dělají tady, pomyslela si. Bylo to docela jiné a méně pomlouvачné než klepy ve Washingtonu. „Jen se mi nelíbí, když se mluví o něčem, co jsem ani nestihla udělat.“

„Máš na mysli pizzu, nebo sex?“ zeptal, když se vrátil s papírovými talíři.

„To ještě nevím.“ Zašátrala v krabici s jeho oblečením a našla džínovou pracovní košili. „Obleč si to.“

„Jistě, madam. Můžeš se mnou jít na posteli, když slíbím, že na tebe neskočím?“

Posadila se tam a za pomoci plastové vidličky, kterou poslala Mikova babička, si oddělila kousek pizzy. Položila ho na talířek a pak stejným postupem odkrojila dílek z jeho poloviny.

„Víš, už. nějakou dobu takhle randíme...“

„Nerandíme. Tohle není rande. Jíme spolu pizzu.“

„Prima. Jak chceš.“ Sedl si vedle ní v nedbale rozepnuté košili a překřížil nohy.

Takhle je to ještě horší, uvědomila si, než bez košile.

„Nepoložili jsme si pár podstatných otázek, abychom věděli, jestli má vztah šanci.“

„Jako třeba?“

„Volné víkendy. Strávit radši na horách, nebo u moře?“

„Na horách. U moře bydlíme.“

„Souhlasím.“ Zakousl se do pizzy. „Oblíbený kytarista. Eric Clapton, nebo Chet Atkins?“

„Chet kdo?“

Seth pobledl. „Ach bože.“ Škubl sebou a chytil se za srdce. „Tak tohle přeskočíme. Bolelo by to. Nejstrašidelnější film –myslím klasiku, *Psycho*, nebo *Čelisti*?“

„Ani jeden. *Vymítač d'ábla*.“

„Dobrý. Komu bys víc věřila, že tě spíš ochrání před zlou mocí? Superman, nebo Batman?“

„Buffy. přemožitelka upírů.“

„Ale jdi.“ Lokl si piva. „Superman. Jedině Superman.“

„Jeden doušek kryptonitu a bylo by po něm. A kromě toho,“ dojedla dílek pizzy a vzala si další, „Buffy má mnohem zajímavější šatník.“

Znechuceně zavrtěl hlavou. „Tak dál. Sprcha, nebo vana?“

„To záleží na...“

„Ne, ne, ne.“ Popadl další pizzu. „Žádný podmínky. Vyber si.“

„Vana.“ Olízla si z prstů omáčku. „Horká, dlouhá koupel s bublinkami.“

„Jestli jsem si to nemyslel. Kočka, nebo pes?“

„Kočka.“

Odložil pizzu. „Ale to je úplně špatně.“

„Celý den pracuju. Kočky jsou soběstačné a neokusují boty.“

Zavrtěl lítostivě hlavou. „Tak to je mezi námi asi konec. Dá se to vůbec ještě zachránit? Rychle. Hranolky, nebo kaviár?“

„To je směšné. Samozřejmě hranolky.“

„Myslíš to vážně?“ Jako by pocítil novou naději, radostně ji chytil za ruku. „Neříkáš to jen proto, abys mě dostala a mohla sis prosadit svou?“

„Kaviár je prima při zvláštních příležitostech, ale určitě ne jako základní potravinu.“

„Díkybohu.“ Hlasitě jí ruku políbil a znovu se věnoval jídlu.

„Kromě zoufalé neznalosti hudby a pochybného názoru na domácí zvířata sis vedla docela dobře. Vyspím se s tebou.“

„Nevím, co na to říct. Jsem tak dojatá. Pověz mi něco o té ženě z obrazu – o té brunetě u okna v Římě.“

„Bella? Chceš ještě trochu vína?“

Povytáhla obočí tak, že se mu zrychlil tep. „Uhýbáš?“

„Jo, ale to víno by sis mohla dát i tak.“

„Dobře.“

Vstal, zašel pro láhev, a než se zase posadil, dolil Dru skleničku. „Chceš vědět, jestli jsem s ní spal?“

„Úžasné. Jsem dokonale čitelná.“ Ukousla další sousto pizzy.

„Můžeš říct, že mi do toho nic není.“

„Můžu. Anebo ti lhát. Byla to průvodkyně. Občas jsme se potkávali. Pak se blíž seznámili. Líbila se mi. Maloval jsem ji a spal jsem s ní. Bylo nám spolu fajn. Nikdy to nepřerostlo v něco hlubšího a složitějšího. Nespím s každou ženskou, která mi stojí modelem. A nemaluju každou, se kterou spím.“

„To mě zajímalo. A taky, jestli mi budeš lhát. Většinou spíš věřím, že si každý vymyslí pohotovou lež, než by řekl složitější pravdu. Ty jsi ale jiný člověk, než na jaké jsem byla zvyklá.“

„Drusillo...“ Tiše zaklel, protože ho přerušilo zvonění mobilu.

„Vezmi to. Já zatím trochu uklidím.“

Vstala z postele, sebrala krabici a talíře a Seth se chopil telefonu. „Ano? Ne, jsem v pořádku. Měl jsem nějakou práci. Anno, je mi fajn. Dokončil jsem jeden obraz. A vůbec tady nehladovím. Právě jsme s Dru snědli pizzu. Hm hm. Jasně. Zítra přijedu domů. Určitě. Taky tě miluju.“

Zavěsil, když se Dru vrátila. „Anna.“

„Hm, slyšela jsem.“ Zvedla telefon a položila ho na stolek. „Víš, že máš v lednici jen pivo, víno, měsíční zásobu nealka a teď ještě zbytek pizzy?“

„Byla tam ještě půlka masového sendviče, ale tu jsem snědl.“

„Aha.“ Přešla ke dveřím a otočila klíčem. To klapnutí sice zaznělo ozvěnou v její hlavě, ale nemohlo ji zastavit.

Došla k Sethovi.

„Když jsem šla naposled s někým do postele, byl to dost ponižující zážitek. Už jsou to skoro dva roky. Ani mi to zvlášť

nechybělo. Možná že tě jistým způsobem zneužiju, abych dostala zpátky, co mi někdo jiný vzal.“

Protože stále seděl na posteli, vklouzla mu na klín, zahákla mu stehna kolem boků a ruce za krkem. „Nevadí?“

„Asi ne.“ Přejel jí dlaněmi vzhůru po zádech. „Ale je tu jedna věc. Možná dostaneš víc, než jsi chtěla.“

„S rizikem se počítá,“ zašeptala a nabídla mu svoje rty.

12.kapitola

Jeho ručejí klouzaly po kůži, v níž jiskřily nervy. Tohle chtěla, jeho chtěla. Sama se rozhodla, že s ním půjde do postele. Přesto jí srdce bušilo nejen touhou, ale i strachy.

Z toho, jak jí ty nádherné ruce přejížděly po zádech, poznala, že on to ví taky.

„Uvolni se,“ zašeptal a oťel se rty o její tvář. „Tohle není operace mozku.“

„Nevím, jestli se chci uvolnit.“ Nervozita se projevovala jako jiný druh vzrušení, rostoucí souběžně s žádostivostí. „Nevím, jestli to dokážu.“

„Fajn.“ A stále ji tak klidně hladil a líbal. „Tak si buď aspoň jistá.“

„Jsem si jistá, jsem.“ Odtáhla se. Toužila vidět jeho tvář. „Nikdy nedělám nic, čím si nejsem jistá.“ Shrnula pramínky vlasů, které mu přepadly do čela. „Já jen, že už... je to dávno.“

Copak mu může říct, že v téhle oblasti ztratila sebedůvěru? To by pak neměla jistotu, že na tom, co mezi nimi bude, mají oba stejný podíl.

„Tak nebudeme spěchat.“

Snažila se uklidnit. Vždycky věřila, že intimita vyžaduje stejnou odvahu jako touha. Už jeden krok udělala. Zamkla dveře. Bude s ním spát. Je potřeba udělat další. „Možná.“ Dívala se na něho a začala si rozepínat halenku. Jeho oči sklouzly dolů. Pak jejich modř potemněla, protože halenku rozevřela a nechala ji spadnout z ramen. „A možná ne.“

Pohládl bříšky prstů oblinu jejích řader a jemnou kůži nad módní krajkovou podprsenkou.

„Víš, co je na holkách fantastický?“ prohodil, zatímco si pohrával s krajkovým lemováním. „Nejen že mají prsa – což se nesmí přeceňovat – ale taky ty super věci, kterými je obalují.“

Rozesmálo ji to, přestože se začínala chvět. „Máš rád prádlo, co?“

„No jo.“ Hrál si s pravým ramínkem a pak ho sesunul z ramene. „Teda hlavně na holkách. Kradl jsem Anně katalogy *Victorid's Secret*, abych se mohl... No.“ Stáhl jí levé ramínko. „Do toho bych se asi neměl pouštět. Máš tady k tomu i kalhotky?“

Nervy jako by jí vibrovaly rychleji. „Myslím, že bys to měl zjistit sám.“

„Vsadím se, že jo.“ Naklonil se blíž, aby ji mohl políbit na rameno. „Ty máš všechno promyšlené. A víš, která část – myslím tělesná – se mi na tobě ještě líbí?“

Jeho rty teď přejížděly po jejím hrdle, vzrušovaly a tišily zároveň. „Bojím se zeptat.“

„Přesně tohle místo.“ Dotkl se jí vzadu na šíji. „Dohání mě k šílenství. Upozorňuju předem, že se do něho brzo zakousnu, tak se nelekni.“

„Byla bych radši... mmmm.“ Škrábl ji zuby na čelisti, mírně je sevřel na bradě a pak jí skousl spodní ret.

„Začínala ses uvolňovat,“ zašeptal, když zadržela dech. „Takhle to nepůjde.“

Tentokrát si vzal její ústa horce a tvrdě v majetnickém polibku, jako by jí chtěl vypálit znamení. Skok z hravosti do útoku byl tak náhlý a vzrušující, že nemohla nic než snášet jeho pustošení.

Klid, uvažovala, zatímco se jí točila hlava. Opravdu věřila, že chce být klidná a sebejistá? Ale ne, tenhle horečný závod byl lepší. Mnohem lepší.

Její nohy ho v pase pevněji obemkly a její tělo ztuhlo. S rostoucí žádostí oplácela náruživě jeho polibky.

Ne, tohle nebyla obyčejná touha, uvědomila si, ale zuřivá žádost.

Shodila mu košili z ramen, aby se mohla dotknout jeho kůže a mačkat jeho svaly.

Její vůně naplnila prostor, jako by se vykoukala v divokých květinách. Jemnost a hedvábný povrch její kůže mu zamlžovaly

mysl. Tiché, hrdelně steny, které při dotycích vydávala, mu pronikaly do krve.

Světlo se měnilo, měkce se vytrácelo k večeru. Chtěl spatřit záři pozdních paprsků na jejím těle, sledovat, jak se zachytí v jejích zelenozlatých očích.

Dech se jí chvěl, když se prohnula, aby mohl laskat dlouhou linii jejího hrdla. Pak se zaklonila ještě víc, jako by neměla kosti, protože jeho jazyk putoval níž k nadržům.

Snažil se nespěchat, a tak se nadzvedl, aby si ji prohlédl. „Jsi ohebná, co?“

„Chodím na jógu,“ zachvěla se, „dvakrát týdně.“

„Matko boží,“ řekl jenom, když se prohnula do oblouku a nohy nechala dál zaklesnuté kolem jeho pasu.

Skoro nábožně teď přejížděl rukama po jejím rameni, křivce nadra a linii trupu. Rozepl knoflíček u kalhot a uvolnil zip. Pomalu.

„Měl jsem pravdu.“ Mučil je objemným zajížděním pod elasticke krajkové kalhotky. „Sjednocená, a to v mnoha směrech.“

Podsunal ruce pod její boky a zdvihl je, aby mohl polaskat její břicho. Cítil, jak se svaly pod jeho rty chvějí a pak cukají, když přitiskl ústa na bavlněný trojúhelník.

Vzrušení se v ní hromadilo a sráželo do tvrdého uzlu a pak se ve formě bolestných paprsků rozbíhalo po těle. Ucítil chvění v jejích nohou, a tak je sundal z pasu a stáhl jí na míru šité kalhoty.

„Musím se propracovat zpátky k tvému krku.“ S pomocí rtů a prstů zkoumal její nohy. „Ale chvíli to potrvá.“

„To nevádí.“ Její dech se zadrhl a pak vyšel z úst jako vzdech. „Nemusíš spěchat.“

Nepospíchal. Zatímco bolestná žádost sílila, zařala pěsti do prostěradla, aby nemusela prosit. Toužila zajet mu prsty do vlasů, hladit ho po těle, ale měla strach, že pak vylétne z toho jezera vířících rozkoší.

Přála si utopit se v něm.

Kousl ji jemně do stehna, až zabořila tvář do matrace, aby potlačila sténání. Jeho jazyk klouzal podél krajkového trojúhelníku a steny se měnily ve vzlyky. Když zajel pod něj, staly se z nich krátké, dýchavičné výkřiky.

Její touha byla jeho touhou, ale ruce vláčně stahovaly krajku dolů a dotýkaly se horkého klína. Vítězoslavně sledoval, jak se její tělo zvedá a oči šokované slepnou, když stoupala k vrcholu.

Pak ochabla a on línými polibky postupoval vzhůru po jejím těle. Chtěl, aby se zase chvěla, aby ho volala jménem a sevřela se kolem něj, jako by na tom závisel její život.

Dojde na to, slíbil si v duchu a sál přes látku její ňadro. Než s ní skončí, dojde na to.

Pod jeho rty pulzovalo její srdce a pak se tep zrychlil, když stáhl krajku a vzal si holé tělo.

Zajela mu prsty do vlasů, přitiskla ho blíž a pak ho pohládila po zádech.

„Nech mě to sundat.“ Měla sytý, zasněný hlas a šhubala za jeho džíny. „Pust’.“

Hudba se podobala hlubokému tlukotu, stejně naléhavému jako tep jejího srdce. Stáhla mu džíny, zvedla se na bok a přitiskla se k němu celým tělem. Našla jeho rty a zoufale je líbala.

Toužila, aby ji celou vyplnil, a rty se vydala na divokou cestu po jeho tváři, hrdle a prsou. Bože, jak je tvrdý, štíhlý, mužný.

Chtěla ho cítit v sobě, znovu poznat ten šok a zázrak proniknutí a spojení. Ale když se na něj chtěla posadit a pojmout ho do sebe, odtáhl se.

„Ještě ne.“ Pak ji obrátil na břicho.

„Chtěla bych...“

„Já taky, kristepane, já taky.“

Sotva se mohla zeptat, jestli se mu to líbilo, aby to neznělo jako klišé. Ale přece to chtěla vědět. „Máš žízeň?“ zeptal se. „Trochu.“

„Hm.“ Otřel se o ni tvář. „Něcodonesu, až se budu moct chýbat.“ Prohrábla mu vlasy. Měl je tak hladké, rovné a plné světlých odstínů. „A... jsi v pohodě?“

„Hm hm. Bude přšet.“ Pohlédla k oknům. „Nebude.“

„Určitě bude.“ Otočil hlavou a zadíval se na oblohu. „A taky přijde bouřka. Máš zavřená okna v autě?“

Proč se kruci ptá na okna, když právě prožila zásadní životní chvíli? „Ano.“

„Prima.“

Zadívala se na strop. „Měla bych odejít, než začne pršet.“

„Hm hm.“ Přitáhl ji k sobě a pak se přes ni překulil. „Měla bys zůstat, abychom mohli poslouchat déšť, až se budeme znova milovat.“

„Znova?“

„Hm. Vědělas, že máš takovou malou jamku dole na páteři?“
Pohládl ji tam prstem, pak otevřel oči a zadíval se jí do tváře.
„Všechno v pořádku?“

„Nevím? Je?“

Vzal její tvář do dlaní a zamyslel se. „Tenhle výraz znám. Jsi trochu podrážděná a blížíš se ke skutečnému vzteku. Tak co je? Byl jsem moc drsný?“

„Ne.“

„Tak ne dost drsný, co? Hej.“ Trochu tou hlavou zatřepal. „Řekni mi to, Dru.“

„Nic. Nic se neděje. Jsi skvělý milenec. Ještě jsem nezažila nic tak důkladného a vzrušujícího.“

„Tak co je?“ dožadoval se, když se odtáhla a posadila.

„Říkám, že nic.“ Jasně slyšela napětí ve svém hlase. Bože, za chvíli snad začne fňukat. První varovné rachocení hromu perfektně podtrhovalo její náladu. „Mohl bys taky říct něco o mně. Aspoň to obvyklé ‚Kotě, byla jsi skvělá‘.“

„Kotě, byla jsi skvělá.“ Rozesmál by se, ale lesk v jejích očích znamenal něco víc než podrážděnost. „Počkej.“ Musel se zvednout, aby ji chytil, než vstane z postele. A protože se nechtěl prát, převalil ji znovu na sebe. „Co jste si to s tím bejvalým snoubencem udělali?“

„Na tom teď nezáleží.“

„Záleží, když nám ho taháš do postele.“

Otevřela ústa, připravená ostře protestovat, ale vyšel z nich jen povzdech. „Máš pravdu. Absolutní pravdu. Jsem pitomá. Pusť mě. V téhle poloze si povídat nemůžu.“

Uvolnil sevření a ona se posunula. Neřekl nic, když si zakryla řadra cípem prostěradla, pochopil, že je to pro ni šit.

Snažila se urovnat si myšlenky, zatímco venku znovu zahřmělo a tmou prolétl blesk. „Podvedl mě, alédál tvrdil, že mě miluje a že důvodem byla moje nedostatečná vynalézavost v sexu.“

„A už jsi tenkrát dělala jógu?“ Když na něj jen chladně zírala, Seth zakroutil hlavou. „Zlato, jestli nechápeš legraci, jsi vážně na hlavu.“

„Měla jsem si ho brát. Objednali jsme oznámení, byla jsem na zkoušce svatebních šatů. A pak jsem zjistila, že mačkal prostěradla – která jsem mimochodem koupila já – s tou právnickou.“

Oknem nárazově zavanul vítr a hned nato se blýsklo. Ale nepřestal se na ni dívat. Nespěchal zavřít okna, aby dovnitř nenapršelo.

„A očekával, že jeho důvody pochopím,“ pokračovala. „Že si ho přesto vezmu, protože šlo jen o sex, ve kterém jsem podle něj moc nevynikala.“

Krysa, napadlo Setha, i když skutečné krysy si takové jméno nezaslouží. „A ty myslíš, že chlápek, co kupuje oznámení s jednou ženskou a spí s druhou, stojí za jedinou minutu tvého času?“

„Sotva, to bych ho nevyhodila a nezpůsobila sobě i rodině tolik trapasů. Na něj už nemyslím. Myslím na sebe.“

Neříkala úplnou pravdu, ale nechal ji při tom. „Chceš, abych ti řekl, jaké to s tebou bylo? Kouzelné.“ Naklonil se a políbil ji na rty. „Kouzelné.“

179Sevřel jí zuby na šíji a erotický šok ji přiměl vykřiknout. Rukama sevřela železné příčky čela postele, ale nenašla v nich kotvu.

Vjela do ní divokost.

Vzpínala se pod ním, jako by se blížila k hranici šílenství. „Ted’, bože můj, ted’.“

Prudce zajel rukou pod ni a zabořil své šikovné prsty doprostřed vlhka a horka. Jedním divokým skokem dosáhla vrcholu, docela bezmocná a rozechvělá.

Když její ruce sjely z příček, obrátil ji na záda. „Ted’,“ řekl, rozdrtil její rty svými, spolkl její výkřik a pronikl do ní.

Sevřela se kolem něho a vzepjala se do oblouku. Rychlé zdvihy a klesání těl, vlhké pleskání kůže o kůži. Pokaždé, když zatajila dech, se jeho krev vzbouřila.

A tak se díval, jak jí poslední paprsky slunce září na tváři a zachycují se v zelenozlatých očích, zalitých slzami.

Vztáhla ruku k jeho tváři a její hlas zněl téměř užasle, když řekla: „Sethe.“

Krása té chvíle ho docela pohltila.

Díval se na ni dál, dokud se jejich nitra nerozbila na střepy.

Druhou nejlepší věcí po milování bylo podle Sethova názoru vznášet se v teplém proudu uspokojení hned potom. Ukojené ženské tělo působilo tak neuvěřitelně měkce a sladce a stávalo se dokonalým místem pro spočinutí.

Přišli o západ slunce. Už se stmívalo. Někdy v průběhu večera si Seth uvědomil, že dohrálo poslední cédéčko. Teď bylo slyšet jen šumění větru a Drusillin dech.

Přichází déšť. Cítil taky, jak vzduch jiskří před bouřkou.

Bude muset zavřít okna. Později.

Zvedl ruku a pohladil Dru po straně nadra. „Řekl bych, že už jsi uvolněná,“ zašeptal. „Ať chceš, nebo ne.“

„Asi ano.“

On určitě byl, pomyslela si. To je dobré znamení. Nebo ne? Nesnášela se za to, jak hloupě uvažuje. Jakmile se jí v hlavě začalo vyjasňovat, vracely se i pochybnosti.

Když ji vzal za ruku, zadívala se, jak jedna do druhé zapadly. Pak s povzdechem zvedla oči k oknům. „Prší.“

„Zůstaň ještě chvíli.“ Přitáhl spojené ruce k ústům. „Budeme poslouchat déšť.“

Když později vstala, ještě nepřestalo pršet. Tlumené, stále šumění, potom co bouře ustala, změnilo místnost v útulné hnízdečko, kde by si ráda hověla.

„Zůstaň na noc. Slibuju, že ráno vstanu dřív a seženu něco slušného k snídani.“

„Nemůžu.“ Zdálo se tak intimní a romantické povídat si s ním ve tmě, že ji zklamalo, když rozsvítil. Hned nato ji ohromil šok, když si uvědomila, jak je na ni okny vidět. „Proboha živého.“ Cestou do koupelny na sebe natahovala prádlo.

„No jo, jako by tam teď v noci a v dešti někdo mohl stát.“ Seth beze studu vstal a spokojeně nahý ji následoval. Stihl zachytit dveře, než mu je přibouchla před nosem. „Vezmi to takhle, ráno jen sejdeš po schodech a budeš v práci.“

„Nemám tady žádné oblečení. Myslím čisté oblečení,“ dodala, když ukázal na halenku, ležící na koupelňové podlaze. „Jen chlapa může napadnout, že půjde ráno do práce v tom, co měl včera. Podal bys mi tu halenku?“

Poslechl, ale ještě to zkusil. „Tak si přivez náhradní šaty zítra. Já doplním zásoby. Dáme si večeři. Já umím vařit,“ zdůraznil, protože povytáhla obočí. „Přiměřeně. Nebo můžeme zajet k tobě a uvaříš ty.“

„Já nevařím, ani přiměřeně.“

„Nebo zajdeme na jídlo ven a vrátíme se sem. Nebo k tobě,“ dodal a přitom ji objal. „Je mi to fuk. Bude to plánované rande, místo nedomluveného.“

„Tohle nebylo rande.“ Vyklouzla mu. aby si mohla zapnout halenku. „Jen sex.“

„Promiň, ale dali jsme si večeři, alkoholické nápoje, konverzovali jsme a milovali se. To je, miláčku, rande.“

Rty se jí zachvěly v náznaku úsměvu. „Dostals mě.“

„Přesně tak.“ Popadl ji kolem pasu a přitáhl ji zpět k sobě. „Pojď se mnou na večeři, do postele, probouzej se se mnou.“

„Dobře, ale až po osmé, předtím mám hodinu jógy.“

„To říkáš, abys mě mučila. Ale když jsme u toho, umíš si dát obě nohy za krk?“

Zasmála se a odstrčila ho. „Musím jít. Už je po půlnoci. Přijdu zítra kolem osmé. A risknu tvoje vaření.“

„Super. A mám ti zarámovat ten akvarel?“

Zazubila se. „Takže mi ho dáš?“

„To se uvidí. Jsem ochotný ho vyměnit za jiný obraz.“

„Ten už jsi přece dokončil.“

„Chci malovat jiný.“

Obula si boty. „Tenhle už byl druhý.“

„A jednoho dne až budu mrtvý, slavný a moje dílo budou analyzovat a vyženou jeho ceny směšně nahoru, tohle období někdo pojmenuje jako Drusillino.“

„Zajímavé. Jestli tím můžu zaplatit, tak pózovat budu.“

„V neděli.“

„Dobře. A už víš, jak by měl obraz vypadat a co si mám vzít na sebe?“

„Vím přesně, jak by měl vypadat.“ Přistoupil blíž, položil jí ruce na ramena a políbil ji. „Budeš mít na sobě plátky růží.“

„Prosím?“

„Plátky rudých růží. A jako květinářka bys mi je mohla dodat.“

„Jestli myslíš, že budu pózovat jen posypaná... Tak to ne.“

„Chceš ten akvarel, nebo ne?“

„Ne tolik, abych se nechala vydírat.“

Odvrátila se, ale chytil ji za ruku. „Obdivuješ moje obrazy natolik, že bys je chtěla mít.“

„Obdivuju je moc, ale nahotu neberu.“

„Fajn, já zůstanu oblečený a ty budeš mít růžové plátky. Sš.“ Než stihla něco říct, přitiskl jí prst na rty. „Rozhodně tě nechci malovat nahou, abych tě dostal do postele, protože jsem tě už v posteli měl. A navíc takhle umění nezneužívám. Henrik obraz nosím v hlavě už od prvního setkání s tebou. Musím ho namalovat.“

Vzal ji za ruce. „Potřebuju to. Ale uzavřeme dohodu.“

„Jakou?“

„Nikomu ho neukážu. Až bude hotový, můžeš rozhodnout co s ním.“

Rozeznal výraz její tváře – váhala a přemýšlela. „Já rozhodnu?“

„Budu věřit, že spravedlivě. A ty zase věř mně, že namaluju, co vidím a cítím. Platí?“

„Plátky rudých růží.“ Natočila hlavu ke straně. „Objednám jich spoustu.“

Druhý den ráno Seth vešel do loděnice a hvízdal si. Nesl krabici čerstvých vdolků z místního pekařství.

Cam už pilně pracoval, zavrtával napínače do pláště lodi.

„Kráska,“ pronesl Seth a popošel blíž k proporčně vyvážené jole. „Museli jste fakt máknout, abyste ji tak rychle dokončili.“

„Jo. Ještě nějaký ten nátěr a pár detailů v kabině a bude hotová. Zákazník si ji chce v neděli vyzvednout.“

„Promiň, že jsem vám minulej tejden nepomohl.“

„Zvládli jsme to.“

V jeho hlase nezněla přímo výčitka, ale skrytý náznak ano. „Kde jsou všichni?“

„Phil nahoře. Ethan a Aubrey dneska vybírají krabí pasti. Po škole mi přijde pomoci Kevin. Za tejdne bude volnej, tak toho udělá víc.“

„Volnej? To už budou prázdniny? Co je vlastně za den?“

„Byl bys v obraze, kdyby ses aspoň sem tam stavil doma.“

„Měl jsem práci, Came.“

„Jo.“ Cam připevnil další napínák. „Slyšel jsem.“

„Proč se zlobíš?“ Seth hodil krabici s vdolky na palubu. „Jsem tady, nebo ne?“

„Přijdeš a zmizíš, jak máš zrovna náladu. Dneska ses ukázal asi jen proto, že se ti včera konečně poštěstilo, ne?“

„Co je ti po tom?“

„Co je mi po tom?“ Cam odložil vrtačku a seskočil z paluby jako rozčilený buldok. „Chceš vědět, co je mi po tom, ty pitomče? Je mi hodně po tom, jestli na tejdne nadobro zmizíš. Tváříš se jako umučení a pak se zalígruješ v ateliéru. Taky mi dost vadí vidět Annu, jak se strachuje, protože se neobtěžuješ říct nám, co tě žere. Myslíš, že sem můžeš přihopkat jakoby nic, když se ti konečně podařilo přetáhnout Dru sukni přes hlavu?“

Pocit viny se v Sethovi proměnil v záchvat vzteku. Vyrázil dřív, než si to mohl rozmyslet, a strčil Cama na trup lodi. „Takhle o ní mluvit nebudeš. Není to žádná lehká holka, která by mi podržela svrbění. Takhle o ní už nikdy nemluv.“

Cam Setha odrazil o plný krok zpět. Stáli tam proti sobě, nos u nosu, jako dva boxeři, kteří nedbají na to, že kolo skončilo. „A ty nejednej se svou rodinou, jako by byla splachovací.“

Zlost jim svírala hrdla jako vzteklý pes. „Chceš si to rozdat? Co?“ provokoval Cam, když se objevily pěsti.

„Přestaňte s tím, kruci! Dost!“ Phil mezi ně doslova skočil a odstrčil je. „Co se tady sakra děje? Je vás slyšet až nahoru.“

„Kluk myslí, že by mě dostal,“ odpověděl Cam divoce. „Jen ať si to zkusí.“

„To určitě. Jestli do sebe chcete mlátit, tak venku. Nebo spíš mazej ty, Sethe, ať vychladneš.“ Phil ukázal ke dveřím a molu za nimi. „Poslední dobou se tady moc nevyskytuješ, tak to dalších pár minut vydržíš.“

„Tohle je mezi mnou a Camem.“

„Tohle je naše firma,“ opravil ho Phil. „Naše pracoviště, takže i moje věc. Jestli nepřestaneš, dostaneš první ránu ode mě. Už mě taky pěkně štveš.“

„O čem to zase mluvíš?“

„O dodržování slibů a plnění povinností. O tom, že klient čeká na dokončení návrhu lodi, který jsi slíbil udělat. Tak kde ho máš, Sethe?“

Otevřel a zase zavřel pusu. Jachta pro Drusillu. Zapomněl na ni. A stejně tak na to, že měl Anně dovézt kompost na květinové záhony. A Bramovi slíbil, že ho svezve v novém autě.

Protože obrátil zlost proti sobě, vyklopýtal ze dveří na molo.

„Fakan,“ zavrčel Cam, „zasloužil by nakopat do zadku.“

„Proč mu nedáš pokoj?“

Cam se zmateně obrátil na Phila. „Jdi do háje, to tys ho tady zrovna péroval.“

„Měl jsem o něj stejnej strach jako ty,“ odsekl Phil. „Ale už to stačí. Je dost starej na to, aby přišel, kdy se mu zachce. V jeho věku jsi jezdil po Evropě a zvedal všechny sukně, který se nechaly.“

„Ale nikdy jsem neporušil slovo.“

„Ne.“ Phil se už klidněji zadíval na Setha na konci mola. „A podle toho, jak se tváří, ho nechtěl porušit ani on. Jak dlouho tam má takhle stát a trápit se?“

„Přinejmenším tejden.“

Pod Philovým upřeným pohledem Cam sykavě vydechl, a tím z něho vyprchal i vztek. „Kruci. Asi už stárnu. Tohle nesnáším. Jdu to srovnat.“

Seth za sebou zaslechl kroky. Otočil se a trochu ztuhl. „Tak pojď, ubal mi jednu. Další už ti neprojde.“

„Sám bych jednu zasloužil.“

„Kristepane, promiň, že jsem tě zklamal,“ zahučel Seth. „Pomůžu ti s lodí. Ten návrh nakreslím ještě dneska. Vynahradím ti to.“

„Houby.“ Cam si prohrábl vlasy. A kdo se teď cítí jako fakan? zeptal se sám sebe. „Nezklamal jsi mě. Jen mi děláš starosti a rozčiluješ mě, ale nezklamal jsi mě. Nikdo nečeká, že tady budeš makat dennodenně. Nebo že budeš sedět doma. Kruci, nejdřív mě

Anna otravuje, že seš doma až moc a že to pro tebe není dobré. Pak zase, že nejsi doma vůbec. Jak se v tom má jeden vyznat?“

„Blbě. Potřeboval jsem jen něco vyřídit, to je všechno. Pracoval jsem. Zabral jsem se do toho a zapomněl na ostatní věci. Rodina je pro mě důležitá, Came. Věř mi. Je to jako zázrak. Nebýt tebe...“

„Už toho nech. Nemluvíme o tom, co bylo dřív, ale co je teď.“

„Žádný teď by bez vás nebylo.“

„Nic by nebylo bez Raye. Pro nikoho z nás. Nech to plavat.“
Nacpal si ruce do kapes a zadíval se na vodu.

Ježiši, pomyslel si, ať jsou děti sebevíc dospělé, pořád se o ně bojíte.

„Takže s tou sexy floristkou je to vážný?“

Seth nevědomky napodobil Camův postoj a teď na moře vyhlíželi oba. „Vypadá to tak.“

„Možná že když sis konečně přišel na své, trochu nám tady pomůžeš.“

„Dneska ráno bych na to energii měl,“ odpověděl Seth. „Jo, u mě to taky vždycky zabíralo. Jaký vdolky jsi nám přinesl?“

Už byli zase v pohodě, pomyslel si Seth. Ať se mezi nimi přihodilo cokoli, dokázali to spravit. „Různý. Já miluju ty s bavorským krémem.“

„Já taky. Jdem, než je Phil najde.“

Vydali se k loděnici, ale Seth se zarazil. „Cukýnový fotbal.“ Cam výrazně zbledl. „Cos to řekl?“

„Chlebová liga. Cukýnovej chleba. Upekla chleba a vy jste s ním hráli fotbal. Řekla mi to.“

„Kdy?“ Cam rozechvěle chytil Setha za ramena. „Kdys ji viděl?“

„Nevím. Zdálo se mi o ní. Vypadalo to jako sen,“ zašeptal. Žaludek mu poskočil, ale necítil nevolnost. Spíš zvláštní radost.

On vážně mluvil se Stellou. Měl babičku a ta mu vyprávěla příběh.

„Bylo to tak, vid’?“ Radost se projevila v jeho hlase i výrazu. „A ty... tys chtěl překazit přihrávku a dostal jsi chlebem mezi oči. Upadl jsi málem do bezvědomí. Vid’, že jo?“

„Jo.“ Cam se musel uklidnit. Byla to hezká vzpomínka. Jako tolik dalších. „Vyběhla z domu a křičela na nás, právě když jsem vyskočil.“

Ohlídl jsem se a prásk! Celá galaxie hvězdiček. Ten chleba byl tvrděj jako cihla. Ona byla skvělá doktorka, ale moc vařit neuměla.“

„Jo, to mi taky řekla.“

„Tak se ke mně sklonila, zkontrolovala mi zornice, nutila mě počítat prsty. Že prý mi to patří a nemusí mě majznout sama. Pak jsme se všichni začali řehtat – táta a já a Phil a Ethan. Banda magorů. Mamka tam stála s rukama v bok a zírala na nás. Vidím ji jako dneska“

Dlouze vydechl. „Pak se vrátila domů a přinesla nám další bochník, aby jsme mohli hrát dál. To ti řekla taky?

„Ne.“ Seth cestou k vratům položil Camovi ruku na rameno. „Asi chtěla, abys mi to řekl ty.“

Když spolykali vdolky a Seth se usadil v rohu, aby vypracoval návrh šalupy podle Ethanová hrubého náčrtku, Dru vyšla před obchod a začala odstříhovat zvadlé květy sporýše a otočníku v barelech od whisky.

Noční bouřka ochladila vzduch, vymetla vlhkost a zanechala po sobě jasné, čisté ráno.

Záliv byl sytě modrý a po nočním bouření ještě vzedmutý. Už se na něm pohupovalo několik lodí. Rybáři v pracovních botách a výletníci ve vypůjčených skifech nebo motorových člunech se spolu dělili o vlny. Letní hosté, co tu měli lodě a kradli si kvůli nim volný čas, vyráželi na vodu brzy. Škoda každé minuty krásného dne, usmála se v duchu Dru.

Za pár měsíců by taky mohla pucovat a leštit svoji vlastní loď. Vlastnit ji bude znamenat mnohem víc než odrazit od břehu, nahodit plachtu a projíždět se. Hlavně věnovat čas, peníze a energii na její údržbu. Ale to bude taky požitek. Alespoň pro ni ano.

Pracovala ráda. Byla to jedna z věcí, na kterou přišla během let svého sebeuvědomování. Měla ráda práci, tvorbu a uspokojení z toho, co dokázala.

Líbila se jí obchodnická část podnikání. Vedení účtů, zásobování, vyplňování objednávek, výpočet zisku. Vyhovovalo to jejímu smyslu pro pořádek, stejně jako květiny vyhovovaly její lásce ke kráse. Nová loď se stane takovou odměnou za to, co už dokázala.

A Seth... Nebyla si docela jistá, čím pro ni byl Seth. Strávila s ním úžasnou noc. Ale se vztahem je to jako s lodí, nejsou jen klidné plavby a musí se udržovat.

Kde by asi skončili, uvažovala, kdyby se vítr, který je svál dohromady, náhle obrátil? Jak se zachovají v případě opravdové bouře nebo když vzrušení z jízdy vyprchá, což se bohužel často stává?

Přála si, aby uměla žít okamžikem a nemusela stále předvídat problémy.

Seth ji zajímal a znamenal výzvu. Vzrušoval ji a bavil. Probudil v ní city, jaké ještě nepoznala, dokonce ani s mužem, kterého si málem vzala.

Přitahoval ji svým sebevědomím, poctivostí a pohodovostí. Fascinovaly ji ale i náznaky emocí a vášní, co vřely mělce pod touhle slupkou.

Byl to ten nejzajímavější muž, jakého poznala. Cítila se s ním šťastná. Právě se stali milenci, ale ona už vyhlížela problémy.

Protože když člověk nepředvídá, těžce narazí, připomněla si.

Zanesla malé nůžky zpět do zadní místnosti, kde je uložila na polici. Zatoužila promluvit si s někým, nejspíš s jinou ženou, o vzrušení a úzkostech, které prožívala. Přála si s někým sedět u stolu a klábosit o všem, co ji napadalo.

Jak jí srdce poskočí, když se na ni Seth usměje. Jak se rozbuší, když se jí dotýká. Jak úžasné i děsivé je být s někým, kdo vás přijímá takovou, jakou potřebujete být.

Chtěla se někomu svěřit, že se zamilovala.

Žádná z žen z bývalých společenských kruhů by ji nepochopila. Ne tak, jak by chtěla. Zajímaly by se a tvářily vstřícně. Ale neuměla si představit, že by některé vyprávěla, jak ji Seth kousl do krku, a ona by pak závistivě zasténala.

Ale přesně tohle si Dru přála.

Nemohla zavolat matce a svěřit se, že zažila nejlepší sex svého života s mužem, do kterého se zamilovala.

Takový způsob konverzace by ani jedné z nich neudělal dobře.

A přestože věděla, že naopak nic by nešokovalo Aubrey a že by se od ní dočkala té správné reakce, příbuzenský vztah se Sethem tuhle možnost vylučoval.

A tak v tom byla sama, uvědomila si. Ale o to přece původně stála. Jenže teď, když měla co sdílet a život se jí pod rukama začínal měnit, nebyl nikdo, komu by se svěřila.

Mohla si za to sama, připustila. Buď se s tím musí smířit, anebo to změnit. Otevírání se znamenalo víc než přijmout milence. Víc než vstoupit do nového přátelství. Znamenalo to práci. Takže na tom zapracuje. Zvonkohra nade dveřmi ohlásila prvního zákazníka. Dru se narovnala v ramenou. Už jednou dokázala, že umí změnit život. Dokáže to znova.

Vyšla ze zadní místnosti s milým úsměvem, připravená být víc než zdvořilou a výkonnou květinářkou. „Dobré ráno, čím posloužím?“

„Hm, ještě nevím. Zatím se rozhlídnu.“

„Poslužte si. Krásný den, vidíte?“ Dru zašla otevřít vstupní dveře. „Moc krásný, aby bylo zavřeno. Jste v Saint Chrisu na návštěvě?“

„Tak, tak,“ řekla Gloria. „Na hezké krátké dovolené.“

„Vybrala jste si nejlepší čas.“ Dru se snažila nevnímat, jak detailně si ji ta žena prohlíží. „Jste tady s rodinou?“

„Ano.“ Nevypadala jako typ, který by utrácel za květiny. Působila tvrdě, našťvaně – a lacině. Měla příliš těsné a krátké šortky a příliš upnutý top. Když Dru ucítila závan whisky spolu s květinovým parfémem, napadlo ji, jestli nebude oloupena.

Ale pak tu myšlenku zahнала. Květinářství nikdo nepřepadá a v St. Chrisu už vůbec ne. A kdyby ta žena měla zbraň, musela by být miniaturní, aby se pod tím oblečením dala schovat.

A soudit lidi podle toho, jestli mají dobrý vkus, nebyl právě nejlepší způsob jak být k zákazníkům přístupnější.

„Jestli hledáte něco, co by vyzdobilo váš hotelový pokoj, mám speciální nabídku karafiátů. Hezky voní a dlouho vydrží.“

„To by snad šlo. Víte, připadáte mi povědomá a nemáte místní přízvuk. Možná jsme se někde potkaly. Pobýváte často v D. C?“

Dru se trochu uvolnila. „Vyrostla jsem tam.“

„To bude ono. Hned jak jsem vás viděla, napadlo mě... Počkat! Vy jste dcera Katherine. Prucilla – ne, ne, Drusilla.“

Dru si zkusila představit, že by matka znala tuhle vyhublou, špatně oblečenou ženu, co čpí laciným parfémem a whisky. Ale pak se za svoje snobství proklela.

„Přesně tak.“

„No, ať se propadnu.“ Gloria si dala ruce v bok a co nejpráteleštěji se usmála. Informací měla dost. „Copak kruci děláte tady dole?“

„Bydlím tady. Takže vy znáte moji matku?“

„Jistě. Pracovala jsem s Kathy v několika výborech. Už dlouho jsme se neviděly. Snad tři nebo čtyři roky. Naposled myslím na nějaké akci na pomoc literatuře. Na večeri s názvem Kniha a autor v Shorehamu.“

O večeri psal *Washington Post* natolik podrobně, že stačilo článek najít na internetu, aby o ní Gloria mohla bez potíží mluvit. „A jak se rodiče mají?“

Ne, uvědomila si Dru, nebyla zas takový snob, jen uměla dobře odhadnout lidi. Ale nedala na sobě nic znát. „Mají se oba dva dobře, děkuji. Promiňte, přeslechla jsem vaše jméno.“

„Glo. Glo Harrowová,“ použila rodné příjmení své matky. „Ten svět je ale malý, co? Mám dojem, že když jsem s Kath naposled mluvila, byla jste zasnoubená. Byla z toho celá pryč. Asi to nevyšlo...“

„Ne, nevyšlo.“

„Hm, s mužským je to jako s autobusem. Chytíte si jiný. Víte, moje matka se přátelí s vaším dědečkem.“ Což by byla pravda, kdyby řekla, že se jen znají. „Senátor je pořád v kurzu. Taky má jméno.“

„Je to skvělý člověk,“ řekla na to Dru chladně.

„Docela obdivuju, že je v tom věku pořád aktivní. Přitom má tolik peněz a nemusel by pracovat, natož se věnovat politice. To je tvrdá aréna i pro mladého člověka, zvlášť když se dneska tolik hází blátem.“

„Lidi vždycky házeli blátem. V naší rodině se nikdy nevěřilo, že finanční zabezpečení znamená nechat za sebe pracovat jiné.“

„To máte můj obdiv, jak jsem řekla.“

Když do krámků vešel mladý muž, Dru spolkla rostoucí podrážděnost a obrátila se k němu. „Dobré ráno.“

„Ahoj. Já počkám, vyřídíte, co potřebujete.“

„Chcete se ještě trochu porozhlédnout, paní Harrowová?“

„Ne.“ Už beztak tady ztratila dost času. „Co kdybyste mi dala tučet těch... ze speciální nabídky?“

„Karafiátů.“ Dru ukázala na vázu, v níž byly zastoupeny všechny nabízené barvy. „Které byste chtěla?“

„Prostě to namíchejte.“

Gloria pohlédla na cenovku u vázy a spočítala si, že nezaplatí zase tolik za to, že si Dru mohla prohlédnout zblízka. Vytáhla hotové peníze a položila je na pult.

Ted' když holku zkontaktovala, chtěla být zase rychle pryč. Nelíbilo se jí, jak si ji prohlíží ten chlap, co přišel, a přitom předstírá, že ne.

„Doufám, že vám udělají radost.“

„Už se stalo. Pozdravujte maminku, až s ní budete mluvit,“ dodala Gloria a vyrazila z obchodu.

„Budu.“ Dru se obrátila k novému zákazníkovi, ale mírné rozčilení na ní bylo stále znát.

„Špatná nálada?“

„Ne, vůbec ne.“ Pokusila se přeladit. „Co byste si přál?“

„Tak za prvé, já jsem Will. Will McLean.“ Podal jí ruku.

„Ó, Aubreyin přítel.“ Skutečnej kocour, řekla o něm Aub a nelhala. Dru si s ním potřásla rukou. „Těší mě.“

„Mě taky. Právě jdu z noční a napadlo mě, že skočím k Aub a možná i za Sethem, než na pár hodin zapadnu do postele. Ty kytky, co Seth před pár týdny donesl mojí holce, měly velký úspěch. Takže se nemůžu nechat zahanbit. Máte něco, co by ji ohromilo a vynahradilo jí, že mám skoro celý týden dvojité směny?“

„V jaké ceně asi tak?“

„Právě si nesu výplatu.“ Poklepal si na kapsu. „Můžu utrácet.“

„V tom případě počkejte.“ Pak si to rozmyslela. Ta ranní nepříjemnost jí nesmí překazit plán stát se otevřenější Drusillou.

„Nebo spíš pojd'te dozadu. Jestli se vám budou květiny líbit, můžete si aspoň na chvíli sednout, než je naaranžuju.“

„To vypadám tak hrozně?“

„Vypadáte vyčerpaně.“ Vedla ho dál. „Sedněte si,“ řekla a zašla do chladicí jednotky. „Dnes dorazily čerstvé,“ ukázala mu růžovou růži na dlouhém stonku. „Tucet takových ji omráčí spolehlivě.“

Přivoněl si, když mu ji podala. „Voní báječně. Možná bych měl vzít dva tucty. Za posledních deset dní jsem musel zrušit dvě rande.“

„Dva tucty ji dostanou do komatu.“

„Super. A můžete je dát do jedné z těch hezkých krabic?“

„Jistě.“ Postavila se k pracovnímu stolu. „Vy a váš bratr patříte k mým nejlepším zákazníkům. On tady zase před týdnem vykoupil všechny žluté růže.“

„Zasnoubil se.“

„Ano, já vím. Taky se vznášel pár centimetrů nad zemí. Vy dva se se Sethem přátelíte dlouho, že?“

„Od malička,“ odpověděl Will. „Nemůžu uvěřit, že jsem ho ještě neviděl, když už je celý měsíc zpátky. Dan říká, že ho zaměstnávají obrazy, lodě a vy. Jejda.“ Nejistě se usmál a přitom si mnul oči.

„Promiňte. Když jsem nevyspalý, moc mi to kecá.“

„To nevádí. Myslím, že není tajemství, že se se Sethem...“ Co?
„Že se vídáme,“ dokončila větu.

Will potlačil zívnutí. „Jestli se nám někdy podaří sladit povinnosti, mohli bysme v šesti něco podniknout.“

„To by bylo fajn.“ Dru uložila květiny do krabice s hedvábným papírem. „Moc fajn.“

„Dobře. Můžu se na něco zeptat? Ta žena předtím? Neobtěžovala vás?“

„Proč se ptáte?“

„Nevím, jen takový pocit. Něco mě na ní zarazilo. Jako bych ji už někde viděl. Nevím proč, ale něco se mi nelíbí. Chápete, jak to myslím?“

„Dost přesně.“ Zadívala se na něho. Byl to Aubreyin a Sethův přítel. Nová, otevřenější Dru se tedy rozhodla brát ho taky tak.

„Tvrdila, že zná mou matku. Ale nezná.“ Nikdo, absolutně nikdo by její matce neřekl Kathy. Jedině Katherine a při vzácných příležitostech Kate. Ale Kathy nebo Kath nikdy. „Nevím, o co jí šlo, ale byla jsem ráda, že jste se objevil.“

„Nemám tu chvíli zůstat, kdyby se vrátila?“

„Ne, ale díky. Nebojím se jí.“

„Říkala, že se jmenuje Harrowová?“ Will zavrtěl hlavou. „To mi nic neříká. Ale odněkud ji znám. Až mi to dojde, dám vám vědět.“

„Díky.“

Byla chyba volat matce. Dru to pochopila hned. Ale nemohla tu ranní zákaznici dostat z hlavy. Jediná možnost, jak její historku prověřit, byla zeptat se matky.

Maminka rychle odpověděla, že žádnou Glo Harrowovou nezná, ale pouze Lauru a někdejší Barbaru Harrowovou. Dru se nechala ukolébat matčinou dobrou náladou a zprávou, že se s otcem zase smířili.

Aspoň prozatím.

Jenže konverzace se brzy stočila obvyklým směrem. Proč nepřijede domů na víkend nebo hned na celé léto? Proč nechce strávit několik dnů na rodinné haciendě v North Hamptonu?

Důvody a výmluvy ignorovala, a když konečně zavěsily, Dru tušila, že matka je z rozhovoru stejně nešťastná a podrážděná jako ona sama.

Snažila se na to zapomenout, ale bylo příliš pozdě. Deset minut před zavírací dobou se matka objevila v obchodě.

„Zlatíčko!“ Katherine rozpřáhla ruce, doběhla k pultu a obtočila je kolem Dru jako lana. „Jsem tak ráda, že tě vidím, tak ráda.“

„Mami.“ Dru ji poklepala po zádech a měla na sebe zlost, že se chce z objetí vytrhnout. „Co tady děláš?“

„Když jsi zavěsila, pochopila jsem, že bez tebe nemůžu být. Tolik mi chybíš, dítě. Ukaž se mi.“ Katherine se odtáhla a pohládila Dru po vlasech. „Kdy si je zase necháš narůst? Máš tak krásné vlasy a chodíš ostríhaná jako kluk. A jak jsi hubená! Ty hubneš.“

„Nehubnu.“

„Mám dojem, že pořádně nejíš. Kdyby sis najala hospodyní...“

„Mami, nepotřebuju hospodyní. A jím dost. Od minulého měsíce jsem neshodila ani deko. Ty vypadáš báječně.“

Byla to rozhodně pravda. Katherine měla krásně střižené růžové sako a perlově šedé kalhoty, dokonale padnouce na postavu formovanou přísnou dietou a cvičením.

„Ne, poslední dobou si připadám hrozná,“ odmítla to mávnutím ruky.

Dru roztála. „To určitě ne, protože máš dobrý zrak a spoustu zrcadel.“

„Ty jsi tak milá.“

„Tos řídila sama?“

„Henry,“ řekla s odkazem na šoféra. „Nechala jsem ho, aby se půl hodinky prošel. Je to moc roztomilé městečko, vážně, na prázdniny.“

„To je.“ Dru zachovala mírný tón. „A my, co tu žijeme, jsme vděční, že turisty tak okouzluje.“

„Ale co tady děláte? Ne, nezlob se. Nezlob se na mě.“ Katherine znovu mávla rukou a přešla k přednímu oknu. „Jsi tak daleko od města. Od všeho, co nabízí a na co jsi byla zvyklá. Drahousku, ty přece můžeš žít kdekoliv. Bůh ví, že bych zešílela, kdyby ses odstěhovala ještě dál, ale pohrbit se právě tady, to mi trhá srdce.“

„Nejsem pohřbená a Saint Christopher není konec světa. Když budu chtít, do několika měst je to odsud hodinka cesty.“

„Já to nemyslím zeměpisně, Dru, ale kulturně a společensky. Tohle je malebná oblast, ale odřízla ses od svého života, od rodiny a přátel. Bože dobrý, kdy ses naposledy sešla s nějakým ucházejícím mužem?“

„Vlastně zrovna včera večer.“

„Vážně?“ Katherine povytáhla obočí, jak to občas dělávala i Dru. „A co jste dělali?“

Ani se nekousla do jazyku. „Dali si pizzu a sex.“

Katherine otevřela ústa do šokovaného O. „Pane bože, Drusillo.“

„O to teď nejde. Nebyla jsem spokojená se svým životem, tak jsem to změnila. Teď spokojená jsem. Škoda že z toho taky nemáš radost.“

„To je všechno Jonahova vina. Měla bych ho zaškrtit.“

„Ne, to je jen jeden kousek skládačky. Nechci to zase znova rozebírat, mami. Mrzí mě, že si nerozumíme.“

„Chci pro tebe jen to nejlepší. Jsi celý můj život.“

Dru začalo tepat ve spáncích. „Nechci být celý tvůj život. Neměla bych být. Táta...“

„No jistě, tvůj otec. Bůh ví, proč se s ním pořád dohaduju. Ale už jsme za těch dvacet osm let jeden do druhého hodně investovali.“

„A to má být manželství? Investice?“

„Proč se vůbec o tomhle bavíme? Proto jsem přece nepřijela.“

„Miluješ ho?“ zeptala se náhle Dru, až matka zamrkala.

„Ale jistěže. Co je to za otázku? A přestože spolu často nesouhlasíme, v jednom se shodneme. Že jsi to nejcennější, co máme. Takže,“ naklonila se a políbila Dru na obě tváře, „mám pro tebe báječné překvapení.“ Popadla dceru za ruku. „Teď zajedeme do tvého malého domečku, abys mohla najít pas a sbalit si pár věcí. Jen pár, zbytek šatníku dokoupíme na místě.“

„Kde?“

„V Paříži. Všechno je zařízeno. Po našem ranním rozhovoru jsem všechno promyslela. Zavolala jsem otci a on se k nám za pár dní připojí. Letadlo už čeká na letišti. Strávíme nějaký čas v bytě tety Michelle, budeme nakupovat a uspořádáme malou party. Pak zajedeme na jih a pobydeme týden v naší vile. Stranou davu, kde není horko.“

„Mami...“

„Pak bychom si mohly udělat hezký holčičí víkend. Už spolu skoro nikam nechodíme. Znáám jedny krásné lázně nedaleko...“

„Mami. Nemůžu s tebou jet.“

„Ale nebuď hloupá. Vse je zařízené. Nemusíš se o nic starat.“

„Nemůžu. Mám tady přece obchod.“

„Ale vážně, Dru. Jistě ho můžeš na pár týdnů zavřít nebo někoho požádat, aby tě zastoupil. Přece si tímhle koníčkem nezkazíš ostatní zábavu.“

„To není koníček. A nic si nekazím. Nemůžu prostě zavřít a drandit si někde po Francii.“

„Nechceš.“

„Dobře, tak nechci.“

Katherine se do očí draly slzy. „Copak nevidíš, jak moc to pro tebe chci udělat? Jsi moje dítě, moje holčička. Jsem strachy bez sebe, co tady dole sama děláš.“

„Nejsem sama. Je mi už skoro dvacet sedm. Potřebuju žít svůj život. A vy s tátou zase svůj. Prosím tě, nebreč.“

„Nechápu, kde jsem udělala chybu.“ Katherine otevřela kabelku a vytáhla kapesník. „Proč si na mě nemůžeš udělat čas? Cítím se opuštěná.“

„Neopustila jsem tě. Prosím...“ Zazvonil zvonek a Dru zvedla hlavu. „Seth,“ řekla se zoufalou úlevou.

„Myslel jsem, že sem skočím, než...“ Zarazil se, když spatřil ženu, která popotahuje nad kapesníčkem. „Promiňte. Přijdu později.“

„Ne. Ne.“ Měla chuť skočit ke dveřím, aby mu zablokovala únikovou cestu. Věděla, že nic matce neосуší oči rychleji než seznamování. „Jsem ráda, že jsi přišel. Chtěla bych tě seznámit s mojí matkou. Katherine Whitcombová-Banksová, Seth Quinn.“

„Moc mě těší.“

„Mě také.“ Katherine se vodnaté usmála a nabídla mu ruku. „Musíte mě omluvit. Stýskalo se mi po dceři a přemohly mě emoce.“ Osušila si oči a vzápětí je zaostříla. „Seth Quinn, ten umělec?“

„Ano,“ potvrdila Dru už veseleji. „Obdivovaly jsme jeho práci, pamatuješ, mami?“

„Velmi, velmi. Můj bratr se ženou se loni dostali do Říma a zamilovali se do obrazu Španělských schodů. Záviděla jsem jim ten objev. Ale vy jste vyrostl tady, že?“

„Ano, madam. Mám tady rodinu.“

„Na rodinu se nemá zapomínat,“ Katherine vrhla na Dru vyčítavý pohled. „Jak dlouho se tady zdržíte?“

„Bydlím tady.“

„Och, myslela jsem, že jste v Evropě.“

„Tam jsem nějakou dobu žil, ale vrátil jsem se domů.“

„Aha. Budete mít někdy výstavu v D. C. nebo v Baltimoru?“

„Nejspíš ano.“

„Tak to mi musíte dát vědět. Ráda bych viděla vaše další dílo. A musíte někdy přijmout pozvání na večeři. Nedal byste mi vizitku, abych vám mohla zaslat pozvánku?“

„Vizitku?“ Zazubil se, nemohl odolat. „Tu bohužel nemám. Ale stačí dát vědět Dru, ona už ví, kde mě najde.“

„Chápu.“ A konečněji to docházelo. „Tak někdy brzy.“

„Maminka odlétá do Paříže,“ dodala Dru rychle. „Až se vrátíš,“ obrátila se k ní a vedla ji ke dveřím, „domluvíme si schůzku.“

„*Bon voyage*.“ Seth zvedl ruku na pozdrav.

„Mami. Leť do Paříže.“ Dru ji políbila na tvář. „Dobře se bav. Užijte si s tátou hezké, romantické prázdniny. Vykup jim tam Chanel. A pošli mi pohled.“

„Já nevím. Rozmyslím si to. Ráda jsem vás poznala, Sethe. Doufám, že se brzy uvidíme.“

„To bude skvělé. Šťastnou cestu.“

Čekal, a přitom si klepal prsty do stehna, až Dru vyprovodí matku k autu. Skoro vyžene, opravil se v duchu. Díval se oknem, jak ji usazuje do krémového mercedesu s uniformovaným řidičem.

Připomnělo mu to, že se Drusillina rodina topí v penězích. Na což snadno zapomíná, usmál se. Dru žije normálně.

Když se vrátila do krámků, zamkla dveře a opřela se o ně. „Nezlob se.“

„Proč?“

„Ze jsem tě využila, abych se dostala z nepříjemné situace.“

„Od čeho jsou přátelé?“ Přistoupil blíž a dotkl se prstem její brady. „Nechceš mi říct, proč plakala a ty ses tvářila nešťastně?“

„Chtěla mě s sebou vzít do Paříže. Jen tak,“ Dru zvedla ruce a zase je spustila. „Všechno zařídila, aniž se mě zeptala. Pak přijela sem a čekala, že budu skákat radostí, rychle se spakuju a odjedu.“

„Což by hodně lidí udělalo.“

„Hodně lidí nemá na starost obchod,“ odsekla. „Hodně lidí nebylo v Paříži už stokrát. A hodně lidí nepotřebuje, aby jim někdo organizoval život, jako by pořád byli malí.“

„Zlato,“ cítil její zlost a zklamání a pohladil ji po pažích, „neřekl jsem, že bys měla jet, ale že hodně lidí by jelo. Docela tě rozhodila, co?“

„To dokáže skoro vždycky. Já vím, že vlastně ani nechce. Ona vážně věří, že mi pomáhá. Oba rodiče, a o to je to horší. Dělá závěry, které by dělat neměla, rozhoduje za mě, na což už nemá právo, a pak se cítí ublížená, protože jí nevyhovím.“

„Jestli tě to potěší, Cam se do mě taky dneska pustil, že nechodím domů a zapomněl jsem na pár věcí.“ Dru naklonila hlavu ke straně.

„A rozplakal se?“

„Možná měl trochu orosené oči. O. K., ne,“ dodal s úlevou, když se usmála. „Ale málem jsme si dali do nosu, než nás Phil odtrhl.“

„Hm, to já bych matku uhodit nemohla. A nakonec jste to s bratrem urovnali?“

„Jo, už je to dobrý. Ještě si musím udobřit Annu, ale myslel jsem, že ti předám ten návrh lodi.“ Kývl na velkou složku, co odložil na pult.

„Ó.“ Přitiskla si prsty na spánky. „Můžu si to prohlídnout později? Musím rychle zavřít, nebo nestihnou cvičení.“

„Jóga, no jo. To bys neměla vynechat. Ten dnešek pořád platí?“

„Chceš, aby platil?“

„Myslel jsem na tebe celý den. Ze se zase sejdeme.“ Zahřálo ji to u srdce. „Možná jsem si na tebe taky jednou vzpomněla. Ale bylo tady dost rušno.“

„Slyšel jsem. Will se dneska stavil v loděnici a málem Aubrey přivodil infarkt celým lesem růží.“

„Takže se jí líbily?“

„Celá roztála, a to se jí nestává často. Will zase celou dobu civěl do země. Musí do ní být vážně cvok, když nakupuje kytky a chodí za ní do práce, přestože vypadá, že týden nespál.“

„Líbil se mi a jeho bratr taky. Máš štěstí, že ti vydrželi kamarádi z dětství.“

„Tobě ne?“

„Ani ne. Takže,“ nechtěla se do toho pouštět, „před Willem jsem měla docela zvláštní návštěvu. Jednu ženu,“ pokračovala, přitom vybrala kasu a zamkla ji. „Tvrдила, že zná moji matku, ale když začala mluvit, poznala jsem, že to není pravda. Nejen kvůli tomu, co říkala, ale jak vypadala. Možná to zní snobsky, ale je to logické.“

„A jak vypadala?“

„Tvrdě, lacině a rozhodně ne jako někdo, kdo mohl pracovat s mou matkou v charitativním fondu. Snažila se ze mě něco vytáhnout, osahat si mě.“ Dru trhla rameny. „Což se stává často, když pocházíš z vlivné rodiny.“

Seth měl pocit, jako by měl v žaludku kus ledu. „Co říkala? Co udělala?“

„Nic moc. Asi si pro něco připravovala půdu, ale objevil se Will. Koupila si pár karafiátů a odešla. Zvláštní, ale Will měl dojem, že ji někde viděl.“

Ted' mu nevolnost pronikla až do krku. „Řekla ti své jméno?“

„Hm? Ano.“ Dru se rozhlédla, vzala si kabelku a klíče.

„Harrowová. Glo Harrowová. Ted' už ale vážně musím.“

Zarazila se, když ji popadl za paži. „Sethe?“

„Jestli se znovu ukáže, musíš mi zavolat.“

„Proč? Je to jen nějaká ženská, která mě chce pumpnout o peníze nebo snad dědova známá. Věř mi, s takovými lidmi se potkávám celý život.“

„Musíš mi to slíbit. Myslím to vážně. Jestli ještě přijde, půjdeš dozadu a zavoláš mi.“

Chtěla mu říct, že nepotřebuje ochranu, ale v jeho hlase byla taková naléhavost, že raději přikývla. „Dobře, slibuju.“

14.kapitola

Musel počkat do rána, dokud Dru nesejde dolů připravovat objednané zboží. Skoro se nevyspal. Třebaže se snažil starosti zahnat, téměř celou noc probděl.

I radost z toho, že Dru leží schoulená vedle něj, tím byla poznamenaná.

Ale musel mít jistotu.

I když tušil, že se Gloria pokusila pošlapat další část jeho života, šel zaklepat na dveře bytu bratrů McLeanových. Musel mít absolutní jistotu.

Otevřel mu Dan, oblečený do práce, s velkým hrnkem kávy v ruce. „Nazdar, co je? Jsem na odchodu. Mám brzo ráno schůzku.“

„Potřebuju mluvit s Willem.“

„Tak to nevím. Je naprosto mrtvej. Dáš si kafe? Will se začne resuscitovat nejdřív kolem poledního.“

„Tohle nepočká.“

„Sethe, vážně, ten kluk má dost.“ Jenže Seth už si razil cestu nepořádkem v obýváku k nejbližším dveřím. „Ne, to je můj pokoj.“ Dan odevzdaně ukázal palcem na druhé dveře, na nichž byl připíchnutý lístek s radou:

Vem si dva aspiriny a zmiz hodně daleko.

Seth se neobtěžoval s klepáním a otevřel dveře do temného pokoje. Ve světle pronikajícím dovnitř z haly zahlédl těžké závěsy na okně. Pokoj byl malý jako komora a většinu prostoru zabírala postel.

Will na ní ležel na zádech s rukama rozhozenýma podél boků, jako by takhle dopadl a od té chvíle se nepohnul. Měl na sobě boxerky a jednu ponožku.

Chrápal.

„Já snad přinesu kameru,“ zamumlal Dan. „Hele, má asi po čtrnácti dnech první šanci vyspat se osm hodin v kuse. Chtěl něco vynahradit Aubrey a včera přišel až kolem druhý. Už byl skoro v bezvědomí, když procházel dveřma.“

„Je to důležitý.“

„Krucí.“ Dan přistoupil k oknu. „Asi začne mluvit latinsky.“ Pak prudce roztáhl závěsy.

Jasně ranní slunce ozářilo postel. Will se ani nepohnul. Seth se k němu naklonil a zatřásl mu ramenem. „Vstávej.“

„Glumerulonephritis.“

„Dyť jsem to říkal.“ Dan přešel k lůžku. „To musíš takhle.“ Přiložil rty až k Willovu uchu a zakřičel: „Modrý kód! Modrý kód! Doktore McLeane, pokoj číslo tři. Zástava!“

„Kdoco?“ Horní polovina Willova těla vystřelila do sedu jako kámen z praku. „Kde je vozík? Kde...“ Pak se část jeho mozku vyjasnila a Will zamrkal na Setha. „Jdi do hajzlu.“ Chtěl spadnout zpátky na postel, ale Seth ho chňapl za ruku.

„Musím s tebou mluvit.“

„Máš vnitřní krvácení?“

„Ne.“

„Ale budeš mít, jestli nevypadneš a nenecháš mě spát.“ Popadl polštář a zakryl si jím hlavu proti slunci. „Člověk ho nevidí celý roky a pak se ho nemůže zbavit. Běž pryč a vezmi s sebou toho idiota, co bejval mým bratrem.“

„Tys byl včera za Dru v obchodě.“

„Já se snad rozbřečím.“

„Wille.“ Seth mu sebral polštář. „Ta ženská, co tam přišla před tebou. Prej jsi ji poznal.“

„Ted' bych nepoznal ani vlastní matku. A kdo seš sakra ty a co děláš v mojí ložnici? Zavolám policii.“

„Pověz mi, jak vypadala.“

„A pak vypadneš?“

„Jo. Prosím.“

„Kristepane, nech mě přemejšlet.“ Will široce zíval a promnul si obličej. Pak několikrát popotáhl. „Kafe.“ Chvilí mžoural, až přistál pohledem na Danově hrnku. „Chci to kafe.“

„To je moje, magore.“

„Naval to kafe, nebo prásknu mámě, žes řekl, že v těch žlutých šatech vypadá tlustá. A bude po tobě.“

„Dej mu to zatracený kafe,“ štěkl Seth. Dan poslechl.

Will hlta a hlta. Seth čekal, že do velkého hrnku nacpe celou hlavu a vylíže ho. „Fajn, jak zněla otázka?“

Seth zaťal pěst, jako by v ní chtěl rozmáčknout svůj vztek. Snažil se ovládnout. „Ta ženská, co přišla za Dru do krámků.“

„No jo.“ Will znovu zívl a pokusil se soustředit. „Něco se mi na ní nezdálo. Byla oblečená, jako by lovila kunčofty někde na rohu ulice. Ne že bych o tom něco věděl,“ zatvářil se nevinně. „Kostnatá, peroxidový vlasy, táta by řekl votahaná. Předběžná diagnóza – těžký alkoholismus a příležitostné užívání drog. Nezdravá barva pleti – nejspíš poškozené ledviny.“

„Věk?“ chtěl vědět Seth.

„Něco k padesátce, ale vyžilá. Možná ve skutečnosti mladší. Závislost na nikotinu. Tělo v péči plastických chirurgů, ale moc to nezabírá.“

„Jo.“ Seth ztěžka dosedl na kraj postele. „Jak už jsem říkal Dru, bylo mi na ní něco povědomýho. Ale nevím jistě. Možná jenom ten typ – tvrdá, nevrlá, tak trochu zákeřná. Co? Vrátila se a otravovala Dru? Zůstal bych, kdybych myslel, že...“

Pak mu spadla čelist, protože pochopil. „A kruci. Ježíšikriste. Gloria DeLauterová.“ Seth si přitiskl dlaně k čelu. „A je to v hajzlu.“

„Počkat, počkat.“ Dan zvedl ruce. „Říkáte, že za Dru do obchodu přišla Gloria DeLauterová? To není možný. Ta přece zmizela už strašně dávno.“

„Byla to ona,“ potvrdil Will. „Nedošlo mi to hned. Viděli jsme ji jen jednou,“ řekl Danovi, „ale i tak na to nikdy nezapomenu. Jak ječela a snažila se Setha nacpat do auta. Sybill ji srazila na zem a Blázen vrčel, jako by po ní chtěl každou chvíli skočit. Změnila se, ale zase ne moc.“

„Ne.“ Seth spustil ruce dolů. „Zas tak moc ne.“

„A co tady kruci dneska dělá?“ chtěl vědět Will. „Už nejsi děcko. Nemůže tě někam odtáhnout, aby z bráchů tahala peníze jako výkupný nebo tak něco. A určitě jí nejde o návrat maminky k synáčkovi, tak o co?“

„Willovi docházej věci pomalejc,“ ozval se Dan, „zvlášť pokud jde o stinný stránky. Jsou v tom prachy, vid', Sethe? Tady kámoš je úspěšnej umělec a šplhá po žebříčku ke slávě a bohatství. I kdyby byla zalezlá někde v díře, doslechla se. A teď by z toho chtěla nějaký podíl.“

„Tos docela trefil,“ zahučel Seth.

„Stejně to nechápu.“ Will si hrábl do vlasů. „Vždyť jí nic nedlužíš. Co by si na tobě vzala?“

„Platím jí už celý roky.“

„To snad ne, Sethe.“

„Vždycky se znova objevila. Dával jsem jí prachy, abych měl pokoj. Jsem blbej, ale neviděl jsem jinou možnost jak ji udržet dál od rodiny. Začínali zrovna podnikat a přicházely děti. Nechtěl jsem, aby jim přidělávala problémy.“

„Oni to nevědí?“ ptal se Will.

„Ne, nikomu jsem to neřekl.“ Zavřel to v sobě na místě, které chtěl udržet oddělené od zbytku svého života. „Před časem mě vystopovala v Římě. Tehdy mi došlo, že nemá smysl zůstat tak daleko od domova. Chtěl jsem zpátky. Jenže před týdnem mě našla zas. Obyčejně dala pokoj na delší dobu. Na rok nebo dva. Myslel jsem, že jsem si koupil trochu klidu. Ale jestli přišla za Dru, tak rozhodně ne proto, aby si koupila nějaký sedmikrásky.“

„Můžeme ti nějak pomoci?“

„To nemůžete. Snad tím, že si to necháte pro sebe, dokud něco nevymyslím. Ještě počkám. Uvidíme, s čím přijde.“

Ale nedokázal jen tak čekat. Celé hodiny objížděl hotely a motýlky, aby ji našel, i když neměl představu, co by přesně udělal.

Začal pátrat spíš ze vzteku než s nějakým plánem. Myslel jen na to, jak se jí postaví a pokusí se ji zahnat co nejdál. Ale jak přejížděl mezi hotely, začínal se uklidňovat. Zkusil přemýšlet podobně jako ona. Chladnokrevně.

Pokud uvěřila, že mu na Dru záleží, zneužije ji. Jako prostředek, zbraň nebo oběť. Nejspíš jako všechno najednou. Pokud ji Seth najde, měl by se snažit popsat vztah s Dru jako nepodstatný. Měl by tvrdit, že je mu lhostejná.

Jestli Gloria něčemu rozuměla, a dokonce to respektovala, pak právě zneužívání druhých k vlastnímu prospěchu.

Pakliže mu uvěří, že Dru využívá kvůli sexu a pronájmu, bude v bezpečí.

Pak aspoň jednoho člověka, na kterém mu záleží, uchrání od špinavých tahů Gloriina štetce.

Byl asi padesát kilometrů od St. Christopheru, když našel odpověď.

Ten motel inzeroval dokonce bazén, kabelovou televizi a rodinné apartmány. Recepční byla mladá a energická, takže Seth usoudil, že ji najali jako sezónní výpomoc.

Opřel se o přepážku a nasadil přátelský tón. „Ahoj. Jak to jde?“

„Docela dobře, díky. Chcete se ubytovat?“

„Ne, hledám přítelkyni. Glorii DeLauterovou.“

„DeLauterová. Momentík, prosím.“ Skousla si spodní ret a začala ťukat do klávesnice. „Hm, hláskujte mi to příjmení?“

Když to udělal, vyťukala jméno a zatvářila se omluvně.

„Bohužel, nemám ji tady.“

„Hm. Víte, možná se zaregistrovala jako Harrowová. Pod tím jménem někdy sjednává obchody.“

„Gloria Harrowová?“ Obrátila se zpět k počítači a zamračila se.

„Paní Harrowová se bohužel odhlásila.“

„Odhlásila?“ Seth se napřímil a snažil se o přívětivý tón. „Kdy?“

„Dneska ráno. Sama jsem to vyřizovala.“

„To je divné. Blondýna? Hubená, asi takhle vysoká?“ Zvedl ruku do odhadované výšky. „Ano.“

„Kruci, musel jsem si splést datum. Díky.“ Vydal se ke dveřím, ale ještě se obrátil. „Neříkala náhodou, že jede do Saint Christopheru, že ne?“

„Ne. Mám dojem, že vyrazila na opačnou stranu. Bože, doufám, že se nic zlého nestalo.“

„Ne, jen jsem to popletl,“ řekl a pocítil mírnou úlevu. „Děkuj u za pomoc.“

Přesvědčoval se, že zmizela. Vzala deset tisíc a vypadla. Prohlédla si Dru, což mu dělalo starosti, ale představoval si, že Gloria nejspíš neuvěřila, že mezi ním a Dru je nějaký vážný vztah, ze kterého by mohla těžit.

Ve skutečnosti si sám nebyl jistý, co pro Dru vlastně znamená.

Dru nebyla typ se srdcem na dlani nebo někde jinde, kde by si ho mohl prohlédnout. A nefascinovala ho právě proto, že se držela tak zpátky?

Alespoň ze začátku. Zájem a přitažlivost se spojily v něco mnohem silnějšího.

Ted' chtěl daleko víc.

Jeden ze způsobů, jak vidět do lidí, byl namalovat je.

Věděl, že Dru není nakloněná nápadu pózovat mu znovu, zvláště tak, jak si představoval, ale to nedělní ráno připravil ateliér, jako by nadšeně souhlasila.

„Proč si vlastně ode mě nevezmeš za obraz peníze?“

„Nechci peníze.“ Aranžoval na posteli prostěradlo, které si vypůjčil od Phila potom, co mu prohrabal prádelník.

Bylo z jemného materiálu, který tvořil vláčné záhyby. A jeho barva, ten nejjemnější odstín zelené, měla dokonale podtrhovat výraznou červeně plátků růží a bělost Drusilliny pleti.

Šlo mu o směsici tónů a nálad – teplých, horkých a chladných – protože to všechno nacházel i v ní.

„Proto snad svoje věci prodáváš, ne?“ Tiskla si cípy županu až ke krku a vysílala nejisté pohledy na postel. „Abys vydělal peníze.“

„Nemaluju pro peníze. To je jen příjemný vedlejší efekt, co nechávám na starosti agentovi.“

„Já nejsem žádná modelka.“

„O modelku nestojím.“ Nespokojeně potahoval za ložní prádlo a šoupal postelí, dokud nenašel správnou polohu a úhel. „Podle ní by člověk udělal dokonalou studii, ale mně dají mnohem víc normální lidi. A tenhle obraz bych s nikým jiným nenamaloval.“

„Proč?“

„Protože jsi to ty.“

Sykla mezi zuby a Seth otvíral první sáček s okvětními plátky.
„Co tím chceš říct?“

„Že tam vidím tebe.“ Rozhodil pár plátků po posteli, jakoby náhodně. „Uvolni se a nech to na mně.“

„Těžko se můžu uvolnit, když mám ležet nahá na posteli, zasypaná růžemi, zatímco se na mě díváš.“

„Ale můžeš.“ Přihodil na lůžko víc lístků, odstoupil a přemýšlel.

„Před pár hodinami jsme se na té posteli milovali.“

„No právě.“ Ted' se na ni s úsměvem zadíval. „Pomohlo by, kdybys na to přitom myslela.“

„Tys se mnou spal, abys mě dostal do správné nálady?“

„Ne, miloval jsem se s tebou, protože se tě nemůžu nabažít. Ale ta nálada by byla příjemný vedlejší efekt.“

„Víš, kam si vedlejší efekty můžeš strčit?“

Zasmál se a chytil ji, než mohla utéct do koupelny. „Jsem do tebe blázen.“

„Přestaň,“ syčela, zatímco ji kousal do lalůčku, „myslím to vážně.“

„Docela blázen. Jsi tak krásná. Nestyd' se.“

„Lichotkami a vmlouváním mě svléknout nedonutíš.“

„Vmlouvání. Moc nóbl slovo. A co tvá láska k umění?“

Zabloudil od krku k jejím rtům. „Dej mi hodinku. Jestli se i pak nebudeš cítit dobře, něco změníme. Lidské tělo je přirozená věc.“

„Přirozené je i bavlněné prádlo.“

„Zvlášť když ho nosíš ty.“

Zaseji dokázal rozesmát. „Hodinu?“ Odtáhla se. „A dostanu tamten obraz?“

„Taková je dohoda. A ted' hudba – vyhovuje ti, nebo mám pustit něco svlékacího?“

„No, to je teda legrace.“

„Tak si to prostě sundej.“ Rozvázal jí pásek a jemně župan stáhl z ramen. „Rád se na tebe dívám. Na ty tvoje tvary.“ Něžně na ni mluvil a vedl ji k posteli. „Co dělá světlo na tvé kůži. Ukážu ti, jak tě vidím.“

„Copak se sváděním můžu uvolnit?“

„Lehni si. Ještě na nic nemysli. Polož se takhle na bok, tváří ke mně. Ruku sem.“ Vzal ji za paži a ovinul ji dole pod řadry.

Snažila se ignorovat doteky jeho prstů a kloubů na kůži. „Cítím se... obnažená.“

„Odhalená,“ opravil ji. „To je rozdíl. Jedno koleno trochu zvedni. Tu spodní ruku nech pokrčenou. Dlaní nahoru. Otevři ji. Dobře. Je to pohodlné?“

„Nechápu, co to tady provádím. To přece nejsem já.“

„Ale jsi.“ Sáhl do sáčku a hodil na ni pár růžových plátků. Některé nechal spadnout do otevřené dlaně, některé záměrně umístil do jejích vlasů, na oblíny řader, na paži, na linii boku a stehna.

„Zkus takhle chvíli vydržet.“ Ustoupil a přejel přes ni pohledem, až ucítila horkost na kůži. „Sethe.“

„Snaž se moc nehýbat. Nejdřív potřebuju tvoje tělo. Hlava a obličej mě zatím nezajímají. Povídej něco.“ Ustoupil dozadu za plátno.

„Co? Jak trapně se cítím?“

„Co kdybychom se dneska večer projeli na lodi? Vyprosíme od Anny něco k večeři a vyrazíme.“

„Nemůžu myslet na večeři a už vůbec ne na tvoji švagrovou, když tady takhle... Lidi to uvidí, uvidí mě nahou.“

„Lidi uvidí obraz krásné ženy.“

„Moje matka,“ zhrozila se náhle Dru.

„Jak se má? Pořád jsou s otcem spolu?“

„Zatím. Odjeli do té Paříže, ale ze mě radost nemají.“

„Člověk nemůže udělat radost všem.“ Načrtl si tvar jejího ramene, krku, něžného trupu. „Kdy jsi naposled byla v Paříži?“

„Asi před třemi lety. Na tetině svatbě. Teď bydlí u Paříže, ale ve městě si nechali byt.“

Mluvil s ní o Paříži, spokojený, že se její napětí vytrácí. Pak začal skutečně malovat.

Kontrast rudé proti bělostné kůži, odlesky světla, jemnou tkaninu s temnějšími odstíny v záhybech. Chtěl zachytit eleganci otevřené dlaně a silné svaly na lýtku.

Mírně se pohnula, ale neopravoval její polohu. Konverzace, kterou se ji snažil uvolnit, jako by probíhala v jiné části jeho mozku. Zbytek byl ponořený do představy, kterou vytvářel pomocí barev a štetce.

Měl tu zase svou královnu vil, jenže teď byla vzhůru, uvědomovala si okolní svět.

Dru přestala myslet na svoji pozici a stud. Sledovala ho při práci a cítila vzrušení. Byl si vědomý toho, do jaké extáze se propadá? Jak se mění jeho oči, jak se v nich ohnivě odráží úsilí, které kontrastuje s klidným tónem jeho hlasu?

Viděl sám sebe? Musel. Soustředěnost a vláčnost byly přece součástí jeho stylu. I jeho sexualita. A krása a síla, které pak přenášel na svůj objekt.

Docela zapomněla na časový limit. Ať už vytvářel jakoukoli fantazii, stala se její součástí a nesměla porušit kouzlo.

Copak se objekt vždycky zamiluje do umělce? uvažovala. Vyplýval snad z podstaty věci ten pocit absolutní intimity a nesnesitelná touha po něm?

Jak se mohl tak rychle stát prvním a jediným mužem, kterému se chtěla naprosto odevzdat? Dát mu všechno, oč by si řekl. Děsilo ji pomyšlení, že láska znamená tolik se rozdávat.

Co jí zůstane, pokud se podrobí?

Když se na ni zase zadíval, jako by ji do sebe celou vtahoval, zachvěla se.

„Je ti zima?“ zeptal se netrpělivě. Pak jako na povel zmírnil tón. „Promiň, není ti zima?“

„Ne. Nebo trochu. Spíš jsem ztuhlá.“ Zamračil se a pak se podíval na zápěstí, jenže si hodinky opět nevzal. „Hodina nejspíš uběhla.“

„Přinejmenším.“ Usmála se.

„Potřebuješ přestávku. Nechceš vodu? Nebo džus? Koupil jsem vůbec džus?“

„Voda stačí. Můžu se posadit?“

„Jistě, jistě.“ Už se na ni vůbec nedíval, upíral pozornost k obrazu.

„A smím vidět, cos zatím namaloval?“

„Hm hm.“ Odložil štětec a vzal si hadr. A stále nespouštěl oči z plátna.

Dru vyklouzla z postele, zvedla župan a zabalila se do něj.

Centrum obrazu tvořila postel a prostor kolem zůstával ještě bílý. Středem postele byla ona.

Do obličejů se ještě nepustil, a tak zatím byla jen tělem – dlouhými údy, přizdobenými růžovými lístky. Ruka zakrývala ňadra, ale nebyl to výraz studu. Byl to flirt, uvědomila si. Pozvání a vědomí si sebe sama.

Zatím jen zlomek celku, a přece tak úžasný. Viděla už někde tak nádhernou hru světla a stínu?

I postel si vybral dobře. Štíhlé kovové příčky působily jednoduše a nadčasově. Jemné odstíny prostěradla dodávaly teplo její pleti, a přesto kontrastovaly s výraznými, odvážnými tahy štětce.

„Je to krása.“

„Bude,“ souhlasil. „Je to dobrý začátek.“

„Tys věděl, že to nestopnu, když uvidím, cos zatím namaloval.“

„Kdybys neviděla to, co jsem tam chtěl dostat, znamenalo by to, že jsem vedle. Drusillo.“

Prohlížela si ho. Puls jí zrychlil, když spatřila stejně upřený, intenzivní a cílevědomý výraz. Stejnou touhu, která z něho sálala při práci.

Jenže teď šlo pouze o ni samu.

„Nikdy jsem po nikom tak netoužila,“ vypravila ze sebe. „Nevím, co to znamená.“

„A mně je to fuk.“ Přitáhl ji k sobě a zmocnil se jejích rtů.

Cestou k posteli z ní stahoval župan.

Jedna její část – ta hýčkaná luxusem a elegancí – byla jeho chováním šokovaná. A rovněž svou reakcí na něj. Ale ta část slavila vítězství.

Trhala z něho košili, zatímco padali na lůžko pokryté okvětními plátky.

„Dotýkej se mě.“ Hnětla jeho tělo. „Stejně jako v představách, když mě maluješ.“

Jeho ruce cestovaly po její kůži, hrubě a hladově, rozdmýchávaly plameny, které při pózování doutnaly pod povrchem. Nabíjel ji energií, rozněcoval její krev, až se stávala rozechvělým uzlíkem touhy a žádosti.

Její ústa bojovala s jeho ve snaze dát co nejvíc.

Ztrácel se v ní, byl lapený ve směsi jejích pocitů. Zavalený emocemi, které probouzela každým pohlazením, polibkem a slovem.

Jeho hlad balancoval na skalnatém břehu lásky.

Když ji pak k sobě pevně přitiskl, přepadl dolů.

Jeho naléhavost se měnila, protkávala ji něha, která Dru ohromovala a prosycovala.

Jejich ústa se setkala v dlouhém, stravujícím polibku. Ruce teď jemně klouzaly po kůži. Vzduch zhoustl, naplnil se vůní růží, barev a terpentýnu, rozvířené mořským vánkem.

Zvedla se nad ním a pohlédla dolů na svou lásku.

V hrdle ji páliło. Srdce přetékało. Nevyslovitelně pohnutá se sklonila k jeho rtům, až ji hrdlo sladce rozbolelo.

Tohle je víc než rozkoš, pochopila, víc než touha a potřeba. Tohle, pokud to dovolí, je všechno.

Pohybovali se hladce a pomalu, do intenzivní hloubky. Chvěli se při stoupání a vzdychali, když pluli na vlně. Měla dojem, že se ty syté barvy, co použil na obraze, rozlévají v jejím nitru.

Zvedl se k ní, znovu našel její rty a obtočil kolem ní paže. V těsném objetí se jeden druhému oddali.

Chvíli ani jeden z nich nepromluvil. Nechala hlavu na jeho rameni a sledovala světlo proudící oknem.

On v ní taky otevřel okno, pochopila. Takové, co chtěla nechat zavřené. Teď jím proudily světlo a vzduch.

Mohla by ho snad někdy znova zavřít?

„Ještě nikdy jsem se nemilovala na růžích,“ řekla tiše. „Líbí se mi to.“

„Mně taky.“

Sundala mu jeden plátek ze zad. „Ale koukni, co jsme s nimi udělali.“ Podala mu ho. „Pan malíř na nás bude hodně našťvaný.“

„Měl by být, ale není. A kromě toho,“ čirá radost jím teď protékala klidnými prameny, „malíř je velmi vynalézavý.“

„To můžu potvrdit.“

„Věnuj mi ještě hodinku.“

Odtáhla se od něho. „Ty chceš zase malovat? Ted?“

„Důvěřuj mi. Je to důležité, moc důležité. Vydrž.“ Stále na něho užasle zírala, když ji posunul a mírně srazil na postel. „Pamatuješ si svou pozici, nebo tě mám nastavit?“

„Jestli si... proboha živého.“ Víc než trochu podrážděná se převálila na bok a plácla si ruku na prsa.

„Fajn, nastavím tě.“ Zvesela s ní pohyboval, znovu ji zasypal plátky, ustoupil, vrátil se a ještě něco upravil.

„Klidně špul pusu, ale otoč hlavou směrem ke mně.“

„Nešpulím pusu, na to jsem už moc dospělá.“

„Jak myslíš.“ Popadl džíny a natáhl si je. „Potřebuju správný úhel hlavy... bradu výš. Ale ne tak moc, zlato. To je lepší,“ řekl a našel si vhodný štětec. „Nakloň hlavu trochu... Jo, to je ono. Jsi skvělá, jsi dokonalá, jsi nejlepší.“

„A ty jsi ukecanej magor.“

„Hm, to je fakt dospělé.“ Ale dal se do malování. „Jenže na tebe dost drsné.“

„Umím být ještě drsnější, když je potřeba.“ A jestli se zajímá víc o svou práci, než aby ji držel v náruči, protože se právě zamilovala, potřeba to je.

„Fajn, zavři pusu. Podívej se na mě a poslouchej hudbu.“

„Klidně. Stejně ti nemám co říct.“

Možná, napadlo ho, ale její tvář mluvila dost jasně. Chtěl zachytit všechno. Arogantní natočení, výraznou bradu s roztomilým stínem uprostřed, vybroušené lícní kosti, úžasný tvar jejích očí, obočí, přímou patricijskou linii nosu.

Ale pro to ostatní, pro její ústa a pohled očí, potřeboval něco víc.

„Nehýbej se,“ nařídil, když přistoupil k posteli. „Chci, abys myslela na to, jak moc tě chci.“

„Prosím?“

„Mysli na to, jakou máš moc, jak vypadáš. Jako by ses právě probudila a uviděla mě. Jak po tobě toužím. Můžeš mě ovládat.“

„Opravdu?“

„Jsem docela zoufalý.“ Naklonil se a držel rty jen milimetr od jejích. „A ty to víš. Stačí, abys pohnula prstem. Nebo se usmála.“ Přitiskl rty k jejím, pak polibek prohloubil, aby pocítila jeho touhu. „Jsem tvůj otrok.“

Ustupoval, vpíjel se do ní pohledem, stoupl si k plátnu. „Jsi to ty, Drusillo. Jen ty.“

Její rty se prohnuly v úsměvu poznání. Oči se svůdně zaleskly, vlaze i průzračně zároveň.

V tu chvíli zahlédl všechno, co potřeboval, pochopení, sebedůvěru, touhu i příslib.

„Zůstaň tak.“

Neviděl nic než ji, necítil nic než ji, ani si nebyl vědom pohybů své ruky. Toho, jak míchá barvu, nanáší ji, roztírá, jako by ji vdechoval na plátno, kde před ním rozkvétala její tvář.

Zachytil vše, co mohl, a věděl, že to světlo na jejím obličejí mu zůstane v paměti navždy. Bude tam, až přijde čas obraz dokončit.

Zůstane v jeho mysli i v srdci, kdykoli bude sám a opuštěný.

„Dokážu to,“ řekl a odložil štětec. „Až to dodělám, bude to nejdůležitější věc, co jsem namaloval. A víš proč?“

Nemohla skoro mluvit, srdce jí přetévalo, že sotva dýchala. Proto jen zavrtěla hlavou.

„Protože tohle jsi pro mě ty. A věděl jsem, že budeš, už když jsem tě poprvé potkal. Drusillo.“ Přistoupil k lůžku. „Miluju tě.“

Rozechvěle se nadechla. „Já vím.“ Přitiskla si ruku na srdce, překvapená, že jí ještě nepuklo radostí. „Já vím. A mám strach. Ach bože, Sethe, jsem vyděšená, protože tě taky miluju.“

Vyskočila, rozmetala plátky růží a vrhla se mu do náruče.

15.kapitola

Hurikán Anna prosvištěl domem a zahnal všechny muže do úkrytu. Vletěla do obývacího pokoje, sbírala ponožky, baseballové čepice a prázdné skleničky. Ti, kdo se rychle neevakuovali, byli nuceni chytat házené předměty, jinak dostali přímý zásah.

Než dorazila do kuchyně, zbylo jen několik přeživších. Dokonce i pes se před ní schoval.

Seth stanul v bezpečné vzdálenosti a opatrně si odkašlal. „Ehm, je to jen večere, Anno.“

Prudce se otočila. Přestože byl o dobrých dvacet kilo těžší, žaludek se mu stáhl ve strachu ze smrtícího lesku jejích temných očí. „Jen večere?“ opakovala. „Asi máš dojem, že se jídlo uvaří samo.“

„Ne. Ale můžeme si dát cokoli. Všechno bude super,“ dodal. „Dru není vybíravá.“

„Tak Dru není vybíravá,“ odsekla Anna, když otvírala skříňky a vytahovala ingredience a znovu je zabouchla. „Takže stačí říct hodinu předem, že někdo přijde na večeři?“

„O nic nejde. Myslel jsem, že prostě něco popadneme a...“

„Že prostě něco popadnete.“ Blížila se k němu pomalými, odměřenými kroky, které v něm probouzely hrůzu. „Takže objednáme pizzu a zavoláme jí, aby se pro ni cestou stavila?“

Cam uvěřil, že se Anna plně soustředí na grilování Setha, a pokusil se nenápadně vytáhnout pivo z lednice. To neměl dělat.

„A ty,“ vycenila na manžela zuby, „ty si klidně přijdeš do mé kuchyně ve špinavých botách? Ať tě ani nenapadne svalit se s tím pivem v obýváku. Nejsi žádný alipaša.“

Měl svoje pivo a rychle ho schoval za záda, kdyby mu ho chtěla sebrat. „Hele, jsem jen nevinnej kolemjdoucí.“

„V tomhle domě není nikdo nevinnej. Stůj!“ křikla na Setha, který se chtěl vytratit. „Ještě jsem s tebou neskončila.“

„Dobře, dobře, o co jde? Každou chvíli sem někdo přijde na večeři. Zrovna předevčírem ten praštěnej kamarád Kevina.“

„Není praštěnej,“ volal Kevin z bezpečí obývacího pokoje.

„Hele, měl v nose kroužek a citoval Dylana Thomase.“

„Jó, Marcus. Tak ten je praštěnej. Myslel jsem, že mluvíš o Jerry.“

„Vidíš?“ zvedl Seth ruce. „Chodí sem tolik lidí, že v nich máme zmatek.“

„To je něco jinýho.“ Protože Anna právě vytáhla ze stojánku obří kudlu a ten zbabělec Cam dezertoval, Seth se raději nechtěl hádat.

„Dobře, promiň, pomůžu ti.“

„To se ví, že pomůžеш. Červené brambory.“ Píchla nožem směrem ke spíži. „Škrábat.“

„Ano, madam.“

„Quinne!“

„Co je?“ Cam otráveně nakoukl do dveří, ale pivo držel z dohledu. „Nic jsem neudělal.“

„Právě. Vysprchuj se. A neházej ručník na podlahu v koupelně. Ohol se.“

„Holit?“ Promnul si bradu a tvářil se dotčeně. „Vždyť není ráno.“

„Ohc.l se,“ opakovala a začala roztírat česnek s takovou silou, že Seth pro jistotu schoval ruce do kapes.

„Ježíšikriste.“ Cam se na Setha zašklebil a odešel.

„Jakeu! Posbírej si bordel na podlaze v pokoji a Kevin tam vyluxuje.“

„Proč chceš, aby mě všichni nenáviděli?“ zakňoural Seth. Anna ho jen zpražila ledovým pohledem. „Až oškrábeš brambory, nakrájíš je na kousky. Asi takhle velké,“ naznačila velikost palcem a ukazováčkem. „Potom zajdeš dolů do koupelny a vyměníš tam mýdlo a ručníky. Koho nachytám, že používá mýdlo pro hosty a nechává otisky na čistých ručnicích, tomu ty prsty usekám,“ zavolala. Naházela do misky nějaké suroviny a začala míchat. „To není všechno můj binec na podlaze v pokoji, jestli chceš něco vědět.“ Jake se objevil na prahu a ušklíbl se na Setha. „I jiný lidi tady pohazují svoje věci.“

„Co si myslíš, že děláš?“ chtěla Anna vědět, když Jake otevřel lednici. „Myslel jsem, že si vezmu...“

„Ne, nevezmeš. Ted' půjdeš prostřít stůl.“

„To má dneska dělat Kev. Já přece meu nádobí.“

„Dneska prostíráš a myješ nádobí.“

„Jak to? Proč já? Já jsem si žádnou holku na večeři nepozval.“

„Protože jsem to řekla. Připrav stůl v jídelně a vezmi ty hezké talíře.“

„Proč budeme jíst tam? Copak je Díkůvzdání?“

„A ty lněné ubrousky,“ dodala. „S růžičkami. Pro šest lidí. Nejdřív si umyj ruce.“

„Jéžiš. Je to jen jedna holka. Člověk by řek, že dorazí anglická královna nebo co.“

Došel ke dřezu, pustil vodu a přitom se šklebil stejně jako jeho otec. „To sem radši holku nikdy nepřivedu.“

„Tohle ti za pár let připomenu.“ Představa, jak si její chlapeček zve na večeři slečnu, jí vehnala slzy do očí. Anna popotáhla a nalila na kuřecí prsa připravenou marinádu. „Já si to taky příště rozmyslím,“ zamumlal Seth. „Říkals něco?“

Trhl sebou. „Ne. Já jen, kruci, Anno, už jsem tu přece holky měl. Dru už tady taky jedla a nešílelajsi kvůli tomu.“

„To bylo jiné. Stavila se nečekaně a sotva jsi ji znal.“

„Jo, ale...“

„Možná sis sem vodil holky, ale ještě nikdy jsi nepozval na večeři ženu, do které jsi zamilovaný. Chlapi ničemu nerozumí. Vůbec ničemu a já nechápu, proč jima musím mít zamořenej celej dům.“

„Nebreč. Ach ne. Bože. Prosím, nech toho.“

„Budu si brečet, kdy budu chtít. A zkus mě zastavit.“

„Moc hezký,“ zahučel Jake a zmizel do obývacího pokoje. „Já to kuře udělám.“ Seth v zoufalství nechal brambory být a běžel Annu pohladit po vlasech. „Jen řekni, co s ním. A to ostatní taky. I nádobí umeju a...“ Ustoupil o krok. „Nikdy jsem neřekl, že Dru miluju.“

„Ach jo, copak jsem slepá a pitomá?“ Popadla olivový olej a dijonskou hořčici, aby namíchala speciální omáčku na brambory. „Podej mi worcester.“

Místo toho ji vzal za ruce a pak ji pohladil vzhůru po pažích. „Vždyť ani já jsem to pořádně neřekl. Jak to, že to víš?“

„Protože tě mám ráda, ty pitomče jeden. Zmiz. Mám práci.“ Přitiskl tvář na její a vzdychl si.

„Krucinál.“ Rozhodila pažemi a prudce ho objala. „Chci, abys byl šťastný, víš? Hodně šťastný.“

„Vždyť jsem.“ Zabořil jí tvář do vlasů. „Ale taky trochu vystrašený.“

„Nebylo by to ono, kdybys nebyl vystrašený.“ Ještě chvíli ho podržela v náruči. „A teď běž. Mýdlo, ručníky. Záchodová prkýnka dolů. A najdi si džíny, které nemají díry.“

„Nevím, jestli nějaké mám. A díky, Anno.“

„Není zač. Ale to nádobí umyješ.“

Z jídelny se ozvalo Jakeovo nadšené *hurá*.

„Jste moc laskavá, že jsem směla takhle přijít. Ještě jednou díky.“

Anna vybrala tmavě modrou vázu pro veselé sasanky, které přinesla Dru. „A nás zase těší, že jste přišla. Žádný problém.“

„Dobře vím, že host k večeři na poslední chvíli, když jste byla celý den v práci, je vždycky problém.“

„Máme jen kuře. Nic extra.“ Anna se jízlivě usmála, když Jake za Drusillinými zády začal dělat dramatické obličej. „Potřebuješ něco, Jakeu?“

„Já jen, kdy budeme jíst.“

„Ty se to dozvíš jako první.“ Postavila vázu na kuchyňský stůl. „Řekni Sethovi, aby otevřel to skvělé víno, co Dru přinesla. Dáme si skleničku před večeří.“

„Tady by jeden umřel hladu,“ stěžoval si Jake, ale jen šepem, a vyrazil z kuchyně.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptala se Dru. Vonělo to tam báječně. A něco z té vůně muselo být kuře smažené v pánvi pod pokličkou.

„Všechno je pod kontrolou, díky.“ Anna zručně nadzvedla pokličku, druhou rukou pánví zatřásla, pak dovnitř píchla vidličkou a vrátila pokličku na místo. „Vy vaříte?“

„Takhle ne. Zatím jsem se naučila uvařit těstoviny a pak na ně vylít omáčku z konzervy.“

„Božíčku,“ rozesmála se Anna, „jako nepopsaný list. To mám nejradši. Někdy vás naučím základní červenou omáčku a pak se uvidí, co dál. Sethe.“ Anna se na něho zářivě usmála. „Otevři to víno, prosím, a naliž Dru. Můžeš ji taky vzít ven, aby se podívala, jak mi letos kvetou trvalky, a já to tady zatím dodělám.“

„Ráda bych pomohla,“ protestovala Dru. „Nejsem sice kuchařka, ale umím poslouchat rozkazy.“

„Příště. Běžte se projít, dejte si víno. Za deset minut to mám hotové.“

Anna je jemně vystrnadila, promnula si ruce a vrhla se na dokončovací práce.

Za čtvrt hodiny byli usazení ve zřídka využívané jídelně ve světle tuctu čajových svíček. Pes, jak si Dru všimla, nesměl do domu.

„To jsou ale krásné talíře,“ poznamenala Dru.

„Taky je miluju. Koupili jsme je s Camem na svatební cestě po Itálii.“

„A jestli jeden rozbiješ,“ ozval se Jake a zaútočil na svou porci kuřete, „zavře tě do sklepa, aby ti krysy ohryzaly uši.“

„Jakeu!“ Anna se pohoršené zasmála a poslala mísu s bramborami dál. „Co to meleš? Vždyť sklep ani nemáme.“

„Táta říkal, že bys to udělala, i kdybys ten sklep musela vykopat. Vid', tatí?“

„Nevím, o čem mluvíš. A dej si taky chřest.“

„To musím?“

„Když musím já, musíš taky.“

„Nikdo nemusí.“ Anna se modlila za víc trpělivosti.

„Bezva, zbyde ho víc na mě.“ Kevin se nadšeně natáhl k tácu, ale zachytil matčin varovný pohled. „Co je? Já ho rád.“

„Tak si o něj řekni, a slušně, místo aby ses vrhal přes stůl. Nejsou moc zvyklí chodit do společnosti,“ vysvětlovala Anna.

„Vždycky jsem si přála mít bratry,“ řekla Dru.

„A proč?“ zeptal se jí Jake. „Akorát člověka buzerujou.“

„Hm, nevypadáš moc zničeně,“ prohlížela si ho. „Představovala jsem si, že by bylo fajn mít si s kým povídat – a koho buzerovat. Někoho, kdo by to se mnou odskákal, když se rodiče naštvou. Ale jedináček slízne všechno sám, jestli rozumíš. A nikdo za tebe nesní chřest, když ho nemáš rád.“

„Jo, ale Kevin sežral loni na Halloween skoro všechny sladkosti sám.“

„Jé, von to ještě nevydejchal.“

Jake upřel oči na bratra. „Já nezapomínám. Moje paměťová banka shromažďuje všechny informace a jednoho dne ti všechno vrátím, ty žroute.“

„Ty jsi takový máčo.“

„Tespo.“

„To je teď Jakeova nejnovější nadávka.“ Seth máchl sklenicí vína v ruce. „Od slova tespický, protože Kev hraje divadlo.“

„A rýmuje se to s lesbo,“ vysvětloval Jake, zatímco Anna tiše sténala. „Můžu mu nadávat jako holce.“

„Chytré. Vaše školní hra před pár týdnů se mi moc líbila,“ řekla Dru Kevinovi. „Bylo to moc dobré. Chtěl by ses věnovat divadlu i na vysoké?“

„Hm, mám to rád. Divadlo je prima, ale film je ještě lepší. Natáčíme s klukama hrůzostrašný videofilm. Naposled *Mrtvoly*, ty jsou super. Je to o jednorukém zabijákovi, kterej nahání lovce po lese. Jednoho po druhým odrovná, protože se mstí, že ho kdysi zmrzačili při lovu. Jsou tam i posuny zpátky v čase a tak. Chtěla bys to vidět?“

„Jasně.“

„Nevěděl jsem, žeš byla na Kevinově hře.“ Dru se zadívala na Setha. „Sleduju, co se kde děje, a mám ráda malá divadla.“

„Mohli jsme jít spolu.“

Chopila se vína a usmála se na něho, až to Annu zahrálo u srdce. „Jako na rande?“

„Dru má proti randění filozofické námitky,“ řekl Seth a nespouštěl z ní oči. „Proč vlastně?“

„Protože to často znamenalo schůzky s muži, kteří mě nezajímal. Ale co jsem se přestěhovala, stejně jsem na to neměla čas. Na prvním místě bylo rozběhnout podnikání.“

„Proč jste si vlastně vybrala prodej květin?“ zeptala se Anna.

„Ptala jsem se sama sebe, co bych mohla dělat, a pak, co z těch věcí by mě nejvíc bavilo. Mám ráda květiny. Prošla jsem nějakými kursy a zjistila, že mi to jde.“

„Začít podnikat a ještě na novém místě, to chce odvahy.“

„Ve Washingtonu už bych to nevydržela. Zní to dramaticky, ale potřebovala jsem nové místo a vlastní bydlení. Ať jsem přemýšlela, jak jsem přemýšlela, vždycky jsem skončila u Saint Chrisu a květinářství. Krámek s květinami vás navíc hodí přímo do centra dění.“

„Jak to?“ divil se Cam.

„Hned se seznámíte s místními lidmi. Když prodáváte kytky, dovíte se, kdo má narozeniny, kdo výročí. Taky kdo umřel, komu se narodilo dítě. Kdo je zamilovaný nebo kdo se udobřuje, kdo měl promoci, kdo onemocněl. A na malém městě, jako je tohle, se rovnou dovíte i podrobnosti.“

Na chvíli se zamyslela a pak spustila rozvlácným pobřežním dialektem: „Stará paní Wilcoxová nám umřela, v září by jí bylo už osmdesát devět let. Vrátila se z obchodu a kleplo ji to v kuchyni, zatímco vyndávala konzervy. Škoda že se nestačila udobřit se svojí sestrou. A teď už je pozdě. Nepromluvily spolu celých dvanáct let.“

„To je dobrý,“ Cam si pobaveně podložil bradu. Nejen hezká tvář a chytrá hlava, pomyslel si, měla v sobě i vřelost a smysl pro humor. Když si člověk chvíli počkal.

Seth je nahaný.

„A já myslel, že je to jen trhání kytíček.“

„Je to mnohem víc než to. Když třeba přijde manžel, že zapomněl na výročí svatby, musím nejen zvolit správnou kytici, ale taky být diskrétní.“

„Jako kněz,“ řekl Cam a rozesmál ji.

„Nějak tak. Divil byste se, s čím se mi lidi svěřují. Je to celodenní dřina.“

„A vy to milujete,“ zamumlala Anna.

„Ano, moc. Tu práci i to, že jsem součástí města. Ve Washingtonu...“ zarazila se i proto, jak se jí rozvázal jazyk, „... to bylo docela jiné,“ dodala po chvíli. „Hledala jsem to, co mám teď.“

Zajel s ní domů. Usadili se na schodech verandy, protože byl teplý letní večer, a sledovali rej světlušek. „Bavila ses dobře?“

„Skvěle. Při večeři jsem víc poznala tvou rodinu. A pak projížďka na lodi...“

„Fajn.“ Donesl si její ruku ke rtům. „Protože Anna to hned předá dál a Grace i Sybill budou čekat, že se objevíš i tam.“

„Ó.“ To ji nenapadlo. „A měla bych jim to oplatit. Měla bych všechny pozvat k sobě.“

Jídlo ale bude muset objednat, jak jinak. A k tomu vymyslet, jak nejlíp zabavit tolik teenagerů.

„To asi nezvládnou,“ připustila. „Večírky, na jaké jsem zvyklá, by tady neobstály.“

„Ty bys chtěla všechny seztat sem?“ Potěšilo ho to. „Tak dovezeme gril a budeme vařit venku. Hodíme na něj pár stejků a kukuřic, aby to bylo co nejjednodušší.“

My, uvědomila si. Tak rychle dokázali přejít od *já* k *my*. Nebyla si jistá, jak se jí to líbí.

„Chtěl jsem se tě na něco zeptat.“ Opřel se zády o schod a zadíval se na její profil. „Jaké to je vyrůstat jako nechutně bohatá holka?“

Povytáhla obočí způsobem, který miloval. „Dávali jsme přednost termínu ‚příjemně movitý‘ než ‚nechutně bohatý‘. A určitě to má svoje výhody.“

„To bych řekl. Už jsme si ujasnili, proč slečna z příjemně movité lepší společnosti provozuje květinářství na našem nábřeží, ale proč nemá nějakou hospodyni a jiné zaměstnance na výpomoc?“

„Mám pana G., který se skvěle osvědčil. Je přízpůsobivý, spolehlivý a rozumí květinám. Uvažuji, že najmu i někoho do obchodu na částečný úvazek. Ale musím mít jistotu, že ho užívím. Brzy někoho začnu hledat.“

„Ale vedeš sama účetnictví.“

„Dělám to ráda.“

„A objednávání, inventury a tak dál.“

„Mám to ráda...“

„Jo, jasně, neurážej se.“ Pobavilo ho, jak ztuhla v ramenou.

„Prostě toužíš být u kormidla. Na tom není nic zlého.“

„Když jsme u kormidla, ten návrh šalupy se mi líbí. A moc. Spojím se s Philem, aby vypracoval smlouvu.“

„Prima, ale odbíháš od tématu. Proč nemáš ani hospodyni?“

„Jestli mi chceš dohodit Graceinu firmu, tak už s tím začala Aubrey. Promluví s nimi.“

„To jsem nemyslel, ale je to dobrý nápad.“ Přejel jí rukou po stehně v podvědomě důvěrném gestu. „Podělíš se o bohatství a získáš volný čas.“

„Že tě najednou tak zajímá bohatství.“

„Ty mě zajímáš,“ opravil ji. „Sybill byla zatím jediná, co znám, kdo pocházel z bohaté rodiny. A to mám dojem, že jsou proti té vaší dost malí páni. Tvoje maminka za tebou jezdí v autě s uniformovaným řidičem. Vážně luxus. A ty přitom nemáš nikoho, kdo by ti doma umyl záchod. Tak chci vědět proč. Nebo máš ráda i mytí záchodů?“

„To byl v dětství můj největší sen,“ ucedila.

„Splň si ho, kdykoli chceš, v mojí koupelně.“

„Jsi opravdu štědrý.“

„Miluju tě, udělám pro tebe všechno.“

Málem si povzdechla. Miluje ji. A chtěl by ji pochopit. „Peníze,“ začala, „teda velké peníze vyřeší hodně problémů. Ale produkují jiné. Tak nebo tak, ať jsi bohatý nebo ne, když se kopneš do palce, bolí to stejně. Taky jsi víc izolovaný, nemůžeš se přátelit s lidmi mimo ten kouzelný okruh boháčů. Hodně získáváš, ale taky hodně ztrácíš. A nejvíc asi tím, že tě rodiče chtějí ochránit před různými věcmi mimo vaše kruhy.“

Otočila k němu hlavu. „To není zpověď ubohé bohaté chudinky, to je prostě fakt. Měla jsem privilegované dětství. Nemusela jsem po ničem marně toužit a nikdy nebudu muset. Dostalo se mi skvělého vzdělání a hodně jsem cestovala. Ale kdybych zůstala v téhle společnosti, asi bych z toho umřela.“

Dru zavrtěla hlavou. „Zase tak dramatické.“

„Nemyslím. Jsou různé druhy hladu. Když je neukojíš, umřeš.“

„Pak bych asi řekla, že jsem potřebovala jiný jídelníček. V našem washingtonském domě má matka pod palcem šestnáctičlenný personál. Je to krásný dům, dokonale vybavený. Jenže tady žiju poprvé sama. Když jsem se přestěhovala do vlastního bytu v Georgetownu, najali mi pomocníci i přesto, že jsem si to nepřála. Prý jako dárek do nové domácnosti. A bylo to.“

„Mohla jsi odmítnout.“

Dru jen zavrtěla hlavou. „To není tak snadné. Byl by z toho další konflikt po tom, co jsem si těžce vybojovala samostatnost. Ale ta hospodyně za to nemohla. Byla to příjemná, výkonná a hodná žena. Ale já jsem ji tam nechtěla. Nechala jsem si ji jen proto, že rodiče pořád zdůrazňovali, jak se o mě bojí a jak jsou víc v klidu, když u sebe mám někoho spolehlivého. Nevydržela jsem to.“

„Manipulovat umí rodina nejlíp.“

„To ano,“ souhlasila. „Je směšné stěžovat si, že za tebe někdo vaří, uklízí, vyřizuje pochůzky a tak dál. Jenže za to se musíš vzdát svého soukromí. Nikdy ani na chvíli nejsi sám. A i když jsou členové personálu milí a diskrétní, všechno o tobě vědí. Třeba kdy ses pohádal s rodiči nebo s milencem. Vědí, co jíš a co ne. Kdy spíš a

kdy ne. Jestli s někým spíš nebo ne. Vědí o každém pohybu, každé náladě, a když s tebou jsou dost dlouho, znají i tvoje myšlenky. Tak to tady nechci.“ Povzddechla si. „Navíc se ráda starám

o svoje věci. O všechny ty drobnosti. Zvlášť když se mi daří. Jen nevím, jestli zvládnu připravit večeři pro celou Quinnovic hordu.“

„Jestli tě to uklidní, Anna se hodinu před tvým příchodem chovala jako šílenec.“

„Vážně?“ Ta představa ji potěšila. „To mě opravdu uklidňuje. Ona působí jako neohrožená velitelka.“

„Taky je a všichni se třeseme strachy.“

„Vždyť ji zbožňujete. Všichni do jednoho. Je to hezké. Něco takového vůbec neznám.“

„Já taky ne.“

„Ne,“ otočila se k němu. „Rodinné sešlosti, tradiční nebo náhodné, plánované nebo nepřipravené, znáš víc než dobře. Nijak tě to nepřekvapí. Jsi šťastný, že je všechny máš.“

„Já vím.“ Pomyslel na to, odkud vzešel. Vzpomněl si na Glorii. „Já to vím.“

„A je to znát. Vy žijete jeden pro druhého. Přijali mě mezi sebe, protože jsi je o to požádal. Zajímám tě, tak zajímám

1 je. V naší rodině to probíhá jinak. Jestli se s nimi někdy setkáš, budou tě podrobně vyslýchát, analyzovat a posuzovat.“

„To proto, že se o tebe strachují.“

„Nebo spíš o sebe. Rodinné jméno – tedy jména,“ opravila se. „Postavení. Budou si diskrétně zjišťovat tvoje finanční zabezpečení, aby bylo jisté, že nejdeš po mém majetku. I když moje matka bude zpočátku nadšená, že se stýkám s někým, kdo má takový věhlas v uměleckých kruzích.“

„Věhlas. Ty používáš taková nóbl slova.“

„Je to povrchní.“

„Ale jdi.“ Podrbal ji ve vlasech jako malého kluka. „Nebudu se přece urážet, že na někoho děláš dojem moje reputace.“

„4. července a pak... Pak jí budu muset říct o své minulosti a o Glorii daleko víc, než jsem jí řekl. Budují muset říct... všechno.“

„Jestli myslíš, že pak vezme do zaječích, není pro tebe ta pravá. Ale protože se vyznám v ženských, neřekl bych, že ona je ten typ.“

„Není. Ale nevím, jak se přesně zachová. Jenže jí to musím říct, aby měla šanci se rozhodnout. Už jsem to odkládal moc dlouho.“

„Je to přece minulost. Sice tvoje minulost, takže bys jí to měl říct, ale pak to můžeš zase pustit z hlavy.“ Cam poodstoupil. „Vážně fešák.“ Zmáčkl Sethovi ještě biceps, aby ho trochu rozveselil. „Jú, zvedal jsi činky, co?“

„Nech si to.“

Seth se smíchem opouštěl dům a zubil se ještě, když otvíral auto. Pak mu panika sevřela hrdlo jako pěst, protože na předním sedadle spatřil lístek.

Zítří večer v deset. MUlerův bar v St. Michael's. Promluvíme si.

Ona přišla sem, pomyslel si a zmačkal vzkaz v pěsti, do jeho domova. Byla pár metrů od jeho rodiny. Jo, promluví si s ní. Ještě uvidí, jak pořádně si s ní promluví.

/6.kapitola

Nezapomněl jí říct, jak je krásná. Taky byla, v těch ostře červených splývavých šatech s holými zády, kde se křížily dva tenké, třpytivé pásy.

Nezapomněl se usmívat a cestou do Washingtonu konverzovat. Donutil se ke klidu. S Glorií si poradí stejně jako vždycky.

Říkal si, že mu nemůže vzít nic jiného než peníze. A přitom věděl, že je to lež.

Copak to nenaznačila Stella v tom snu? Gloria nestála jen o peníze. Chtěla ho zasáhnout do srdce, aby ho připravila o všechno jeho štěstí.

Nenáviděla ho za to, že vydržel. Jistým způsobem to vždycky tušil.

„Jsem ti vděčná, že to dneska podstoupíš.“

Pohlédl na ni a dotkl se její ruky. „Ale jdi. Nestává se mi často, abych se mohl promenádovat mezi tolika vlivnými lidmi. Má to šmrnc,“ dodal.

„Já bych radši zůstala doma a sedla si na verandě na houpáčku.“

„Vždyť tam žádnou nemáš.“

„Ale chci si ji koupit. Ráda bych seděla na svojí imaginární houpáčce, pila dobré víno a dívala se na západ slunce.“ A on taky, pomyslela si. „Nejdeme pozdě.“

„Pro boha živého, nech ji trochu vydechnout.“ dožadovala se Katherine a tahala Proctora za ruku.

Seth si na okamžik představil Troubu, jak se snaží vecpat mezi Annu a kohokoli, kdo by ji chtěl obejmout.

„Proctore, tohle je pan Seth Quinn, Drusillin doprovod.“

„Těší mě, že vás poznávám. Konečně.“ Proctor vzal Setha pevně za ruku. Tmavé oči se mu vpily do tváře.

„Já vás taky.“ Právě ve chvíli, kdy se Seth začal bát, že s ním Proctor začne zápasit, sevření povolilo.

„Škoda že jste nemohl přijet na víkend.“

„Ano, taky mě to mrzí.“

„Tati, to není Sethova vina. Říkala jsem vám přece, že to nestihnu. Kdybych...“

„Že má Dru moc hezký obchod, co říkáte?“ přerušil ji Seth radostným tónem, popadl šampaňské z tácu procházejícího číšníka, rozdal skleničky Katherine, Drusille, Proctorovi a pak si vzal sám.

„Já vím, že obchodování je složité a dá práci, ale z estetického hlediska úžasně využila prostor a světlo a dokázala sladit barvy a materiály. Jeden umělec tak může obdivovat práci druhého,“ konverzoval lehce. „Musíte na ni být nesmírně pyšní.“

„To samozřejmě jsme.“ Proctorův úsměv byl jako břitva. *Vždyť je to moje holčička*, říkal tím výrazem, stejně jako Katherine potahováním za rukáv. „Drusilla je náš největší poklad.“

„To rozhodně,“ odpověděl Seth.

„Támhle vidím dědečka.“ Dru popadla Setha za ruku. „Musím tě představit.“

„Jistě.“ Věnoval rodičům oslnivý úsměv. „Omluvte nás na chvílku.“

„Jsi v tom vážně dobrý,“ řekla Drusilla.

„Jen trocha taktu a diplomacie. To mám nejspíš od Phillipa. Ale o tom pozvání na víkend jsi mi mohla něco říct.“

„Promiň. Myslela jsem, že tě toho ušetřím, a přitom jsem tě do toho víc namočila.“

Cestou ke stolu senátora Whitcomba je asi desetkrát někdo zastavil. Dru si s těmi lidmi pokaždé vyměnila polibek, představila Setha a zase se odporoučela.

„Ty v tom taky umíš chodit,“ poznamenal.

„Jsem tak vychovaná. Ahoj, dědo.“ Sehnula se, aby políbila pohledného dobře stavěného muže.

Bylo v něm něco drsného a chytlavého, napadlo Setha. Působil jako boxer, který vládne v ringu nejen silou, ale i důvtipem. Vlasý měl temně šedé a oči stejně zelené jako jeho vnučka.

Vstal, aby mohl vzít její tvář do obrovských dlaní. Jeho úsměv oslňoval. „To je moje nejlepší holka.“

„To říkáš všem svým vnučkám.“

„A vždy to myslím vážně. Tohle má být ten malíř, kterého tvoje matka tolik vychvaluje? Tady ten?“ Nechal ruku na Drusillině rameni a měřil si Setha. „No, nevypadáš jako idiot, chlapče.“

„Snažím se.“

„Dědo.“

„Ticho. Máš dost rozumu, abys mohl trávit čas s touhle krásnou slečnou?“

Seth se zazubil. „Ano, pane.“

„Senátor Whitcomb – Seth Quinn. Neztrapňuj mě, dědo.“

„To je výsada starých mužů, ztrapňovat svoje vnučky. Vaše práce se mi dost líbí,“ řekl Sethovi.

„Děkuji, senátore. Mně ta vaše taky.“

Whitcomb našpulil rty a pak se usmál. „Zdá se, že má pevnou páteř. No dobře. Moje zdroje říkají, že se malováním slušně užívíte.“

„Ticho,“ řekl Seth, když Dru otvírala ústa. „Mám štěstí, že se můžu živit tím, co mám rád. A protože z vašich materiálů vím, že podporujete umění, jistě chápete a oceňujete umění samo o sobě. Odměna za něj je vedlejší.“

„Taky stavíte lodě, vidíte?“

„Ano, pane. Když zbyde čas. Mí bratři jsou nejlepší designéři a stavitelé dřevěných plavidel na východním pobřeží. Jestli zase navštívíte Saint Chris, přijďte se k nám podívat.“

„To bych mohl. Váš dědeček byl učitel, je to tak?“

„Ano,“ řekl Seth klidně. „To byl.“

„Nejčestnější profese. Setkal jsem se s ním na jednom politickém srazu na vysoké škole. Byl to zajímavý a výjimečný člověk.

Adoptoval tři syny, vidíte?“

„Ano.“

„Ale vy jste syn jeho dcery.“

„Tak nějak. Bohužel jsem neměl to štěstí, jako tady Dru, abych si dědečka víc užil. Ale měl na mě stejně silný vliv a je pro mě podobně důležitý. Kéž by na mě mohl být aspoň z poloviny tak pyšný jako já na něho.“

Dru položila Sethovi ruku na rameno a ucítila napětí. „Jestli s tím na chvíli přestanete, ráda bych si zatancovala. Sethe?“

„Jistě. Omluvte mě, senátore.“

„Promiň.“ Dru vklouzla na parketu Sethovi do náruče. „Moc mě to mrzí.“

„Nemusí.“

„Má v povaze vyžadovat odpovědi i na osobní otázky.“

„Nemám dojem, že by mě chtěl opékat na rožni jako tvůj otec.“

„Ne, není tak majetnický a nechává mi právo na vlastní rozhodnutí a názory.“

„Líbí se mi.“ A to byla právě část problému, uvědomil si. Setkal se s bystrým, inteligentním mužem, který miloval svou vnučku a chtěl pro ni to nejlepší. A předpokládal, že i ona si vybere to nejlepší.

A nabízel se jí odložený kluk, který otce nikdy nepoznal a jehož matka si libovala ve vydírání.

„Obyčejně se chová příjemněji,“ řekla Dru. „A rozumněji. Asi ho rozzuřila aféra s Jonahem. Teď se tváří až moc ochránářsky. Nepůjdeme radši pryč?“

„Útěkem ničemu nepomůžeš. Věř mi, znám to.“

„Máš pravdu, a taky to člověka otráví.“

Rozhlédla se, když hudba dohrála, a přes Sethovo rameno uviděla Jonaha. „Jako by to nestačilo,“ zašeptala. „Jak jsi na tom s taktem a diplomacií teď?“

„Ujde to.“

„Tak mi trochu půjč,“ řekla a protáhla rty do chladně povýšeného úsměvu. „Ahoj, Jonahu. Angela, že ano?“

„Dru.“ Jonah se naklonil, jako by ji chtěl políbit na tvář. Zarazil ho její varovný pohled, ale plavmo přešel ke zdvořilemu podání ruky. „Vypadáš skvěle jako vždycky. Jonah Stuben,“ představil se Sethovi. „Quinn. Seth Quinn.“

„Ano, ten umělec. Slyšel jsem o vás. Moje snoubenka, Angela Downeyová.“

„Gratuluji.“ Dru si byla vědomá desítek očí, které je sledovaly, a udržela tvář bez výrazu. „Přeji vše dobré,“ řekla Angele.

„Děkuji.“ Angela se pevně držela Jonahovy ruky. „Viděla jsem dva vaše obrazy na výstavě současného umění v galerii Smithsonian. Na jedné olejomalbě byl starý bílý dům pod vysokými stromy s mnoha lidmi u piknikových stolů a se psy na dvorku. Krásný, až nadpozemský, a velmi osobní.“

„Díky.“ *Domov*, pomyslel si Seth. Obraz, který maloval z paměti, a agent ho pak poslal do galerie.

„A co tvoje drobné podnikání, Dru?“ zeptal se Jonah. „A život v klidném tempu?“

„Obojí velmi uspokojivé. Těší mě život mezi lidmi, kteří celý den něco nepředstírají.“

„Vážně?“ Jonah se už tak sladce neusmíval. „Z toho, co říkali tví rodiče, jsem měl dojem, že se chceš brzy vrátit.“

„Pleteš se a oni taky. Sethe, ráda bych trochu na vzduch.“

„Prima. A Jonahu, chci vám poděkovat, že jste byl takový idiot.“ Seth se ještě usmál na Angelu. „Doufám, že spolu jste šťastni.“

„Tak to nebylo taktní ani diplomatické,“ pokárala ho Dru.

„Že se idiotovi má říkat pravým jménem, to mám asi od Cama. A zdrženlivost, že jsem ho nekopl do koulí, když začal o drobném podnikání, zase od Ethana. Chtěla bys zajít na terasu?“

„Ano. Ale... dej mi minutku, ano? Ráda bych se trochu uklidnila o samotě. Pak oběhneme zbytek známých a vypadneme.“

„To zní dobře.“

Díval se za ní, ale než mohl najít nějaký úkryt, přepadla ho Katherine.

Na terase se Dru dvakrát zhluboka nadechla a pak usrkla trochu šampaňského, které si vzala u dveří.

Tohle město, uvažovala s pohledem upřeným na jeho světla a významné stavby, ji dusilo. Není divu, že utekla někam, kde je čistý vzduch.

Zatoužila posadit se na své verandě a cítit tiché uspokojení po dlouhém dni v práci. Chtěla mít Setha vedle sebe nebo vědět, že přijde.

Jak zvláštní, že si to uměla představit tak jasně a další dny a roky také. Ale stěží by uměla popsat život, který vedla předtím. Věděla jen, že ji tížil v podobných chvílích jako tahle.

„Drusillo?“

Ohlédla se a potlačila povzdech i kletbu, protože na terasu vešla Angela. „Snad nebudeme předstírat, že si máme co říct? Bylo to jen představení pro publikum.“

„Já bych vám chtěla něco říct. Už dlouho. Dlužím vám omluvu.“

Dru povytáhla obočí. „Za co?“

„Není to snadné. Ale záviděla jsem vám. Měla jste něco, co jsem chtěla sama. A ospravedlnila jsem to tím, že jsem spala s mužem, který si měl brát jinou. Milovala jsem ho a chtěla jsem ho, a tak jsem se chopila šance.“

„A dostala jste ho.“ Dru zvedla a spustila ruku. „Problém je vyřešen.“

„Nechtěla jsem být ta druhá. Plížit se zadem a čekat, co zbyde. Házela jsem vinu na vás, abych s tím mohla žít. Snažila jsem se vás odstranit, abych mohla být s Jonahem.“

„Takže jste to udělala naschvál.“ Dru se obrátila a opřela o zábradlí. „To jsem chtěla vědět.“

„Ano. Byl to impuls a lituju toho. Nezasloužila jste si přijít na to takhle. Nic jste neprovedla a bylo vám ublíženo, za což můžu hlavně já. Je mi to moc líto.“

„Omlouváte se, protože vás trápí svědomí, Angelo, nebo abyste všechno urovnala před svatbou s Jonahem?“

„Obojí.“

Alespoň je upřímná, napadlo Dru, to se dá ocenit. „Dobře, máte moje rozhřešení. Jděte a víc nehřešte. On by na tohle neměl odvalu – přijít a přiznat mi do očí, že udělal chybu. Proč jste vlastně s někým jako on?“

„Miluju ho,“ odpověděla prostě. „Dobré i špatné stránky, všechno dohromady.“

„Ano, věřím vám. Tak hodně štěstí. Upřímně.“

„Děkuji.“ Chtěla odejít, ale zastavila se. „Jonah se na mě nikdy nepodíval tak jako Seth Quinn na vás. A asi nikdy nepodívá. Jedna z nás se musí smířit s tím, co je.“

A jedna z nás, dodala v duchu Dru, dostává víc, než si kdy přála.

Když dorazili k jejímu domu, cítil se unavený. Z cesty, z napětí, z myšlenek, které mu jako supi kroužily hlavou. „Jsem ti vděčná.“

Otočil se k ní a nehybně zíral. „Cože?“

„Jsem ti vděčná, žes to snášel. Dědečkův výsledek, povýšenost mého exsnoubence a moji matku, která tě hodinu vodila kolem jako hřebce na výstavě koní. Všechny ty otázky, urážky, spekulace. Jako bys běžel vojenskou uličkou.“

„No jo.“ Trhl rameny a otevřel dveře auta. „Varovala jsi mě.“

„Můj otec byl dokonce hrubý.“

„Nijak zvlášť. Prostě se mu nelíbím.“ S rukama v kapsách ji doprovázel k domu. „Mám dojem, že se mu nebude líbit nikdo, kdo se dotkne jeho princezny.“

„Nejsem žádná princezna.“

„Ale zlato, když si tvoje rodina vybudovala obchodní a politické impérium, jsi jejich princezna. Jenom nechceš bydlet ve slonovinové věži.“

„Nejsem to, za co mě považují. Nechci to, co oni myslí, že chci. Nikdy nesplním jejich očekávání. Tohle je teď můj život. Zůstaneš?“

„Dneska?“

„Pro začátek.“

Vešel s ní do domu. Nevěděl, co si počít se zoufalstvím a náhlým urputným strachem, že přijde o všechno, na čem mu tolik záleželo.

Přitáhl ji k sobě, jako by si chtěl dokázat, že si ji udrží. A v mozku slyšel posměšný chechtot.

„Potřebuju...“ Zabořil obličej do prohlubně jejího krku. „Krucí, potřebuju...“

„Co?“ S touhou utěšit ho pohládila Seta po zádech. „Co bys chtěl?“

Až moc, pomyslel si. Chtěl toho víc, než mu osud mohl dopřát. Ale pro dnešek, pro tuhle noc, se všechny touhy mohou naplnit.

„Tebe.“ Prudčeji otočil a přirazil zády na dveře, že ji to šokovalo jako švihnutí biče. Překvapený výkřik zadusil polibkem, který divoce páčil.

„Potřebuju tebe.“ Díval se do jejích velkých, vyděšených očí. „Dneska s tebou nebudu zacházet jako s princeznou.“ Vytáhl jí šaty do pasu a přitiskl jí hrubě dlaň mezi nohy. „Nebudeš si to ani přát.“

„Sethe.“ Popadla ho za ramena, příliš ohromená na to, aby ho odstrčila.

„Řekni, abych přestal.“ Strčil do ní prsty a rychle a tvrdě ji hnál nahoru.

Panika i vzrušení v ní explodovaly jako temný požitek. „Ne.“ Nechala se unášet a doufala, že ho vezme s sebou. „Ne, nechci přestat.“

„Tak si vezmu, co potřebuju.“ Strhl jí jedno kamínky vykládané ramínko, až se zachytilo na hrotu jejího ňadra. „Možná na to nejsi připravená.“

„Nejsem křehká.“ Dech se jí zadržával. „Ani slabá.“ Chvěla se, ale dívala se mu do očí. „Třeba nejsi připravený, na to, co potřebuju já.“

„Uvidíme.“ Obrátil ji, znovu přitiskl na dveře a zakousl se jí zezadu do krku.

Vykřikla, zaťala ruce na dveřích do pěstí, zatímco ty jeho se rozběhly po jejím těle.

Už se milovali naléhavě, něžně i vesele. Ale ještě nezažila takový druh zoufalství, jaký se u něho projevil dnes. Zoufalou touhu spojenou s hrubostí a bezohledností. Netušila, že se v ní bude vyžívat a také tak snadno ztrácet kontrolu.

Zaútočil na její smysly a nechal ji zmítat na jejich troskách.

Strhl druhé ramínko, ale přetrhlo se a šaty spadly na podlahu, kde vytvořily rudou kaluž.

Měla pod nimi podprsenku bez ramínek, krajkový podvazkový pás, hladké punčochy a stříbrné boty na vysokém podpatku. Když ji otočil a prohlédl si ji, zaryl jí ruce do ramenou.

Celá se chvěla a kůže se jí leskla potem. V očích teď měla tu pravou sílu a poznání. „Vezmi mě do postele.“

„Ne.“ Drtil jí ňadra. „Vezmu si tě tady.“

To už ji držel za boky a prudce zvedl vzhůru. Pustošil její rty, rukama netrpělivě cestoval po kůži a krajkách. V žilách mu tepala krev. Stejnou horkou cestou putovala i jeho ústa.

Chtěl ji sníst zaživa, hodovat na ní, dokud ten zuřivý hlad nenasytí. Toužil odštíhnout mysl, aby necítil nic než tuhle dravou základní touhu.

Jemnost její kůže ho nutila ještě šíleněji brát. Její ženská vůně v něm vyvolávala pekelné chutě.

Když proti němu explodovala, zažíval žhavý triumf.

Tahala ho za sako, prsty se ve spěchu zadržávaly, výkřiky dusila v jeho ústech. Se zoufalou závratí mu strhla kravatu.

„Prosím.“ Už jí nevadilo, že musí žadonit. „Prosím, pospěš si.“

Byl ještě napůl oblečený, když ji stáhl na podlahu. A ona se žádostivě vzpínala, když do ní pronikal.

Nehty zarývala do jeho košile i pod ni, aby cítila vlhkou a horkou kůži. V závodu s ním teď vycházela vstříc každému divokému pohybu.

Dech jim vyrážel z plic, srdce bila stejným základním rytmem, propadali šílenství.

Jezdec i osedlaný padali do propasti společně.

Ležela využitá, spotřebovaná a blažená na holé, nablýskané podlaze a lampa od Tiffanyho třpytivě prozařovala vzduch. Když dunění krve v jejích uších utichalo, začala vnímat noční zvuky zvenčí.

Vodu, líné volání sovy a bzukot hmyzu.

Z jeho těla ještě stoupala horkost a opájela ji jako droga. Náruživě mu otfela chodidlo o kotník.

„Sethe?“

„Hmm.“

„Myslela jsem, že to nikdy neřeknu, ale jsem ráda, že jsme na tu otravnou party dneska zajeli. Jestli ti přivodila takovouhle náladu, možná bysme tam měli jezdit každý týden.“

Natočil hlavu a všiml si šatů na podlaze. „Zaplatím ti jejich opravu.“

„Fajn, ale švadleně to asi budu těžko vysvětlovat.“

Jako dítě žil ve světě násilí, uvažoval. Dnes se sice uměl kontrolovat a rozeznal rozdíl mezi vášní a ubližováním. Věděl, že sex může být drsný, stejně jako chápal, že co spolu právě dělali, je na hony vzdálené tomu, co zažil v dětství. A přece...

„Ještě hodně toho o mně nevíš, Dru.“

„Myslím, že je to vzájemné. Oba jsme měli jiné milence, Sethe. Nejsme malé děti. Já jen vím, že jsem tohle s nikým jiným necítila. A poprvé v životě nemám potřebu plánovat každý detail a znát všechny možnosti. Je to... osvobozující. Chci objevovat, kdo jsem. A jací jsme spolu.“

Prohrábla mu vlasy. „Jací budeme spolu. To je pro mě na lásce úžasné. Objevování,“ dodala, když zvedl hlavu. „Přišel čas objevit víc.“

Právě čas byl jeho problém a pomalu vyprchával.

„Víš, co bych chtěla, abys teď udělal?“ zeptala se.

„Co?“

„Abys mě donesl nahoru do postele.“ Zahákla mu ruce kolem krku. „To jsi o mne ještě nevěděl. Vždycky jsem tajně snila o tom, jak mě silný, nádherný muž nese nahoru po schodech. Přičí se to mému intelektu, ale je to tak.“

„Tajná romantická představa.“ Byl rozhodnutý nekazit poslední klidnou noc a lehce ji políbil. „Moc zajímavé. Tak ji zkusíme naplnit.“

Vstal, ale pak se na sebe podíval. „Radši si sundám tu košili. Dost divná představa, že tě nahoru nese nahý chlap jen v košili od smokingu.“

„Dobře.“

Potýkal se s manžetami a knoflíčky a nakonec hodil košili k jejím šatům. Sklonil se pro ni a ona k němu vztáhla ruce. „Jak to zatím jde?“

„Skvěle,“ odpověděla a cestou ke schodům se mazlila s jeho krkem. „Řekni něco, co nevím o tobě.“

Trochu se zarazil, posunul si ji v náručí a pak šel dál. „Zdalo se mi o mé babičce, kterou jsem nikdy nepotkal. Umřela dřív, než jsem přišel do Saint Chrisu.“

„Vážně? A co se ti zdálo?“

„Byl to hodně živý sen. Povídali jsme si. Často jsem o ní slyšel vyprávět kluky a přál jsem si ji poznat.“

„To je hezké.“

„Jde o to, že nemyslím, že to byl jen sen. Myslím, že jsem s ní opravdu mluvil.“

„To sis myslel v tom snu?“

„Ne.“ Položil Dru na postel, natáhl se vedle ní a pak ji přitiskl k sobě. „Myslím si to i teď.“

„Ach.“

„To tě dostalo.“

„Přemýšlím.“ Posunula se, až měla hlavu pohodlně opřenou o jeho rameno. „Máš dojem, že jde o návštěvu z onoho světa? Že si povídáš s jejím duchem?“

„Něco takového.“

„A o čem mluvíte?“

Zaváhal a vyhnul se přesné odpovědi. „O rodině. Jen o rodině. Vypráví mi věci, které jsem nevěděl, třeba co se staly klukům, když byli malí. A ukázalo se, že je to pravda.“

„Vážně?“ Přitulila se k němu. „Tak to bys ji měl radši poslouchat.“

„To je moc chytrá ženská, co tady máš,“ prohodila Stella.

Procházeli se těžkým, vlhkým nočním vzduchem poblíž říční zátoky u Drusillina domu. Lampa z obývacího pokoje vysílala oknem ven barevné světlo.

„Moc přemýšlí a je komplikovaná. Všechno na ní je takové silné a komplikované.“

„Sílaje sexy,“ řekla Stella. „Nemyslíš, že ona u tebe hledá to samé? Sílu myslí, charakteru a srdce? Všechno ostatní je tělesná záležitost – nic proti tomu, okolo toho se točí svět.“

„Zamíloval jsem se tak rychle. Jednu chvíli stojím a druhou mě to porazí. Nevěřil jsem, že by to mohla cítit stejně. Ale stalo se. Nějak.“

„A co s tím budeš dělat?“

„Nevím.“ Zvedl kamínek a nechal ho odrazit od četné hladiny. „Někoho přibalíš na dlouhou cestu a s ním i všechn jeho náklad. Ale ten můj je moc těžký, babi. A mám dojem, že ještě ztěžkne.“

„Sám ses k němu připoutal, Sethe. Ale máš klíček k poutům. Nemyslíš, že je čas použít ho a náklad hodit přes palubu?“

„Ona nikdy nadobro nezmizí.“

„Možná ne. Ale záleží, co uděláš, aby se náklad zmenšil. Jsi tak zabezčený a nesvěříš se. Stejně jako tvůj děda.“

„Fakt?“ Udělalo mu to radost. „Myslíš, že jsem mu v něčem podobný?“

„Máš jeho oči.“ Vztáhla ruku a dotkla se jeho oriny. „Ale to už víš. A tuhle tvrdohlavost. On si taky myslel, že všechno zvládne sám. Hrozné. Dokázal být dlouho v klidu a pak najednou vybuchl. Jako ty. Ty děláš s Glorií stejnou chybu jako on. Necháš ji využívat svoji lásku k rodině a k Dru jako zbraň.“

„Jde jen o peníze, babi.“

„Houby. Ty víš, co musíš udělat, Sethe. Tak jdi a udělej to. Ale protože jsi chlap, stejně to nejdřív nějak pokazíš.“

Stiskl zuby. „Nebudu do toho Dru zatahovat.“

„Kruci, ta holka nechce žádnýho mučedníka.“ Zapřela si ruce o boky a zamračila se na něho. „Tvrdohlavý, až pitomý. Přesně jako tvůj děda,“ zabručela.

A byla pryč.

17.kapitola

Ten bar byla díra, jedno z těch míst, kde je pití vážná a osamělá záležitost. Modrá kouřová clona, hustá, že by se dala rukama rozhrnout, ho měnila v laciný, černobílý film. Tlumená světla nutila hosty hledět si svého a nezvýrazňovala skvrny, pokud si někdo souseda přece jen hleděl víc.

Páchly tam loňské cigarety a pivo z minulého týdne.

Společenskou místnost tvořil vlastně jen úzký prostor vedle kulečnickového stolu, kde s tágy nebo sklenicemi v rukou postávalo několik chlápků se znuřenými výrazy ve tvářích, aby působili co nejnebezpečněji.

Větrák byl přibitý k otvoru ve zdi kusem ulomené latě a spíš jen rozvířoval pachy a rámusil než cokoli jiného.

Seth se posadil na jeden konec baru, a aby nebyl nápadný, objednal si láhev budweiseru.

Napadlo ho, jak je příznačné, že ho vytáhla na takové místo. Dělávala to často, když byl dítě, a pokud měla čím jezdit, přespával v autě, zatímco odcházela pryč.

Gloria vyrostla v solidním prostředí vyšší třídy, ale všechny výhody své výchovy zničila tím, že tíhla ke spodině.

Přestal se trápit přemýšlením, co ji nutilo nenávidět a ošklivit si všechno slušné. Co ji ponoukalo využívat každého, kdo měl důvod o ni stát, dokud ho docela nevysála a ne. To nezpůsobila její závislost na mužích, drogách a alkoholu. To byl jen další projev jejího absolutního sobectví.

Ale hodilo se potkat ji právě na tomhle místě, uvažoval, kde byly slyšet štěkavé údery koulí, rachot selhávajícího větráku a cítit pachy, které ho vracely do noční můry jeho dětství.

Zašla by si sem pro kunčofta, vzpomínal, pokud potřebovala peníze. A jestli nějaké měla, opila by se tady do němoty – leda že by ten večer zvolila jiné omamné látky. Pak by tady hledala svou dávku.

Kdyby sháněla a našla chlapa, vzala by ho s sebou do některého z kutlochů, kde právě bydleli. Zvuky sexu a divoký smích z vedlejšího pokoje. Pokud ji alkohol nebo drogy dostaly do nálady, stavili se ještě v nějakém nonstopu a on dostal dokonce jídlo.

Ale pokud se její nálada zvrtila, čekaly ho místo jídla rány pěstí.

Tedy aspoň do té doby, než natolik povyroste, aby se jim dokázal vyhnout.

„Budete to pivo pít?“ chtěl vědět barman. „Nebo si ho jen prohlížet?“

Seth pohnul očima a jeho chladný výraz přiměl barmana o krok ustoupit. Pak Seth sáhl do kapsy pro deset dolarů a položil je na pult vedle nedotčeného piva.

„Problém?“ zeptal se mírně výhrůžným hlasem.

Barman trhl rameny a zaměstnal se něčím jiným.

Když vešla, několik chlapů od kulečníku zvedlo hlavy a přejelo ji očima. Seth si pomyslel, že jejich úšklebky Gloria nespíš považuje za lichotivé ocenění.

Měla na sobě džínové šortky, velmi těsné a uštížené už v úrovni rozkroku. Vypasované růžové tričko odhalovalo pruh kůže v pase. Měla piercing v pupíku a vedle zlaté cihličky ještě vytetovanou

vážku. Nehty na rukou a nohou se v nevábném světle zdály černě nalakované.

Vyhoupala se na stoličku a vyslala dlouhý, žhavý pohled ke hráčům kulečníku.

Sethovi stačil jediný pohled do jejích očí, aby pochopil, že alespoň část peněz, co dostala, nechala prolétnout nosem.

„Džintonik,“ řekla barmanovi. „Toniku míň.“

Vytáhla cigaretu, zapálila ji stříbrným zapalovačem a vyfoukla dlouhý pruh kouře ke stropu. Přehodila si nohu přes nohu a několikrát jí zahoupala.

„Je tady na tebe horko?“ zeptala se se smíchem.

„Dávám ti pět minut.“

„Nač ten spěch?“ Vtáhla do sebe víc kouře a zaťukala třpytivými nehty o barpult. „Dej si pivo a uvolni se.“

„Nepiju s lidmi, kteří se mi nelíbí. Co chceš, Glorie?“

„Chci si dát džin a tonik.“ Vzala sklenici, kterou před ní barman postavil. Dlouze a zhluboka se napila. „Možná taky nějakou akci.“ Hodila znova okem po chlapech a přitom si olízla rty, až se Sethovi sevřel žaludek. „A poslední dobou uvažuju, že bych chtěla pěkný malej domek na pláži. Třeba v Daytoně.“

Znovu se napila a nechala na skleničce otisk rtěnky. „A co ty, ty nechceš vlastní bejvák? Pořád s nima žiješ v tom narvaným baráku, plným děcek a psů. Děsný.“

„Nech moji rodinu na pokoji.“

„Nebo co?“ Vyslala k němu úsměv stejně leskle černý jako její nehty. „Řekneš o mně svým bratrům? Myslíš, že se Quinnů bojím? Jsou to všechno pitomý měkkoty, protože to se z lidí stává, když žijou celej život v zapadákově, vychovávaj hlučný parchanty a vysedávaj u televize jako banda nějakejch zombie. Jediná rozumná věc, co udělali, je, že tě vzali k sobě, aby ze staříka vytáhli nějaký prachy jako ten idiot, co si kvůli nim vzal moji hloupou sestru.“

Obrátila do sebe zbytek drinku a dvakrát sklenicí bouchla o pult na znamení, že chce další. Její tělo bylo v neustálém pohybu – houpala nohou, ťukala prsty o bar, otáčela hlavou ze strany na stranu. „Stařík byl můj fotr, ne jejich. Ty prachy měly patřit mně.“

„Vytáhla jsi z něho hodně, než umřel. Ale ty nemáš nikdy dost, vid’?“

„Ty zatracenej slušňáku.“ Zapálila si další cigaretu. „Nějak ti za ty roky narost hřebínek. A něco podobnýho sis nabalil, co? Drusilla Whitcombová-Banksová. Hú hú.“ Gloria zaklonila

hlavu a houkala. „Lepší sorta. Prachů jak slupek. Sbalit ji bylo to nejrozumnější, cos zatím dokázal. Zajistil ses na celý život.“

Chňapla po sklenici, jakmile ji barman donesl. „Jasně, to malování ti taky slušně vynáší. Víc, než bych čekala.“ Chroupala led. „Nikdy nepochopím, proč chtěj lidi vyhazovat peníze za něco, co pověsíš na zeď.“

Položil jí ruku na zápěstí a pomalu, zlostně tam sevřel prsty, až sebou trhla. „Jestli se přiblížíš k mojí rodině, ke Dru nebo k někomu, na kom mi záleží, konečně pochopíš, čeho jsem opravdu schopný. Dopadneš mnohem hůř, než když tě tehdy Sybill srazila na prdel.“

Naklonila k němu tvář. „Ty mi vyhrožuješ? *Synku?*“

„Já ti to slibuju.“

Skrze clonu drog a alkoholu část toho slibu zahlédla. A odtáhla se, stejně jako předtím barman. „Tvoje poslední slovo?“ Volnou rukou se chopila sklenice a na úzké, vyžilé tváři se jí usadil mazaný výraz. „Chceš, abych dala pokoj tvým drahouškům?“

„Rozumělas dobře.“

„Tak abys rozuměl i ty.“ Vytrhla se mu a sáhla po cigaretách. „Už dlouho jsme hráli pětákovéj mariáš. Ty seš s obrazárna v balíku a brzo se propracuješ k hotovému zlatému pokladu. Chci svůj díl. Velký, jednorázový sousto a jsem pryč. O to ti jde, ne? Abych vypadla.“

„Kolik?“

Spokojeně potáhla z cigarety a vyfoukla mu kouř do obličeje. On byl vždycky nejsnadnější terč. „Milión dolarů.“

Seth ani nemrkl. „Tak ty chceš milión dolarů.“

„Sehnala jsem si informace, cukrouši. Ty pitomci ti platěj za obrazy dost. V Evropě sis taky pěkně nahrabal. Na jak dlouho ti to asi vystačí? A k tomu přidej tu luxusní samičku, za kterou běháš.“

Posunula se na stoličce a vyměnila zkřížené nohy. Směs alkoholu a drog jí pulzovala žilami. Cítila se silná. Cítila se naživu.

„Ona se v nich topí. To je moře peněz. A starých peněz. Takovejch, co nemaj rádi skandály. Dost by ti zavařilo, kdyby někde vyšlo, že senátorova ctnostná vnučka roztahuje nohy nějakému zmetkovi. Takovému, kterýho vyrvali z matčiny náruče, když se jednou obrátila o pomoc k otci, kterýho do té doby neznala. Zahraju to na různý způsoby,“ dodala. „A ty s Quinnovejma z toho v žádným případě nevyjdete čistý. Špína napadá i na tu tvoji slečinku a ona nebude čekat, až to začne lítat.“

Naznačila, že chce třetí drink. Znovu se zavrtěla. „Hezky rychle tě odkopne a lidi možná přestanou solit za tvý vobrázky, až uslyšej moji verzi. Ach, vždyť jsem mu koupila první krabičku barev. Fňuk, fňuk.“

Zvrátila hlavu a rozesmála se tak zlovorně, že hráči přestali tlouct do koulí a zvedli hlavy. „Novináři si smlsnou. Mohla bych jim tu story prodat hned a dostat za ni slušnej balík, ale dávám ti šanci vykoupit se. Ber to jako investici. Zaplatíš a já se navždycky vypařím z tvýho života. Když ne, přijdeš o někoho jinýho.“

Jeho tvář zůstala bez výrazu během celého proslovu. Nehodlal jí poskytnout ani svoje opovržení. „Bláboly.“

„Jasně.“ Zasmála se a lokla si džinu. „Lidi se nikdy nenabažej blábolu, zvlášť když pošpiňujou někoho jinýho. Dávám ti tejden, dej to do kupy v hotovosti. Ale teď chci zálohu. Jako gesto dobrý vůle. Deset tisíc. Přines je sem zejtra večer, kolem desátý. Jestli se neukážeš, začnu obvolávat lidi.“

Seth vstal. „Jestli dáš dalších deset tisíc za svoje šňupací bonbónky, najdou tě tuhou v díře jako tahle dřív, než na ten milion stačíš sáhnout.“

„O mě si nemusíš dělat starosti. Zaplat' to pití.“ Seth se beze slova otočil a vydal se ke dveřím.

Nemohl domů, protože potřeboval sedět ve tmě a tichu a opít se do němoty.

Nebylo to správné. Věděl, že jde jen o chvilkový únik a sebelítost. Soustavné úmyslné pití vždycky znamenalo iluzi a past.

Kašlal na to. Nalil si další dávku jamesona a zadíval se, jak tekutina v jediném rozsvíceném světle ateliéru jantarově září.

Bratři mu dali poprvé ochutnat whisky o jeho jednadvacátých narozeninách. Seděli tehdy ve čtyřech u kuchyňského stolu, vzpomínal, jen chlapi bez žen a dětí.

Byla to jedna z těch silných, barevných vzpomínek, které se nikdy nevytratí. Ostrý pach doutníků, které Ethan všem rozdál. Pálení alkoholu na jazyku a v hrdle a pak hřejivější pocit v žaludku. Hlasy jeho bratrů, jejich smích a absolutní pocit sounáležitosti.

Whisky mu nijak zvlášť nechutnala. Ani tehdy, ani teď. Ale po čem jiném by chlap sáhl, když stojí o bezvědomí.

Už dávno se přestal ptát, kdo je Gloria a proč takhle dopadla. Měl ji částečně v sobě a přijímal ji stejně jako třeba mateřské znamínko. Nevěřil na hříchy otců – nebo matek. Nevěřil na poznamenané rody. Každý z jeho bratrů prošel nějakým peklem, a přece to byli nejlepší lidi, jaké znal.

Ať už v něm z Glorie zůstalo cokoli, pohřbil to pod slušností, hrdostí a soucitem, co mu poskytli Quinnové.

Možná právě proto nenáviděla jeho i všechny ostatní. Ale na tom nesešlo. Byla součástí jeho života a musel se s ní vyrovnat. Tak nebo jinak.

Seděl a pil pod jediným světlem v místnosti plné svých obrazů a předmětů nutných k milované práci. Už učinil rozhodnutí, které bude muset přežít. Ale dnes večer nechá budoucnost zamlžit irskou whisky a rytmem žalostného blues, které si k pití pustil.

Když zazvonil telefon, ignoroval ho. Natáhl se pro láhev a nalil si další skleničku.

Dru zavěsila a začala přecházet po obývací. Vytočila Sethovo číslo snad desetkrát a za ty dvě hodiny už v podlaze málem prošlapala cestičku. Od chvíle, co volala Aubrey a sháněla se po něm.

Nebyl s Aubrey a Dru přitom řekl, že právě s ní tráví večer. Nebyl ani s Dru, na což se zase vymluvil Aubrey a rodině.

Tak kde kruci vězí?

Něco se stalo. Ale už předchozí večer. Ještě dřív, než vyrazili na tu party. Cítla z něho potlačovanou zuřivost, uvědomila si dodatečně, která se později projevila drsným sexem.

Ale i pak, když jeden druhého tak vyčerpali, z něho vycházely nějaké zlé vibrace. Nechala ho být. Neměla ve zvyku šťourat se v lidech. Sama neměla ráda, když rodiče rozebírali každou její náladu. Nálady, říkávala si, jsou přece osobní záležitostí.

Ale on jí lhal. Dobře věděla, že to u něho není přirozené.

Jestli se něco stalo, měla by mu pomoci. Nebyla to snad jedna z povinností lásky?

Zadívala se na hodinky a nepřestávala si mnout prsty. Bylo už po půlnoci. Co když je zraněný? Třeba měl nehodu?

Ale co když chtěl jen večer sám pro sebe?

„Kdyby ano, přece by to řekl,“ zamumlala a vyrazila ke dveřím.

Zнала jediné místo, kde by mohl být. Neměla by klid, kdyby se tam nepodívala.

Cestou do města se napomínala. Vztah se Sethem přece neznamenal, že se jí musí svěřovat, jak tráví volný čas. Měli každý vlastní život, zájmy a závazky. I ona přece patřila k ženám, které si vystačily samy.

Ale to mu nedávalo právo lhát jí o tom, co na večer plánuje. Kdyby aspoň zvedal telefon, nemusela by teď uprostřed noci jezdit do města jako nějaká manželka-stíhačka. Ale že si to pěkně odskáče za to, jak se kvůli němu cítí. Když odbočovala na parkoviště u obchodu, byla už slušně rozčilená, a pak uviděla jeho auto. Urazilo ji to tak, že se málem zase otočila a rozjela domů. To jí, nebo ostatním, nemohl říct, že chce pracovat? Nemohl zvednout sluchátko a... Dupla na brzdu.

Co když se vůbec nedostal k telefonu? Co když ho nemohl zvednout, protože je v bezvědomí neboje mu zle?

Rychle zajela na parkoviště, vyskočila ven a hnala se do schodů.

Představa, jak Seth leží bezmocně na zemi, byla tak silná, že když vpadla do ateliéru a uviděla ho na posteli s lahví na klíně, hned jí to nedošlo.

„Jsi v pořádku.“ Nejdřív přišla úleva a slabost v kolenou.

„Díkybohu, Sethe, tolik jsem se bála.“

„Čeho?“ Postavil láhev na zem, zadíval se na ni rozostřeným pohledem a napil se ze sklenice.

„Nikdo neví, kde...“ Konečně pochopila a krev se jí začala vařit.
„Ty jsi opilý.“

„Pracuju na tom. Ale ještě to potrvá. Co tady děláš?“

„Aubrey volala už před pár hodinami, že tě shání. Tvoje výmluvy nevyšly. A protože jsi nezvedal telefon, začala jsem se o tebe naivně bát.“

Ještě byl příliš střízlivý. Pochopil, že její nálada by jim to příliš ulehčila. „Jestli jsi doufala, že mě načapeš s jinou ženskou, asi tě zklam.“

„Nikdy mě nenapadlo, že bys podváděl.“ Zmatená stejně jako našťavaná přešla k posteli a všimla si, že láhev je z poloviny vypitá.
„Ale ani to, že bys mi musel lhát. Nebo že bys tady seděl a o samotě se opíjel.“

„Říkal jsem, že toho o mně ještě hodně nevíš, lásko.“ Ukázal palcem na láhev. „Chceš taky? Skleničky jsou v kuchyni.“

„Ne, díky. Je nějaký důvod, proč děsíš rodinu a začínáš alkoholický maratón?“

„Jsem velkej kluk, Dru, a nepotřebuju, aby ses po mně vozila pro pár skleniček. Tohle mi vyhovuje víc než srkání šampaňského na nudném srazu politiků. Jestli to nevydejcháš, tvůj problém.“

Zabolelo to, a tak vystrčila bradu. „Já jsem tam jet musela. Ty ne. Vybral sis sám. A jestli se chceš utápět v alkoholu, je to taky tvoje volba. Ale neměls mi lhát. Nenechám ze sebe dělat blázna.“

Nedbale trhl rameny a pod vlivem whisky ho napadlo, co bude nejlepší. Ještě pár útoků na její hrdost, pomyslel si, a bude pryč.

„Víš, jakej je se ženskejma problém? Párkrát se s nima vyspíš, řekneš jim, co chtěj slyšet, uděláš jim dobře a ony tě hned začnou omezovat. Chceš si trochu vydechnout a už jsou přísátý jako pijavice. Já věděl, že s tebou na tu akci nemám jezdit. Napadlo mě, že si začneš něco představovat.“

„Představovat?“ opakovala. V hrdle ucítila pálení.
„*Představovat?*“

„Nemůžeš věci nechat, jak jsou, co?“ Zavrtěl hlavou a nalil si další drink. „Pořád musíš myslet dopředu. Co bude zítra, co příští měsíc? Plánuješ budoucnost, zlato, ale o to já nestojím. Je s tebou

docela legrace, když se trochu odvážeš, ale radši bysme toho měli nechat, dokud je čas.“

„Ty... ty mně dáváš kopačky?“

„Ale ne, takhle to neber, kotě. Jen bysme měli trochu zpomalit.“

Přemáhal a otupoval ji žal. „Tak tohle všechno bylo jen kvůli sexu a obrazům? Tomu nevěřím. Ne.“

„Tak to nezveličuj.“ Znova se natáhl pro láhev, jen aby se nemusel dívat, jak jí oči plavou v slzách.

„Věřila jsem ti celým srdcem, a nic jsem po tobě nechtěla. Všechno jsi mi nabídl sám. Nezasloužím si, aby ses takhle choval a odkopl mě jen proto, že jsem se zamilovala.“

Ted' se na ni podíval a směs hrdosti a smutku na její tváři ho dostala. „Dru...“

„Miluju tě.“ řekla to klidně, dokud se ještě trochu ovládala. „Ale to je můj problém. Nechám tě tady s těmi tvými a s tou láhví.“

„Krucinál. Krucinál, nechod',“ řekl, když se obrátila ke dveřím. „Dru, nechod' nikam. Prosím.“ Postavil skleničku na stůl a dal si hlavu do dlaní. „Tohle nedokážu. Nemůžu jí dovolit, aby mi vzala všechno.“

„Myslíš, že tady před tebou budu stát a brečet? Nebo s tebou vůbec mluvit, když jsi opilý a urážíš mě?“

„Promiň, prosím tě, je mi to líto.“

„Jasně.“ Ruka na dveřním knoflíku se jí zachvěla a z očí jí tekly slzy. Jeho jednání ji rozzuřilo. „Nestojím o tvoje patetické výčitky svědomí z toho, žeš mě dokázal rozplakat. Právě stojím hlavně o to, abys táhnul do hajzlu.“

„Prosím tě, neodcházej. Asi bych to nevydržel.“ Všechno, co cítil – žal, vina, odpor i láska – mu svíralo hrdlo jako cizí ruce. „Myslel jsem, že tě dokážu vyhnat dřív, než tě to pohltí. Ale nejde to. Nezvládnul bych to. Nevím, jestli jsem sobec nebo jestli je to správné, ale nemůžu tě nechat odejít. Proboha živého, neodcházej ode mě.“

Zírala na něho a na obnažené zoufalství v jeho tváři. Její srdce, už tak nalomené, se rozpadlo na dva kusy. „Sethe, prosím, řekni, co se děje, co tě trápí.“

„Promiň mi, co jsem řekl. Bylo to hloupé.“

„Pověz, proč jsi to říkal. Proč tady sedíš sám a opíjíš se, až je ti špatně.“

„Bylo mi zle, už než jsem si koupil flašku. Nevím, kde začít.“
Prohrábl si vlasy. „Asi od začátku, co?“ Přitiskl si prsty na víčka.
„Už mám docela slušnou opici. Musím si dát kafe.“

„Uvařím ho.“

„Dru.“ Vztáhl k ní ruce a zaseje spustil. „Všechno, co jsem ti před chvílí řekl, byla lež.“

Zhluboka se nadechla. Zkusí potlačit hněv a bolest a vyslechnout ho. „Dobře. Uvařím kávu a ty mi pak řekneš pravdu.“

„Začalo to už dávno,“ vyprávěl. „Vlastně už mým dědečkem. Ještě než si Ray vzal Stellu. Než ji vůbec potkal. Dru, promiň, že jsem ti ublížil.“

„Mluv. Tohle nech napotom.“

Napil se kávy. „Ray se seznámil s jednou ženou. Začali si spolu,“ opravil se. „Byli mladí a svobodní, proč ne? Jenže on nebyl typ, jaký hledala. Však víš, učitel, měl jiné názory než ona. Pocházela z rodiny jako ta tvoje. Chci říct, že...“

„Já vím, co myslíš. Měla jisté postavení a jisté cíle.“

„Jo.“ Vydechl si a usrkl kávu. „Díky. Rozešla se s ním, odešla. Byla těhotná a moc ji to netěšilo, aspoň co jsem slyšel. Potkala někoho jiného, s kým se víc shodla. Takže si to dítě nechala a provdala se.“

„A dědečkovi o dítěti vůbec neřekla.“

„Ne, neřekla. O něco později porodila ještě jednu dceru. Sybill.“

„Sybill, ale... ach.“ Dru se zamyslela, až informace zapadla na správné místo. „Už chápu. Rayova dcera, Sybillina nevlastní sestra, je tvoje matka.“

„To je ono. Ona... Gloria. Jmenuje se Gloria. Ona není jako Sybill. Gloria ji nenáviděla. Snad už od narození. Ta snad nenávidí všechny a všechno. V dospívání mohla mít cokoli, ale nic jí nebylo dost.“

Vypadal tak zničený, bledý a nemocný, že musela potlačit touhu přitisknout ho k sobě a utěšovat. „Některým lidem je všechno málo.“

„Jo. Utekla z domu s nějakým chlápkem a nechala se zbouchnout. Tak jsem vznikl já. Dokonce si ji vzal, ale to není důležité. Nikdy jsem ho nepoznal. On v tom nefiguruje.“

„Tvůj otec...“

„Jen dárce semene,“ opravil ji Seth. „; Nevím, co se mezi nimi stalo. To mi vrásky nedělá. Když pak Glorii došly peníze, vrátila se domů a přivezla mě s sebou. Nic si z toho nepamatuju. Gloria začala být závislá na alkoholu a nějakých drogách. Pár let utíkala a zase se vracela. Když si Sybill pořídila byt v New Yorku, odložila mě tam na chvíli. Ani to jsem si nepamatoval. Nepoznal jsem Sybill, když jsme se znova potkali. Byl jsem moc malý. Sybill mi tehdy dala tadytoho plyšového psa. Říkal jsem mu Tvůj. No víš, když jsem se zeptal, čím je, odpověděla...“

„Tvůj,“ doplnila Dru dojatě a pohládila ho po vlasech. „Byla k tobě milá.“

„Byla skvělá. Moc si z toho nepamatuju, jen pocit bezpečí, když jsem byl s ní. Vzala nás k sobě, koupila jídlo, oblečení a starala se o mě, když se Gloria několik dní neukázala. Jenže Gloria jí to oplatila tím, že tam ukradla všechno, co mohla prodat, a odvezla mě pryč.“

„Neměls na vybranou. Děti nikdy nemají.“

„Já si nic nedávám za vinu. Prostě to tak bylo. Nevím, proč mě tam nenechala a neodjela sama. Snad proto, že mezi mnou a Sybill vznikalo spojení, a protože...“

„Protože jste se začali mít rádi.“ Dru ho vzala za ruku a on se jí pevně chytil. „A záviděla vám, co sama nikdy necítila.“ Na chvíli zavřel oči. „Trochu pomáhá, že to chápeš.“

„Myslels, že to nepochopím?“

„Nevím, co jsem si myslel. Ona mě ničí, to je jediná moje omluva.“

„Omluvy odložíme. Povídej dál.“

Odložil i kávu. Na bolest hlavy a žaludeční nevolnost nezabírala, ale udržovala ho vzhůru. „Pak jsme se stěhovali z místa na místo. Měla spousty chlapů. O sexu jsem věděl všechno, dřív než jsem se uměl podepsat. Často se opíjela a fetovala, takže jsem býval hodně sám. Když jí došly prachy a nemohla se sjet, odskákal jsem to já.“

„Bila tě.“

„Ježíši, Dru. I když jsi hodně vnímavá, tenhle svět neznáš. Proč bys taky měla? Proč by vůbec někdo měl?“ Snažil se sebrat. „Mohla mě mlátit do bezvědomí, když se jí zachtělo. Nedala mi najíst, když neměla chuť. A když si drogy kupovala sexem, poslouchal jsem, jak si to vedle rozdávají. Do šesti let jsem viděl všechno, co existuje.“

Pociťovala nevolnost a chtělo se jí plakat. Ale jestli Seth něco potřeboval, pak její oporu. „Proč se ti nesnažila pomoci sociálka?“

Zadíval se na ni, jako by promluvila neznámým, cizím jazykem. „Nezdržovali jsme se na místech, kde by se našli starostliví dospělí, kteří volají sociálku na zfetované matky a zneužívané děti. Byla zlá, ale ne hloupá. Začal jsem plánovat útěk a šetřil na to každý cent. Když jsem byl starší, dala mě do školy, měla pak víc času na výlety. Byl jsem rád. Miloval jsem školu. Nikdy bych to nahlas nepřiznal, ale miloval jsem ji.“

„Žádný učitel si nevšiml, že se s tebou něco děje?“

„Nikomu jsem se nesvěřoval.“ Trhl rameny. „Bral jsem to jako svůj život. A navíc jsem se jí hrozně bál. Pak... To mi bylo asi sedm, se jeden z chlapů, co přivedla...“

Zavrtěl hlavou a vstal. I po tolika letech mu při takové vzpomínce vyrazil studený pot. „Sem tam měl některý z nich chuť na malého kluka.“

Srdce se jí zastavilo a pak prudce vyskočilo do hrdla. „Ne, to ne.“

„Vždycky jsem utekl. Byl jsem rychlý a mazaný. Uměl jsem se schovávat. Ale dobře jsem věděl, co to znamená,

když po mně šátrají ty jejich ruce. Ještě dlouho potom jsem nemohl snést cizí dotyky. Ale nedostanu to ze sebe, jestli budeš brečet.“

Zahnala rychle slzy, co se jí draly do očí. A pak vstala a beze slova ho šla obejmout.

„Ubohé dítě,“ šeptala a pohupovala s ním. „Ubohý malý kluk.“

Odevzdaně zabořil tvář do jejího ramene. Vůně jejích vlasů a kůže působila tak čistě. „Nechtěl jsem, abys to věděla.“

„Myslels, že tě budu mít míň ráda?“

„Prostě jsem nechtěl, abys o tom věděla.“

„Ted’ to vím a žasnu, kým ses stal. Myslíš, že si to neumím představit, když jsem vyrůstala jinak. Ale pleteš se.“ Držela ho pevně. „Pleteš se. A ona tě nedokázala zlomit.“

„Možná by to dokázala, kdyby nebylo Quinnů. Musím to dopovědět.“ Odtáhl se. „Nech mě mluvit.“

„Tak si pojd’ sednout.“

Posadil se s ní zpátky na postel. „Při jedné hádce se svou matkou se Gloria dověděla o Rayovi. Mohla tak nenávidět někoho dalšího a svádět na něj všechno, co cítila jako nespravedlnost vůči sobě. Tehdy učil na zdejší univerzitě a tam si ho našla. To už byla Stella po smrti a kluci dospělí a mimo domov. Cam jezdil po Evropě, Phil žil v Baltimoru a Ethan měl byt v Saint Chrisu. Začala Raye vydírat.“

„Proč? Vždyť ani netušil, že existuje.“

„To jí bylo jedno. Chtěla po něm peníze, tak platil. Chtěla víc, tak zašla za děkanem a vymyslela si sexuální obtěžování. Snažila se mě vydávat za Rayova syna. Neuspěla s tím, ale podařilo se jí ho trochu pošpinit. Uzavřel s ní teda dohodu. Chtěl mě od ní dostat a postarat se o mě.“

„Byl to dobrý člověk. Pokaždé když tady někdo zmíní jeho jméno, je to s úctou a láskou.“

„Byl ten nejlepší,“ souhlasil Seth. „Ona taky věděla, že je hodný. Jenže to se jí vždycky hnusilo a chtěla to zneužít. A tak mě dědovi prodala.“

„No, udělala sice chybu,“ řekla Dru mírně, „ale pro tebe tu nejlepší věc, co mohla.“

„Nevím, co jsem si myslel. Ona mě ničí, to je jediná moje omluva.“

„Omluvy odložíme. Povídej dál.“

Odložil i kávu. Na bolest hlavy a žaludeční nevolnost nezapírala, ale udržovala ho vzhůru. „Pak jsme se stěhovali z místa na místo. Měla spousty chlapů. O sexu jsem věděl všechno, dřív než jsem se uměl podepsat. Často se opíjela a fetovala, takže jsem býval hodně sám. Když jí došly prachy a nemohla se sjet, odsákal jsem to já.“

„Bila tě.“

„Ježíši, Dru. I když jsi hodně vnímavá, tenhle svět neznáš. Proč bys taky měla? Proč by vůbec někdo měl?“ Snažil se sebrat. „Mohla

mě mlátit do bezvědomí, když se jí zachtělo. Nedala mi najíst, když neměla chuť. A když si drogy kupovala sexem, poslouchal jsem, jak si to vedle rozdávají. Do šesti let jsem viděl všechno, co existuje.“

Pocítovala nevolnost a chtělo se jí plakat. Ale jestli Seth něco potřeboval, pak její oporu. „Proč se ti nesnažila pomoci sociálka?“

Zadíval se na ni, jako by promluvila neznámým, cizím jazykem. „Nezdržovali jsme se na místech, kde by se našli starostliví dospělí, kteří volají sociálku na zfetované matky a zneužívané děti. Byla zlá, ale ne hloupá. Začal jsem plánovat útek a šetřil na to každý cent. Když jsem byl starší, dala mě do školy, měla pak víc času na výlety. Byl jsem rád. Miloval jsem školu. Nikdy bych to nahlas nepřiznal, ale miloval jsem ji.“

„Žádný učitel si nevšiml, že se s tebou něco děje?“

„Nikomu jsem se nesvěřoval.“ Trhl rameny. „Bral jsem to jako svůj život. A navíc jsem se jí hrozně bál. Pak... To mi bylo asi sedm, se jeden z chlapů, co přivedla...“

Zavrtěl hlavou a vstal. I po tolika letech mu při takové vzpomínce vyrazil studený pot. „Sem tam měl některý z nich chuť na malého kluka.“

Srdce se jí zastavilo a pak prudce vyskočilo do hrdla. „Ne, to ne.“

„Vždycky jsem utekl. Byl jsem rychlý a mazaný. Uměl jsem se schovávat. Ale dobře jsem věděl, co to znamená,

když po mně šátrají ty jejich ruce. Ještě dlouho potom jsem nemohl snést cizí dotyky. Ale nedostanu to ze sebe, jestli budeš brečet.“

Zahnala rychle slzy, co se jí draly do očí. A pak vstala a beze slova ho šla obejmout.

„Ubohé děcko,“ šeptala a pohupovala s ním. „Ubohý malý kluk.“

Odevzdaně zabořil tvář do jejího ramene. Vůně jejích vlasů a kůže působila tak čistě. „Nechtěl jsem, abys to věděla.“

„Myslels, že tě budu mít míň ráda?“

„Prostě jsem nechtěl, abys o tom věděla.“

„Teď to vím a žasnu, kým ses stal. Myslíš, že si to neumím představit, když jsem vyrůstala jinak. Ale pleteš se.“ Držela ho pevně. „Pleteš se. A ona tě nedokázala zlomit.“

„Možná by to dokázala, kdyby nebylo Quinnů. Musím to dopovědět.“ Odtáhl se. „Nech mě mluvit.“

„Tak si pojd' sednout.“

Posadil se s ní zpátky na postel. „Při jedné hádce se svou matkou se Gloria dověděla o Rayovi. Mohla tak nenávidět někoho dalšího a svádět na něj všechno, co cítila jako nespravedlnost vůči sobě. Tehdy učil na zdejší univerzitě a tam si ho našla. To už byla Stella po smrti a kluci dospělí a mimo domov. Cam jezdil po Evropě, Phil žil v Baltimoru a Ethan měl byt v Saint Chrisu. Začala Raye vydírat.“

„Proč? Vždyť ani netušil, že existuje.“

„To jí bylo jedno. Chtěla po něm peníze, tak platil. Chtěla víc, tak zašla za děkanem a vymyslela si sexuální obtěžování. Snažila se mě vydávat za Rayova syna. Neuspěla s tím, ale podařilo se jí ho trochu pošpinit. Uzavřel s ní teda dohodu. Chtěl mě od ní dostat a postarat se o mě.“

„Byl to dobrý člověk. Pokaždé když tady někdo zmíní jeho jméno, je to s úctou a láskou.“

„Byl ten nejlepší,“ souhlasil Seth. „Ona taky věděla, že je hodný. Jenže to se jí vždycky hnusilo a chtěla to zneužít. A tak mě dědovi prodala.“

„No, udělala sice chybu,“ řekla Dru mírně, „ale pro tebe tu nejlepší věc, co mohla.“

„Jo.“ Dlouze vydechl. „Pochopilas to. Já jsem nevěděl, kdo je Ray. Jen že je to velký, starý chlap, který se ke mně chová... slušně. Chtěl jsem zůstat v domě u vody. Ray když něco slíbil, tak to splnil, a nikdy mi neublížil. Od základu mě srovnal, ale co, člověk to chtěl, když to byl Rayův základ. Měl štěně, a už jsem nikdy nemusel hladovět. A hlavně jsem se dostal od ní, poprvé jsem byl daleko od ní. Nechtěl jsem k ní zpátky a Ray řekl, že nemusím. Uvěřil jsem mu. Jenže ona se vrátila.“

„Uvědomila si svou chybu?“

„Uvědomila si, že mě prodala lacino. Chtěla víc peněz, nebo mě prý odveze. Tak jí dával pořád víc. A jednoho dne měl nehodu, když se vracel ze schůzky s ní. Bylo to zlé. Zavolali Camovi do Evropy. Vždycky si budu pamatovat, jak jsem ho poprvé uviděl, jak jsem je poprvé viděl všechny pohromadě stát u Rayovy postele. Ray chtěl,

aby slíbili, že se o mě postarají. Neřekl jim o Glorii ani o příbuzenské vazbě. Asi na to nemyslel. Věděl, že umírá, a chtěl se ujistit, že budu v bezpečí. A uvěřil, že to zvládnou.“

„Znal dobře svoje syny,“ řekla Dru nahlas.

„Znal, líp než já. Když umřel, myslel jsem, že mě pošlou pryč nebo že budu muset utéct. Nenapadlo mě, že si mě nechají. Byl jsem cizí, tak co by se starali? Ale oni dodrželi slib. Změnili kvůli mně život. Vytvořili mi domov, nejdřív docela divoký, protože tam velel Cam.“

Poprvé od začátku vyprávění zazněl v jeho hlase humor. „Věčně něco vybuchovalo v mikrovlnce nebo byla vytopená kuchyň. Neměl o domácnosti ani ponětí. Taky jsem je dost trápil – hlavně Cama – nejvíc, jak to šlo. Pořád jsem čekal, že mě vykopnou nebo zbijou. Ale oni to vydrželi. Postavili se za mě, a když je Gloria chtěla vydírat jako Raye, bránili mě. Vzali mě mezi sebe dřív, než se dověděli, že jsem Rayův vnuk.“

„Oni tě milují, Sethe. Každý pozná, že stejně moc kvůli tobě samotnému jako kvůli Rayovi.“

„Já vím. Udělal bych pro ně všechno na světě. Včetně toho, že platím Glorii dál už od svých čtrnácti let.“

„Tak ona ti nedala pokoj.“

„Ne. A teď se vrátila. To za ní jsem dneska večer byl, aby mi řekla svoje nejnovější podmínky. Byla za tebou v obchodě. Nejspíš, aby si tě zblízka prohlédla a rozmyslela si co dál.“

„Tahle žena.“ Dru ztuhla a promnula si náhle ledové paže.

„Harrowová, říkála. Glo Harrowová.“

„DeLauterová. Harrow je asi rodinné jméno. Ona ví všechno o tvé rodině. O penězích, kontaktech a politickém vlivu. Všechno si pospojovala. Udělá cokoli, aby ti ublížila stejně jako mojí rodině, jestli nedostane, co chce.“

„To je zase jen jiný druh vydírání. A o tom taky něco vím. Využívá tvé city, aby tě dostala. Využívá tvou lásku jako zbraň proti tobě.“

Ta věta ho zamrazila v zádech a v mysli zaslechl ozvěnu Stellina hlasu. „Cos to řekla?“

„Že využívá lásku jako zbraň, kterou jsi jí dal sám do ruky. To musí přestat. Musíš to povědět své rodině. Hned.“

„Ježíši, Dru, ještě nevím, jestli je to správné. Zvlášť říkat jim to ve dvě v noci.“

„Víš dobře, že je to správné. Je to jediná správná věc. Myslíš, že záleží na tom, kdy se to dovědí?“

Přešla ke stolu, kde ležel telefon. „Nejlepší asi bude zavolat Anně a ona zkontaktuje ostatní.“ Zvedla telefon. „Zavoláš jí sám, nebo to mám udělat já? Řekni, že jsme na cestě.“

„Ty jsi najednou nějak panovačná.“

„Protože to právě teď potřebuješ. Myslíš, že se budu jenom tak dívat, jak ti ubližuje? A ostatní taky?“

„Jenže ona je můj problém. Já nechci, aby nějak pošpinila tebe nebo moji rodinu. Chci vás toho uchránit.“

„Uchránit? Máš štěstí, že tě neprašším tím telefonem. Ty bys mě radši poslal k vodě. Myslíš, že stojím o nějakého obětavého rytíře na bílém koni?“

Téměř se usmál. „To je něco podobného jako mučedník, vid’?“

„Dost podobné.“

Vztáhl ruku. „Nebij mě. Jen mi podej ten telefon.“

18.kapitola

Kuchyně byla vždycky místem rodinných setkání. Diskuzí, menších oslav, porad a rozhodování. Tresty a pochvaly se taky většinou udělovaly u starého kuchyňského stolu, který nikdo nechtěl vyměnit.

A tam se teď také všichni sešli u čerstvé kávy a pod jasným světlem, které zahánělo tmu. Dru měla pocit, že je jich příliš mnoho, aby se vešli do tak malého prostoru. A přece udělali místo ještě pro jednoho. Udělali místo pro ni.

Dorazili všichni a bez váhání, vstali a vytáhli z postele i rozespálé děti. Museli být vyplašení, přesto Setha nezaspávali otázkami. V netečném nočním vzduchu jasně cítila napětí.

Děti byly odeslány nahoru do zbývajících volných postelí a Emily je měla na povel. Dru si uměla představit, jaké spekulace si šeptem předávají ty, co vydržely vzhůru.

„Moc se vám omlouvám,“ začal Seth.

„Vytáhl jsi nás z postele ve dvě ráno, tak musíš mít dobrý důvod.“ Phillip sevřel ruku své ženě. „Zabils někoho? Protože jestli se máme ještě teď zbavit mrtvoly, měli bychom s tím začít.“

Seth, vděčný, že se někdo pokusil vylepšit náladu, zavrtěl hlavou. „Zatím ne. Ale možná by to bylo lepší.“

„Vyklop to, Sethe,“ řekl Cam. „Čím dřív se dovíme, co se děje, tím dřív s tím něco uděláme.“

„Dneska jsem se sešel s Glorií.“

Nastala delší odmlka. Seth pohlédl na Sybill, protože čekal, že se vyděsí nejvíc. „Promiň. Doufal jsem, že ti to nebudu muset říkat, ale nešlo to.“

„Proč bys nám to neměl říkat?“ Sybill měla v hlase napětí a viditelně Philovi stiskla ruku. „Jestli se tady objevila a obtěžuje tě, musíme to vědět.“

„Není to poprvé.“

„Ale rozhodně to bude naposled.“ Camem lomcoval vztek. „Co to má kruci znamenat, Sethe? Ona už tady byla a tys nic neřekl?“

„Nechtěl jsem, aby vás to všechny rozčílilo jako právě teď.“

„Do hajzlu. Kdy? Odkdy tě začala znova otravovat?“

„Came...“

„Jestli mi řekneš, abych se uklidnil,“ obrátil se k Anně, „šetři s dechem. Na něco jsem se ptal, Sethe.“

„To mi bylo asi čtrnáct.“

„No to snad ne!“ Cam vyskočil od stolu. Na druhé straně se postavila Dru. Ještě nikdy neviděla takovou zuřivost a vztek hrozící, že přejde v násilí a každého smete.

„Ona se vrací takovou dobu, celý ty roky, a ty neřekneš ani slovo?“

„Nemá smysl na něj rvát.“ Ethan se opřel o stůl, a třebaže mluvil klidným hlasem, něco v jeho očích Dru varovalo, že jeho zlost může být ještě mnohem nebezpečnější než bratrova. „Tys jí dával peníze?“

Seth chtěl něco říct, ale pak jen trhl rameny.

„Tak teď na něj můžeš rvát,“ zahučel Ethan.

„Tys jí platil? Tys jí strkal peníze?“ Cam šokované zíral na Setha. „Co to s tebou kruci je? Vykopali bysme tu její chamtivou prdel do

Nebrasky, kdybys aspoň ceknul. Podstoupili jsme všechny legální kroky, aby k tobě nesměla, tak proč se sakra necháváš vydírat?“

„Udělal bych cokoli, aby vám nemohla ubližovat. Šlo přece jen o prachy. Bože, copak mi na nich záleží, hlavně že vždycky vypadla.“

„Jenže ne napořád,“ pronesla Anna tiše. Tiše proto, že její vlastní vztek bublal pod povrchem. Kdyby překypěl, ten Camův by se vedle něho podobal zlobení malého děcka. „Vid?“

„Ne, ale...“

„Měl jsi nám věřit. Musel jsi vědět, že se za tebe postavíme.“

„Bože, Anno, já to věděl.“

„Ale nechoval ses podle toho,“ odsekl Cam.

„Dal jsem jí peníze,“ Seth zvedl ruce, „jenom peníze. Jak jinak bych vás měl ochránit. Potřeboval jsem udělat něco, cokoliv, abych vám všechno splatil.“

„Splatil? Co?“

„Že jste mě zachránili.“ Emoce pronikly do Sethova hlasu a jeho zoufalství donutilo všechny ztichnout. „Dali jste mi všechno slušné a čisté, co jsem kdy měl, všechno zatraceně *normální*. Změnili jste kvůli mně svůj život, a to jsem pro vás ještě nic neznamenal. Vzali jste mě do rodiny. Krucifix, Came, hlavně ty.“

Chvilí trvalo, než Cam mohl promluvit. Jeho hlas pak zněl nakráplé a definitivně. „Takový kecy už od tebe nechci slyšet. Nebudu poslouchat nic o žádném splácení.“

„Takhle to nemyslel,“ řekla Grace měkce a bojovala se slzami. „Sedni si. Už si sedni, Came, a neútoč na něho tolik. Má pravdu.“

„Co tím chceš sakra říct?“ Přesto si sedl zpět na židli. „Co to má znamenat?“

„Nikdy mě to nenechali říct,“ ozval se Seth. „Ani jeden to nechtěl...“

„Tiše,“ řekla Grace. „Zachránili tě a začali s tím, když jsi pro ně nebyl víc než slib, co dali Rayovi. Ale pokračovali v tom, protože tě měli rádi. Všichni tě máme rádi. Kdybys jim za to nebyl vděčný, asi bys nebyl normální.“

„Chtěl jsem jen...“

„Počkej.“ Grace stačilo zvednout prst, aby ho umlčela. „Láska se přece nemusí splácet. V tom má Cam pravdu. Nikdo nemusí skládat účty.“

„Chtěl jsem vám něco vrátit. Ale to není všechno. Ona řekla něco o Aubrey.“ Díval se, jak Grace pobledla.

Aubrey, která zatím tiše plakala, se zmohla na pár slov. „Co? Využívala mě?“

„Jaká je to prý hezká holčička a co kdyby se jí něco stalo. Nebo její malé sestřičce nebo bratrancům. Kruci, byl jsem hrůzou bez sebe. Bylo mi pitomých čtrnáct. Báł jsem se, že když něco řeknu, najde způsob, jak ublížit Aubrey nebo jiným dětem.“

„Jasně,“ ozvala se Anna. „A ona s tím počítala.“

„A když řekla, že jí dlužím za všechny ty trable a že potřebuje nějaké peníze na cesty, věřil jsem, že se jí tak zbavím. Ježíši, vždyť Grace byla těhotná a Kevin, Deke a Bram úplně prťaví. Přál jsem si hlavně, aby byla pryč a co nejdál od nich.“

„Ona to věděla.“ Sybill s povzdechem vstala a zašla pro konvici s kávou. „Věděla, jak moc ti na rodině záleží, a tak to zneužívala. Vždycky uměla zasáhnout to nejcitlivější místo. I na mě to zkoušela, a to mi bylo víc než čtrnáct.“ Položila Sethovi ruku na rameno a přitom nalévala kávu do hrnků. „A Ray byl dospělý a taky jí platil.“

„Někdy zmizela na delší dobu,“ pokračoval Seth. „Třeba na pár let. Ale zase se vracela. Měl jsem peníze. Podíl z loděnice, něco po Rayovi, pak za obrazy. Dvakrát za mnou byla na vysoké, pak i potřetí. Pochopil jsem, že se pořád bude držet nablízku a že je hloupost platit donekonečna. Naskytla se mi šance studovat a pracovat v Evropě. Tak jsem se jí chopil. Proč by vás měla otravovat, když budu pryč, říkal jsem si.“

„Sethe.“ Anna počkala, až se na ni zadívá. „Tos jel do Evropy jen proto, abys před ní utekl? A abys ji dostal od nás?“

Zadíval se na ni pohledem tak pronikavým a plným lásky, že se Dru stáhlo hrdlo. „Chtěl jsem odjet. Chtěl jsem si vyzkoušet, co dokážu sám za sebe. Vlastně to byly další dveře, které jste mi otevřeli. Ale někde vzadu v hlavě... No, postrčilo mě to, to je celé.“

„Dobře.“ Ethan pomalu otáčel hrnkem. „Tehdy jsi dělal, cos musel. Ale co teď?“

„Asi před čtyřmi měsíci se objevila u mých dveří v Římě. S nějakým chlápkem, se kterým se zrovna tahala. Slyšela o mně, něco četla a domyslela se, že kasička bude o něco plnější. Tvrdila, že zajde do novin, do galerií a povím celou story. Svoji story,“ upřesnil. „Tak, jak si to překroutila. Znova by Rayovo jméno protáhla blátem. Dal jsem jí peníze a vrátil se domů. Chtěl jsem se vrátit. Jenže se ukázalo, že jsem ji přivedl s sebou.“

„Nikoho jsi nepřivedl,“ opravil ho Phil. „Pusť tu blbost konečně z hlavy.“

„Fajn, tak se vrátila taky. Jenže teď jí peníze nestačily. Zůstala někde tady v okolí. Zašla i za Dru do obchodu.“

„Vyhrožovala vám?“ Cam se zase začal vztekat. „Chtěla vám něco udělat?“

„Ne.“ Dru zavrtěla hlavou. „Ví, že jsme se se Sethem dali dohromady, a tak mě přibrala do party a využívá mě proti němu. Chce mu ublížit. Neznám ji, ale z toho co slyším, je mi jasné, že jí o to jde stejně jako o peníze. Chce ubližovat. Jemu i vám. Nesouhlasím s tím, co Seth dělal, ale chápu ho.“

Bloudila pohledem kolem stolu. „Neměla bych tady s vámi sedět, je to rodinná záležitost a hodně osobní. Ale nikdo neřekl, že mám jít pryč.“

„Jste Sethova holka,“ prohodil Phil. „Vy ani nevíte, jak jste výjimeční. Všichni. Ta vaše... jednota. Ať už Seth postupoval dobře, nebo špatně, chytře, nebo hloupě, aby vás ochránil, na tom teď nesejde. Důležité je, že vás má moc rád, a nemohl jinak – a ona to ví. Ale teď to musí přestat.“

„Téhle holce to myslí,“ řekl Cam. „Platils jí dneska, hochu?“

„Ne, nastavila nové podmínky. Prodá prý novinám můj příběh, bia, bia.“ Trhl rameny a zjistil, že velká část tíhy už z nich spadla. „Ale má nový tahák v podobě Dru. Senátorova vnučka a sexuální skandál. Je to blbost, ale když to rozmázne, poznamená tím všechny. Reportéři začnou pronásledovat Dru v květinářství, vás tady a všechno bude vzhůru nohama.“

„Dostaneme ji,“ řekla Aubrey stručně a jasně.

„Další chytrá holka.“ Cam na ni zamrkal. „A kolik by chtěla tentokrát?“

„Milión dolarů.“

Cam se zakuckal kávou, kterou právě pil. „Milión americké dolarů?“

„Nedostane ani penny.“ Anna s vážnou tváří plácla Cama do zad. „Tentokrát ani penny. A už nikdy. Je to jasný, Sethe?“

„Když jsem s ní dneska seděl v té špeluňce, kam mě vytáhla, věděl jsem, že to musí skončit. Ať se třeba postaví na hlavu.“

„Nezůstaneme stát se založenýma rukama,“ slíbil Phillip. „Kdy se s ní máš znova sejít?“

„Zítra večer. S desetitisícovou zálohou.“

„Kde?“

„V zaplivaném baru v Saint MichaePs.“

„Phil přemější.“ Cam se široce usmíval. „To mám moc rád.“

„Jo, přemýšlím.“

„Tak co zatím přichystat snídani?“ Grace vstala od stolu. „Přitom nám můžeš povědět, o čem přemýšlíš.“

Dru poslouchala návrhy, argumenty a z jejího pohledu i neuvěřitelný smích a urážky, jak se plán začínal rýsovat.

Slanina prskala, vejce se smažila a káva voněla. Dru uvažovala, jestli je nedostatkem spánku tak otupělá, nebo se prostě nestíhá přizpůsobit jejich rytmu.

Když chtěla vstát a prostřít stůl, Anna jí položila ruku na rameno a řekla: „Sed'te, zlato, vypadáte unaveně.“

„Jsem v pohodě. Jen tomu moc nerozumím. Gloria možná ještě nespáchala skutečný zločin, ale mám dojem, že byste měli volat policii nebo právníky, a ne to všechno řešit sami.“

Konverzace ustala. Chvilí bylo slyšet jen bublání kávy a prskání omastku.

„No,“ začal Ethan pomaloučku, „to je jedna možnost. Ale umíš si představit, že poldové Sethovi řeknou, že byl blázen, že jí dával peníze, a to už jsme tady vyřešili.“

„Ale ona ho vydírala.“

„Svým způsobem,“ souhlasil Ethan. „Ale za to ji nezavřou, že ne?“

„Ne, ale...“

„A myslím, že právník by o tom sepsal hodně tlustý fascikl a snad bychom ji mohli i zažalovat. Dneska můžete zažalovat, koho chcete. Třeba se to dostane až k soudu. Ale bude to ošklivé a dlouho se to povleče.“

„Takhle se to vydírání nezastaví,“ trvala Dru na svém. „Měla by pykat za to, co provedla. Vy v tom přece pracujete,“ obrátila se na Annu.

„Ano, a věřím v systém. Ale vím, že má i nedostatky. I když bych si moc přála, aby ta ženská zaplatila za všechnu bolest, starost a neštěstí, co Sethovi způsobila, vím, že na to nedojde. Můžeme se vypořádat jen s tím, co je teď.“

„A na vlastní pěst,“ promluvil Cam velmi rozhodně. „Rodina to zvládne.“

Dru se k němu naklonila. „A myslíte, že já ne?“

„Další chytrá holka.“ Cam na ni zamrkal. „A kolik by chtěla tentokrát?“

„Milión dolarů.“

Cam se zakuckal kávou, kterou právě pil. „Milión americkéjch dolarů?“

„Nedostane ani penny.“ Anna s vážnou tváří plácla Cama do zad. „Tentokrát ani penny. A už nikdy. Je to jasný, Sethe?“

„Když jsem s ní dneska seděl v tý špeluňce, kam mě vytáhla, věděl jsem, že to musí skončit. Ať se třeba postaví na hlavu.“

„Nezůstaneme stát se založenýma rukama,“ slíbil Phillip. „Kdy se s ní máš znova sejít?“

„Zítří večer. S desetitisícovou zálohou.“

„Kde?“

„V zaplivaným baru v Saint MichaelPs.“

„Phil přemýšlí.“ Cam se široce usmíval. „To mám moc rád.“

„Jo, přemýšlím.“

„Tak co zatím přichystat snídani?“ Grace vstala od stolu. „Přitom nám můžeš povědět, o čem přemýšlíš.“

Dru poslouchala návrhy, argumenty a z jejího pohledu i neuvěřitelný smích a urážky, jak se plán začínal rýsovat.

Slanina prskala, vejce se smažila a káva voněla. Dru uvažovala, jestli je nedostatkem spánku tak otupělá, nebo se prostě nestíhá přizpůsobit jejich rytmu.

Když chtěla vstát a prostřít stůl, Anna jí položila ruku na rameno a řekla: „Sed'te, zlato, vypadáte unaveně.“

„Jsem v pohodě. Jen tomu moc nerozumím. Gloria možná ještě nespáchala skutečný zločin, ale mám dojem, že byste měli volat policii nebo právníky, a ne to všechno řešit sami.“

Konverzace ustala. Chvilí bylo slyšet jen bublání kávy a prskání omastku.

„No,“ začal Ethan pomaloučku, „to je jedna možnost. Ale umíš si představit, že poldové Sethovi řeknou, že byl blázen, že jí dával peníze, a to už jsme tady vyřešili.“

264

„Ale ona ho vydírala.“

„Svým způsobem,“ souhlasil Ethan. „Ale za to ji nezavřou, že ne?“

„Ne, ale...“

„A myslím, že právník by o tom sepsal hodně tlustý fascikl a snad bychom ji mohli i zažalovat. Dneska můžete zažalovat, koho chcete. Třeba se to dostane až k soudu. Ale bude to ošklivé a dlouho se to povleče.“

„Takhle se to vydírání nezastaví,“ trvala Dru na svém. „Měla by pykat za to, co provedla. Vy v tom přece pracujete,“ obrátila se na Annu.

„Ano, a věřím v systém. Ale vím, že má i nedostatky. I když bych si moc přála, aby ta ženská zaplatila za všechnu bolest, starost a neštěstí, co Sethovi způsobila, vím, že na to nedojde. Můžeme se vypořádat jen s tím, co je teď.“

„A na vlastní pěst,“ promluvil Cam velmi rozhodně. „Rodina to zvládne.“

Dru se k němu naklonila. „A myslíte, že já ne?“

Cam se k ní taky sklonil. „Dru, vy jste vážně dost hezká, ale nemáme vás tu pro okrasu. Taký vydržíte. Nikdo z Quinnů se nezblázní do ženský, která nemá páteř z oceli.“

Nepřestala se mu dívat do očí. „Že by to byl kompliment?“

Zazubil se. „Dokonce dva.“

Odtáhla se a přikývla. „Tak dobře. Uděláte to po svém. Po quinnovsku,“ dodala. „Ale možná by pomohlo, když uvážíme její způsob života a zvyky, poptat se, jestli na ni riekde něco nemají. Stačí jeden telefonát dědečkovi a do zítřejšího večera bychom to mohli vědět. Jen ať pozná, že taky dokážeme hrát tvrdě.“

„Líbí se mi,“ řekl Cam Sethovi.

„Mně taky.“ Ale vzal ji za ruku. „Vaši rodinu do toho nechci zatahovat.“

„Nechtěl jsi do toho zatahovat tu svoji, ani mě, a proto tady teď sedíme ve čtyři ráno.“ Vzala si od Aubrey ták s vejci a nějaká si nabrala. „Tvůj nejlepší nápad byl opít se a pustit mě k vodě. A jak to dopadlo?“

265Taky si vzal ták a pokusil se o úsměv. „Lip, než jsem čekal.“

„Ale ne díky tobě. A radši nic takového znova nezkoušej. Podej mi sůl.“

Zatímco je rodina pozorovala, vzal její tvář do dlaní a dlouze ji políbil. „Dru,“ řekl, „já tě miluju.“

„Prima. Taky tě miluju.“ Lehce mu stiskla zápěstí. „A teď mi podej sůl.“

Nevěřil, že usne, ale spal tvrdě jako špalek celé čtyři hodiny. Když se ve svém starém pokoji probudil, dezorientovaný a s hlavobolem, jeho první myšlenka byla, že Dru vedle něho není.

Klopýtal dolů po schodech a v kuchyni našel o samotě sedět Cama. „Kde je Dru?“

„Asi před hodinou odešla do práce. Půjčila si tvoje auto.“

„Ona dnes otevřela? Ježíši.“ Seth si promnul dlaní tvář a snažil se nastartovat mozek, otupený množstvím alkoholu, kávy a nedostatkem spánku. „Proč dneska nenechala zavřeno? Vždyť taky málo spala.“

„Vypadala, že to zvládne mnohem líp než ty, kamaráde.“

„No, taky předtím nevypila půlku lahve jamesona.“

„Za blbost se platí.“

„Jo.“ Seth otevřel skříňku a našel si aspirin. „To mi povídej.“

Cam nalil do sklenice vodu a podal mu ji. „Zapij to a pojď se projít.“

„Musím se umýt a zajet do města. Možná bych měl taky pomoci Dru.“

„Ona ještě chvíli počká.“ Cam otevřel zadní dveře. „Vezmi si to ven.“

„Jestli mě chceš nakopat do zadku, nebudeš se mnou mít dneska práci.“

„Myslel jsem na to, ale už sis to odskákal dost.“

„Hele, já vím, že jsem to podělal...“

„Mlč už.“ Cam postrčil Setha ze dveří. „Potřebuju ti něco říct.“

Zamířili na molo, jak Seth předpokládal. Slunce už silně pálilo. Ještě nebylo devět ráno a vzduch už hrozivě ztěžkl.

„Naštvals mě,“ začal Cam. „Už mě to přešlo, ale něco si musíme vyjasnit. Mluvím i za Phila s Ethanem, jasný?“

„Jo, jasný.“

„My jsme se kvůli tobě ničeho nevzdali. Mlč, Sethe,“ štěkl, když Seth otvíral pusku. „Sklapni a poslouchej.“ Vzdychl si. „Ha, vypadá to, že jsem přece jen pořád naštvanej. Grace měla v něčem pravdu, ale ani jeden z nás o nic nepřišel.“

„Tys chtěl přece závodit...“

„A závodil jsem,“ houkl na něho Cam. „Řekl jsem, abys mlčel. Takže zavři zobák, než to dopovím. Nikdo nestojí o tvoji vděčnost a oplácení a uráží nás, že si to myslíš.“

„Tak to není.“

Cam o krok přistoupil. „Mám ti udělat uzel na jazyku, nebo tu pusku zavřeš?“

Protože se zase cítil jako desetiletý, trhl rameny.

„Věci se změnilly tak, jak se měly změnit. A naše životy taky. Napadlo tě někdy, že kdybych se nestaral o jednoho vychytralýho, hubenýho a protivnýho kluka, nikdy bych nepotkal Annu? Třeba bych celý život musel žít bez ní a taky bez Kevina a Jakea. To samý platí pro Phila a Sybill. Našli se jen proto, že jim šlo o tebe. A Ethan s Grace by se touhle dobou možná teprve oťukávali, kdybys je před dvaceti lety nepostrčil k sobě.“

Na pár vteřin se odmlčel. „Takže, co ti dlužíme my za naše ženy a děti? Za to, žeš nás přitáhl zpátky domů a dal nám důvod začít s podnikáním?“

„Promiň.“

Cam se zoufale chytil za hlavu. „Nechci, aby ses omlouval, proboha živýho! Chci, aby ses probral.“

„Ale já jsem vzhůru. Necítím se právě jako George Bailey, ale jsem vzhůru. *Život je nádherný*,“ dodal Seth. „Babička –Stella mi řekla, že bych to měl vidět.“

„Jo, ona měla ráda starý filmy. Mělo mě napadnout, že jestli ti někdo rozsvítí v tý tvý palici, bude to právě mamka.“

„Myslím, že jsem ji stejně neposlouchal. Myslím, že je na mě našťvaná taky. Měl jsem ti to říct hned.“

„Neřekls, nedá se nic dělat. Začneme dneškem. Večer si s ní poradíme.“

„Těším se na to.“ Seth se dokonce usmál. „Nevěřil bych, že to řeknu, ale těším se, až ji dneska uvidím. Už si dlouho koledovala. Tak co, nakopeš mě do zadku?“ > „Dej pokoj, chtěl jsem se jen nadejchat čerstvého vzduchu.“ Cam vzal Seta přátelsky kolem ramen. A pak ho strčil do vody. „Nevím proč,“ řekl, když se Seth vynořil, „ale tohle mi vždycky udělá dobře.“

„Rád posloužím,“ prskal Seth a zase se potopil.

„Zůstaneš tady. Tím to hasne.“

„A odkdy mi diktuješ, co mám dělat? Připomeň mi, kdy jsme se na tom domluvili.“

„Já se s tebou nechci hádat.“

„No jistě,“ řekla Dru co nejsladčeji, „ale hádáš.“

„Ona se k tobě už nesmí přiblížit, to za prvé. A místo, kde se s ní mám sejít, je hampejz, kam ty nepatříš, to za druhé.“

„Aha, a teď ještě rozhoduješ, kam patřím a kam ne. To jsem poslouchala celý život a kašlu ti na to.“

„Dru.“ Seth se odmlčel, přešel ke dveřím z kuchyně a zpátky. „Už tak je to těžké a ještě abych se bál, že tě tam nějaký magor začne otravovat. Ten pajzl je hroznej.“

„Proč myslíš, že si neporadím s nějakým magorem? Poradila jsem si přece s tebou, nebo ne?“

„Moc vtipné, ale smát se budu později. Chci to už mít za sebou. Skoncovat s tím. Navždycky. Prosím.“ Změnil taktiku a vzal ji jemně za ramena. „Zůstaň tady a nech mě to vyřídit.“

V očích měl spíš obavy než zlost. Zareagovala na to. „No, když jsi mě tak hezky požádal...“

Uvolnil se a opřel se o ni čelem. „Prima. Možná by ses mohla na chvilku natáhnout. Včera v noci jsi moc nespala.“

„Nech toho, Sethe.“

„Dobře. Tak já už jdu.“

„Nezapomeň, kdo jsi.“ Natočila hlavu a jemně ho políbila. „Já to vím. Ale ona ne. Nikdy to nepochopila.“

Nechala ho jít a stála spolu s ostatními Quinnovými ženami na přední verandě, když ve dvou autech odjížděli.

Anna spustila ruku, kterou jim zamávala. „Tady jdou naši silní, stateční muži do bitvy. A ženušky na ně čekají pěkně v bezpečí.“

„Vezmou si zástěry,“ zavrčela Aubrey, „a půjdou vyrábět bramborový salát na zítřejší piknik.“

Dru se rozhlédla a spatřila stejný pohled v očích svých společnic, jaký měla jistě i ona sama. „Neřekla bych.“

„Takže,“ Sybill si procvičila ramena a pak mrkla na hodinky, „jak velký náskok jim dáme?“

„Čtvrt hodiny by mohlo stačit,“ rozhodla Anna.

Grace přikývla. „Vezmem si moji dodávku.“

Seth seděl u baru a zamyšleně zíral na své nedotčené pivo. Uvažoval, že strach, co mu stahuje žaludek, bude asi přirozená věc. Vždycky mu ho přivodila. A ten nehezky podnik se mu zdál jako nejvhodnější místo, kde by skoncoval s ní, se svým dětstvím a se všemi strašáky a démony.

Přál si odtud vyjít s pocitem, že všechnu bídu nechává daleko za sebou jako proužek špinavého kouře.

Chtěl se zase cítit čistý a úplný. Přemýšlel, jestli by Ray rozuměl tomu souboji mezi hněvem a žalem.

Doufal, že ano. Stejně jako doufal, že Ray je v tom baru aspoň částečně s ním.

Ale když vešla, zase jako by spolu osaměli. Pijáci, hráči biliáru, barman, a dokonce i nejasné spojení se zemřelým dědečkem se někam vytratili.

Zbyl zase jen Seth a jeho matka.

Vyhoupala se na stoličku, zkřížila nohy a mrkla na barmana.

„Jsi dneska nějak orvanej,“ řekla Sethovi. „Špatná noc?“

„Ty vypadáš stejně. Víš, jak tady sedím a přemýšlím, napadlo mě, žes vyrůstala v docela pěkným prostředí.“

„Houby.“ Chňapla po sklenici s džinem, když ji barman donesl. „Co ty o tom víš?“

„Velký dům, spousta peněz, dobré školy.“

„Do háje s tím.“ Zhluboka se napila. „Samej trouba a idiot.“

„Nenáviděla jsi je.“

„Moje matka je studenej čumák a nevlastní otec měkkota. A Sybill, dokonalá dcerunka. Nemohla jsem se dočkat, až vypadnu a začnu žít.“

„Tvé rodiče neznám, nemají se mnou nic společného. Ale Sybill ti nikdy neublížila. Vzala tě k sobě, nás oba, když ses u ní objevila bez peněz a bez bydlení.“

„Aby mě mohla poučovat, děvka jedna namyšlená.“

„Protos jí vykradla newyorský byt? Vyblíla to tam a utekla, protože tě u sebe nechala bydlet?“

„Beru si, co potřebuju. Jen tak se člověk protluče. A musela jsem se starat o tebe, no ne?“

„Nech si ty kecy. Nikdy jsi o mě nestála. Vzalas mě od Sybill jen proto, že jí na mně začalo záležet. Protos mě odvezla. Nenávidělas ji. A kradla jsi, abys měla na drogy.“

„Jasně že bych jí udělala radost, kdybych tě tam nechala, protože by pak mohla spravedlivě rozhlašovat, jak jsem špatná. Ať jde do hajzlu. Na všechno, co jsem si tam vzala, jsem měla právo. Člověk se musí snažit něco ze života vytrískat, to jsem se tě snažila naučit.“

„Naučilas mě toho dost.“ Když Gloria zacinkala ledem ve sklenici, mávl na barmana, aby jí dodal další drink. „Ray o tobě ani nevěděl, a stejně jsi ho nenáviděla. Když to zjistil a snažil se ti pomoci, nesnášela jsi ho o to víc.“

„Dlužil mi to. Měl tenkrát nechat kalhoty zapnutý a nezbouchl by pitomou, zazobanou husu, za to se platí.“

„A on platil. Netušil, že je Barbara těhotná, a nevěděl, že existuješ, ale přesto ti pak platil. A tobě to nestačilo. Snažila ses ho zničit pomluvami. Zneužila jsi jeho dobrotu a prodalas mě jako štěně, který tě unavovalo.“

„Taky že jo. Starala jsem se o tebe deset let a nikam nemohla. Starej Quinn by mohl bejt vděčnej, že dostal vnuka. A vyplatilo se ti to, no ne?“

„Za to jediný ti můžu opravdu poděkovat.“ Zvedl pivo a připil jí. „Ale tobě se to taky vyplácelo, aspoň dokud byl naživu. Nepřestávala jsi z něho tahat peníze a využívat mě proti němu.“

„Hele, mohl tě vždycky vrátit. Nic jsi pro něho neznamenal, stejně jako já.“

„Jo, některý lidi jsou tak pitomí, slabí a na odstřel, protože chtěj splnit slib, co dali desetiletému klukovi. A veřej, že si ten kluk zaslouží slušnej život, domov a rodinu. Dal by ti to samý, kdybys o to stála.“

„Myslíš, že bych chtěla skončit v takovým zapadákově a posluhovat starýmu dědkovi, co sbírá sirotky?“ Lokla si džinu. „To je tvoje parketa, ne moje. A máš, cos chtěl, tak co remcáš? A jestli si to chceš nechat, zaplat'. Jako vždycky. Máš tu zálohu?“

„Kolik myslíš, že jsi ze mě za ty roky vytáhla, Glorie? S tím, cos dostala od Raye, to musí dělat pěkných pár set tisíc. Jistě, z mých bratrů jsi nikdy nevydolovala nic. Zkoušelas to – za pomoci lží, výhružek, vydírání – ale oni nejsou tak snadná kořist. Umíš to líp s dětmi a starými lidmi, vid'?“

Ušklíbla se. „Platili by taky, kdybych chtěla. Měla jsem lepší věci na práci. Větší ryby na háčku. A jestli ty chceš dostat svoji rybičku, nechat si tu neposkvrněnou uměleckou kariéru a udržet si senátorovu vnučku, koukej taky platit.“

„Jak jsi řekla. Takže, abychom si to ujasnili. Mám ti dát jeden milión dolarů a dneska zálohu deset tisíc...“

„V hotovosti.“

„Jasně, v hotovosti, nebo zajdeš do novin a za Drusillinou rodinou a začneš lhát, jak tě Quinnovi, počínaje Rayem, zneužívali. Pošpiníš všechny, včetně Dru. Povíš, jak jsi jako chudá, zoufalá žena, vlastně ještě holka, chtěla samostatně vychovávat dítě, a když jsi prosila o pomoc, bylas donucená se ho vzdát.“

„Jak to hezky zní, co? Skvělá story do časopisu.“

„Zvlášť kdybys taky popsala, cos dělala s těmi chlapy a dítětem ve vedlejším pokoji a jak jsi je na něj nechala sahat. A můžeš přidat drogy, chlast a bití.“

„Aby ses nerozbrečel.“ Naklonila se velmi blízko. „Pěkně jsi otravoval. Bud’ rád, že jsem to s tebou vydržela tak dlouho.“ Začala šeptat. „A že jsem tě někomu z nich neprodala. Pár by jich moc slušně zaplatilo.“

„Nejspíš bych se toho taky dočkal.“

Škubla rameny. „Aspoň bych z tebe něco měla, no ne?“

„Obírala jsi mě o peníze už od čtrnácti. Chtěl jsem tím ochránit sebe i svou rodinu. A hlavně jsem si kupoval klid na duši. Nechal jsem se vydírat.“

„Chci, co mi patří.“ Popadla třetí drink. „Takže se dohodneme. Jedna větší sumička a nech si svůj nudný život. Jestli ne, přijdeš o všechno.“

„Bud’ milión dolarů, nebo uděláš všechno, abys ublížila mé rodině, zničila mi kariéru a můj vztah s Dru?“

„V kostce asi tak. Zaplať.“

Odsunul pivo stranou a zadíval se jí do očí. „Už ne. Ani dneska, ani jindy.“

Chňapla ho za košili a přitáhla ho k sobě. „Nesnaž se se mnou vyjebat.“

„Ale jo, už se stalo.“ Sáhł do kapsy a vytáhl diktafon. „Všechno je to tady. Mohla bys mít problém, kdybych se rozhodl jít na policii.“

Když se po přístroji vrhla, chytil ji za zápěstí. „A když mluvíme o policajtech, mohlo by je zajímat, proč jsi nesplnila podmínky kauce ve Forth Worthu. Zatčení za držení a nabízení omamných látek. Jestli chceš někde zveřejnit svůj obličej, nějaký tvrdý polda tě určitě rád dotáhne zpátky do Texasu.“

„Ty parchantě jeden.“

„To je aspoň pravda,“ řekl mírně. „Ale zkus někde nabízet ty svoje vymyšlený historky. Člověk, který by je chtěl sepsat, si určitě radši poslechne tenhle neformální rozhovor.“

„Já chci svoje prachy,“ zaječela a chrstla mu zbytek pití do obličeje.

Čtveřice hráčů vzhledla od kulečníku. Ten největší si klepl tágem do dlaně a změřil si Setha.

Gloria seskočila ze stoličky a vzteky se skoro rozbřečela. „Ukradl mi peníze.“

Chlapi zamířili k baru a Seth také vstal.

V tu chvíli dovnitř vešli jeho bratři a postavili se vedle něj.

„Tak se to aspoň vyrovnává.“ Cam si vsunul palce do kapes a divoce se na Glorii zašklebil. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Vy hajzlové. Všichni jste hajzlové. Chci, co je moje.“

„My nic takovýho nemáme.“ Ethan promluvil velmi tiše. „A nikdy jsme neměli.“

„Vzal jsem jí snad něco?“ zeptal se Seth barmana.

„Ne.“ Muž dál otíral hadrem pult. „Jestli chcete problémy, vemte si je ven.“

Phil se zadíval do tváří čtyř chlapů. „Chcete problémy?“

Ten vysoký ještě dvakrát klepl tágem. „Bob říká, že jí nic nevzal, tak nevzal. O víc se nestarám.“

„A co ty, Glorie? Chceš problémy?“ zeptal se Phil.

Než mohla odpovědět, otevřely se dveře a vešly ženy.

„Krucifix,“ zabručel Cam, „moh jsem to tušit.“

Dru přešla přímo k Sethovi a zahákla se do něho. „Nazdar, Glorie. Je to zvláštní, ale matka si na vás nepamatuje. Ani ji moc nezajímáte. Zato dědečka ano.“ Vytáhla z kapsy složený papír. „Tohle je číslo do jeho senátorské kanceláře. Bude moc rád, když zavoláte.“

Gloria jí vytrhla papír z ruky a rychle se stáhla, protože Seth vykročil kupředu.

„Budete litovat.“ Protlačila se mezi nimi a cestou se krátce zašklebila na Sybill.

„Neměla ses vracet, Glorie,“ řekla jí Sybill. „Mohla sis to ušetřit.“

„Čubko. Taky budeš litovat. Všichni budete.“ Vrhla na ně poslední hořký pohled a vyběhla ven. „Měla jsi přece zůstat doma,“ řekl Seth Dru. „Ne, neměla.“ Dotkla se jeho tváře.

19.kapitola

Dům i dvorek byly přeplněné lidmi. Krabi se vařili v páře a asi deset piknikových stolků se prohýbalo pod jídlem.

Každoroční oslava 4. července u Quinnových byla v plném proudu.

Seth si vzal pivo, našel kousek stínu, aby si odpočal mezi konverzováním, a začal kreslit.

Jeho svět, uvažoval. Přátelé, rodina, pomalé pobřežní hlasy a jekot děcek. Vůně kořeněných krabů, piva, křídý a trávy. Vůně moře.

Pár větších dětí se projíždělo v lodi s jasně žlutou plachtou. Ethanův pes se honil na mělčině s Aubrey – staré časy.

Zaslechl Annin smích a veselý cinkot házených podkov.

Den nezávislosti, řekl si. Tenhle si bude pamatovat do konce života.

„Takhle jsme to dělávali, ještě než jsi se narodil,“ ozvala se Stella vedle něho.

Křída vypadla Sethovi z prstů. Dnes to není sen, pomyslel si užasle. Opravdu tady sedí ve stínu, obklopený lidmi a rámusem.

A povídá si s duchem.

„Nevěřil jsem, že spolu skutečně mluvíme.“

„A takýs to málem zkazil. Naštvalo mě to. Ale nakonec jsi to dal do pořádku.“

Měla na sobě ten starý zelený klobouk, červenou košili a volné modré šortky. Seth bezděky popadl křidu, obrátil list skicáku a začal ji malovat, jak spokojeně sedí ve stínu.

„Nikdy jsem se jí nepřestal docela bát. Ale už je to pryč.“

„Prima. Toho se drž, protože ona vždycky způsobí potíže. Božítku, koukni na Crawforda, jak zestárnul, čas prostě nezastavíš. Něco necháš plavat a něco stojí za zopakování. Jako třeba tahle oslava, rok za rokem pořád dokola.“

Pokračoval v kreslení, ale hrdlo se mu stáhlo. „Ty už znova nepřijdeš, vid’?“

„Ne, zlato, už ne.“

Dotkla se ho a on neměl nikdy zapomenout, jak mu položila ruku na koleno. „Je čas dívat se dopředu, Sethe. Nemůžeš zapomenout na minulost, ale dívej se dopředu. Koukni, moji kluci.“ S dlouhým povzdechem sledovala Cama, Ethana a Phillipa. „Tak dospělí a s

rodinami. Jsem moc ráda, že jsem jim stihla říct, jak je mám ráda a jak jsem na ně pyšná.“

Usmála se a plácla Setha po noze. „Jsem ráda, že to můžu říct i tobě. Miluju tě a jsem na tebe pyšná.“

„Babi...“

„Žij dobrý život, nebo mě zase našťveš. Tady jde tvoje děvče,“ řekla a byla pryč.

Srdce se mu prudce stáhlo. A Dru usedla vedle něho. „Stojíš o společnost?“ zeptala se.

„Když jsi to ty.“

„Je tu tolik lidí.“ Opřela se vzadu o lokty. „Mám pocit, že Saint Chris teď vypadá jako město duchů.“

„Skoro každý se tu zastaví, aspoň na chvíli. K večeru to prořídne, a kdo zbyde, uvidí ohňostroj.“

Něco necháš plavat a něco stojí za zopakování, vzpomněl si.

„Miluju tě, Drusillo. Věta, kterou bych měl opakovat.“

Natočila se a studovala jeho zvláštní úsměv. „Opakuj to, kdy budeš chtít. A jestli se mnou pak půjdeš domů, uděláme si vlastní ohňostroj.“

„To je rande.“

Posadila se a pohlédla na kresbu. „Krásné. Taková výrazná tvář – a moc přátelská.“ Ohlédla se, zda uvidí předlohu. „Kde ji máš? Nepamatuju si, že bych ji tu viděla.“

„Už odešla.“ Naposled se na skicu zadíval a jemně blok zaklapl. „Nechceš si zaplavat?“

„Je horko, ale nevzala jsem si plavky.“

„Vážně?“ Se smíchem vstal a vytáhl ji na nohy. „Ale plavat umíš, ne?“

„Jistě že umím.“ Jakmile to vyslovila, pochopila, proč se mu zaleskly oči. „Ať tě to ani nenapadne.“

„Pozdě.“ Zvedl ji do náruče.

„Ne...“ Mrskala sebou, bránila se, ale když běžel k molu, začala panikařit. „To není legrace.“

„Ale bude. Nezapomeň zadržet dech.“ Běžel až na konec mola a skočil.

„To je taková Quinnovic hra,“ řekla Anna a podávala Dru suchou halenku. „Neumím to vysvětlit. Dělají to pořád.“

„Ztratila jsem botu.“

„Nejspíš ji najdou.“

Dru se posadila na postel. „Chlapi jsou divní.“

„Musíme si prostě zvyknout, že v některých věcech jsou pořád jako malí kluci. Tyhle sandály by ti mohly padnout.“

„Díky. Jé, ty jsou nádherné.“

„Miluju boty. Nikdy jich nemám dost.“

„Já to mám s náušnicemi. Taky neodolám.“

„Moc se mi líbíš.“

Dru přestala obdivovat sandály a zvedla hlavu. „Děkuju. Ty mně taky.“

„Je to takový bonus. Přijali bychom každou holku, kterou by Seth miloval. Všichni. Ale tohle je bonus. Chtěla jsem ti to říct.“

„Já... já nemám zkušenosti s rodinami, jako je ta vaše.“

„Kdo má?“ Anna se se smíchem posadila na postel vedle Dru.

„Ta moje je velkorysá. Pokusím se s rodiči ještě mluvit. Když jsem viděla, čím Seth včera večer prošel, došlo mi, že bych to ještě měla zkusit. Ale i tak nikdy nebudou jako vy tady. Nepřijmou Seta tak snadno jako vy mě.“ ■

„Nebud' si tak jistá.“ Anna vzala Dru kolem ramen. „On dokáže lidi oslnit.“

„U mě se mu to určitě povedlo. Miluju ho.“ Přitiskla si ruku na žaludek. „Pořád mě to děsí.“

„Ten pocit znám. Ale brzo bude tma.“ Krátce jí stiskla ruku. „Jdem si dát víno a najít dobré místo na tu show.“

Když vyšla z domu, přistoupil k ní Seth s jednou zmáčenou plátkou a provinilým úsměvem. „Našel jsem ji.“

Sebrala mu botu a odložila ji za dveře k druhé do páru. „Jsi cvok.“

„Paní Monroeová přinesla domácí zmrzlinu.“ Vytáhl ruku s vrchovatým kornoutem, kterou schovával za zády. „Hmm.“ Přivoněla a vzala si ho.

„Chceš si se mnou sednout do trávy a sledovat ohňostroj?“
Dlouze si lízla. „Možná.“

„Budu tě moct líbat, když se nikdo nebude koukat?“

„Možná.“

„A dáš mi líznout zmrzliny?“

„V žádným případě.“

Zatímco se Seth pokoušel vyloudit svůj díl broskvové zmrzliny a vzrušená děcka se těšila na první explozi světél a barev na noční obloze, Gloria DeLauterová vjížděla na parkoviště před firmou Quinnovy lodě.

Prudce zabrzdila a chvíli se dusila vztekem, vyostřeným pintou džinu.

Oni zaplatí. Všichni zaplatí. Bastardi. Mysleli, že ji můžou zastrašit, spočít se proti ní a pak se vrátit do svého pitomého domu a vysmívat se jí.

Ještě se ukáže, kdo se bude smát naposled.

Dlužili jí něco. Bušila dlaní do volantu a zalykala se zlostí.

Ten mizerný parchant, kterého porodila, bude zatraceně litovat. Všichni budou litovat.

Vypotácela se z auta a klopýtla, jak jí džin zamotal hlavou. Vrátila se ke kufru. *Páni!* Že to je ale pocit být v rauši. Lidi, co projdou životem střízliví, jsou ubožáci. Svět je plný ubožáků, říkala si, když strkala klíček do zámku.

Měla bys jít na odvykací kúru, Glorie.

To jí říkali. Její nemožná matka, zbabělý nevlastní otec, úzkoprsá sestra. I ten svatoušek Ray to na ni zkoušel.

Kecy.

Na čtvrtý pokus kufr odemkla. Zvedla kapotu a radostně zahoukala při pohledu na dvě plechovky s benzínem.

„Ještě uvidíte pořádněj ohňostroj.“

Znovu klopýtla, vyzula se z jedné boty, ale v opilosti to ani nepostřehla. Kulhavým krokem dovedla plechovky k vratům, tam se narovnala a zadržela dech.

Chvíli jí trvalo, než vytáhla první zátku, a přitom proklínala kluka, který plechovky plnil.

Zase jeden idiot v idiotském světě.

Ale humor se jí vrátil, když špláchla benzín na vrata a jeho nebezpečný zápach se šířil vzduchem.

„Strčte si ty svoje lodě do zadku, Quinnové.“

Chlístla benzín na cihly, okna i na hezké keře dříví, které Anna zasadila podél stěny. Vyprázdnila jednu plechovku a popadla druhou.

Vzrušeně rozlévala tekutinu předním oknem a roztančila se za zvuku křupajícího skla.

Dopotácela se zpět ke kufru a našla dvě láhve, které naplnila a ucpala hadrem o něco dřív. „Molotovův koktejl.“ Zahihňala se. „Mám pro vás hned dva, hajzlové.“

Naša zapalovač a škrtila. Usmívala se, když podpálila hadr.

Chytil rychleji, než čekala, a ožehl jí prsty. Vyjekla a mrštila lahví proti oknu. Trefila jen cihlovou zeď.

„Sakra!“ Plameny vyšlehly na keřích, rozbíhaly se po zemi a blížily se ke dveřím. Ale chtěla víc.

Popošla blíž, až jí horkost zavanula do tváře, a zapálila druhý hadr. Tentokrát mířila líc. Uslyšela hukot plamenů a třeskot skla, když láhev dopadla na podlahu stodoly.

„Jděte do hajzlu!“ zaječela a ještě se pokochala pohledem na silící oheň. Pak se rozběhla k autu.

První raketa na obloze vybuchla v podobě zlaté fontány. Dru se opírala zády o Setha, on ji objímal v pase a cítil se až bláhově šťastný.

„Tohle mi za mořem opravdu chybělo,“ řekl jí. „Sedět tady na dvoře při oslavě 4. července a sledovat ten blázinec na nebi.“ Stočil rty na její šíji. „Ještě pořád dostanu i druhý ohňostroj?“

„Nejspíš. A když se budeš dobře chovat, možná ti...“ Zmlkla a stejně jako Seth se otočila za zvýšenými hlasy. Už vstával a zvedal ji na nohy, protože k nim běžel Cam. „Loděnice hoří.“

Hasiči už bojovali s požárem. Dveře a okna stodoly byly pryč, zdivo kolem zčernalo. Seth se zaťatými pěstmi sledoval, jak pumpují dovnitř vodu a ven se valí dým.

Myslel na všechnu tu práci, co v té staré budově vykonali. Na pot a krev, urputnost a rodinnou hrdost.

Sehnul se a zvedl ze země sandál na vysokém podpatku. „To je její. Zůstaň s Annou a s ostatními,“ řekl Dru a vydal se za bratry.

„Několik dětí slyšelo výbuch a vidělo odsud odjíždět auto.“ Cam si mnul oči zasažené kouřem. „Je docela jasné, že šlo o žhářství, protože tam nechala ty plechovky. Mají značku a typ jejího auta. Daleko neuteče.“

„Bere to jako pomstu,“ řekl Seth. „Vyjebali jste se mnou, vyjebu s várna víc.“

„Jo, ale bude překvapená. Za tohle skončí ve vězení.“

„Poprvé nám takhle zavařila.“

„Jsme pojištěný.“ Cam se díval na zčernalé cihly, poničené keře a kouř stále vycházející z rozbitých vrat.

Cítil skoro fyzickou bolest v srdci. „Dali jsme to do pořádku jednou, zvládnem to i podruhy. A jestli si to hodláš vyčítat...“

„Ne.“ Seth zavrtěl hlavou. „To už je za mnou.“ Vztáhl ruku k Aubrey, která přicházela.

„Nikomu se nic nestalo.“ Stiskla mu ruku. „To je hlavní.“ Ale slzy na její tváři neměl na svědomí jen kouř.

„Hroznej binec,“ řekl Phil. Měl tvář i šaty od sazí. „Ale uhasili to. Ty děti, co zavolaly hasiče, nám zachránily zadek. Přijeli za pár minut.“

„Víš, který děti to byly?“ zeptal se Cam.

„Jo.“ Povzdechl si. „Ethan támhle mluví s velitelem. Řekne nám, kdy nás pustěj dovnitř. Chvilí potrvá vyšetřování žhářství.“

„Kterej z nás přemluví ženský, aby vzaly děti domů?“ Phillip sáhl do kapsy a vytáhl minci. „Hodíme si o to. Hlava je tvoje, orel můj.“

„Platí, ale házím já. Ty máš moc nenechavý prsty.“

„Chceš říct, že bych podváděl?“

„V tomhle? Jasně.“

„To je hrozný,“ stěžoval si Phil a odevzdal Camovi minci.

„Krucí.“ Cam sykl, když mu padla hlava.

„Mohls třeba říct, že platí dva hody ze tří.“

Cam se zamračil, vrátil peníz Philovi a vyrazil za ženami.

„No.“ Phillip si založil ruce na prsou a zadíval se na budovu.

„Mužem říct, že na to kašlem, stěhujeme se na Tahiti a otevřem si tam bar. Celej den budeme rybařit, opálený jako opice, a v noci divočit se ženskýma v džungli.“

„Ne, tam by se dal pít jen rum. Ten mi nikdy nechutnal.“

Phil plácl Setha po rameni. „Pak tady asi zůstanem trčet. Řekneš to Ethanovi?“ Kývl na bratra, který k nim přicházel přes rozbahněný trávník.

„Ten to zvládne. Taky si na rum nepotrpí.“

Ale optimismus, který se snažil zachovat, zmizel, když Seth spatřil výraz Ethanovy tváře.

„Našli ji.“ Ethan si předloktím otřel zpocené čelo. „Seděla v jednom baru za městem. Zvládneš to, Sethe?“

„Jo, zvládnou.“

„Fajn. Možná bys měl přesvědčit svoji holku, aby šla domů. Čeká nás hodně dlouhá noc.“

Byla to dlouhá noc a dlouhý byl i následující den. A mělo trvat ještě dlouhé týdny, než se firmu Quinnovy lodě podaří zase rozběhnout.

Procházel zbytky zapáchající budovy a spolu s bratry a Aubrey oplakával ztrátu hezkého, skoro dokončeného skifu, z něhož zbyly jen kusy ohořelého týkového dřeva.

Když už nebylo co dělat, šel domů, umyl se a vyspal, dokud nemohl dělat víc.

Teprve další večer za soumraku vyrazil k Drusillinu domu. Cítil se k smrti unavený, ale v hlavě ještě nikdy neměl tak jasno. Z korby Camovy půjčené dodávky stáhl houpačku, kterou cestou koupil, a vzal si náradí.

Když Dru vyšla z domu, zavrtával první háček.

„Řeklas, že nějakou chceš. Tohle bude nejlepší místo.“

„Je to perfektní místo.“ Přešla k němu a dotkla se jeho ramene. „Tak mluv.“

„Budu. Proto jsem přijel. Promiň, že jsem se neozval dřív.“

„Vím, žeš měl hodně starostí. Polovina města se vystřídala u mě v obchodě, stejně jako včera u toho ohně.“

„Lidi pomáhali víc, než bylo třeba. Oheň se naštěstí nedostal do patra.“

To už věděla. Zvěsti se také šířily rychlostí požáru. Ale nechala ho mluvit.

„Dílna to odnesla. Oheň, kouř, voda – ta se musela odepsat. Přišli jsme skoro o všechno nářadí i rozdělanou loď. Dnes dorazil pojišťovák. Bude to dobré.“

„Ano, určitě.“

Seth začal přidělovat druhý háček. „Zatkli Glorii. Děti poznaly její auto a kluk, co jí prodával benzín, zas poznal přímo ji. Taky nechala otisky na těch plechovkách pohozených u stodoly. A když ji vezli k výslechu, pořád měla jen jednu botu. To ztracení bot je nějak nakažlivé.“

„Je mi to líto, Sethe.“

„Mně taky. Ale neberu si to,“ dodal. „Vím, že to není moje vina. Dokázala zničit jednu stodolu, ale nás ne. To nejde. Vytvořili jsme totiž něco, na co nám nemůže sáhnout.“

Odmotal řetěz, nahodil očko na hák a zkusmo potáhl. „I když to asi nepřestane zkoušet.“

Přešel na druhou stranu a zahákl druhý konec řetězu. „Půjde do vězení.“ Mluvil lehkým tónem a Dru uvažovala, jestli tuší, jak ztrhanou má tvář. „Jenže ona se nezmění. Nezmění se, protože se nevidí. A až ji pustěj, je skoro jistý, že se dřív nebo později vrátí a začne se zase dožadovat peněz. Patří k mému životu a musím se s tím vyrovnat.“

Lehce do houpačky strčil a nechal ji pohupovat. „Ale nevím, jestli můžu chtít, aby se s tím vyrovnával i někdo další.“

„Hra. Já mám v plánu dlouhý rozhovor se svými rodiči. Ale bojím se, že se tím moc nezmění. Jsou to nespokojení lidé, chovají se majetnický a nejspíš mě dál budou využívat jako zbraň proti tomu druhému nebo jako výmluvu, proč nezvládají svoje manželství. Jenže oni patří do mého života a já se s tím musím vyrovnat.“

Odmlčela se a naklonila hlavu ke straně. „Nevím, jestli se s tím má vyrovnávat ještě někdo další.“

„No jo. Chceš si ji vyzkoušet?“

„Chci.“

Posadili se, mírně se rozhoupali, zatímco se šerilo a voda pleskala o břeh. „Vyhovuje ti to?“ zeptal se. „Určitě. Přesně sem jsem ji chtěla pověsit.“

„Dru?“

„Hmm?“

„Vezmeš si mě?“

Protáhla rty do úsměvu. „Mám to v plánu.“

„To je dobrý plán.“ Vzal ji za ruku a donesl si ji ke rtům. „A chtěla bys se mnou mít děti?“

Oči ji pálily, tak je nechala zavřené a dál se lehce houpala. „Ano. To je další fáze plánu. Však víš, co si myslím o fázích.“

Obrátil její ruku a políbil ji do dlaně. „Zestárni se mnou tady, v domě u řeky.“

Ted' otevřela oči a nechala stéci první slzu po tváři. „Ty víš, že mě to rozpláče.“

„Jen trochu. Tumáš.“ Vytáhl z kapsy prstýnek – jednoduchý zlatý kroužek s malým, kulatým rubínem. „Je takový prostý, ale patřil Stelle, mojí babičce.“ Navlékl jí ho na prst. „Kluci mysleli, že by byla ráda, kdybych si ho vzal.“

„Ó.“

„Co?“

Stiskla mu ruku pevněji a zvedla ji ke své tváři. „Je to ta nejkrásnější věc, kterou jsi mi mohl dát.“

Přitiskl své rty na její, vtáhl ji do náruče a ona ho pevně objala. „Jeden moudrý člověk mi řekl, že se musíme dívat dopředu. Nezapomenout na minulost, ale postupovat kupředu. A ted' to začíná. Pro nás to začíná.“

„Právě ted'.“

Položila mu hlavu na rameno a pevně mu tiskla ruku. Houpali se na houpačce v těžkém nočním vzduchu, zatímco voda v řece temněla a světlušky se daly do tance.

KONEC